

1 Samuel

Hannā Allāh se Bachchā Māngtī Hai

¹ Ifrāim ke pahārī ilāqe ke shahr Rāmātāym-sofīm yānī Rāmā meñ ek Ifrāimī rahtā thā jis kā nām Ilqānā bin Yarohām bin Ilhū bin Tūkhū bin Sūf thā. ² Ilqānā kī do biwiyān thīn. Ek kā nām Hannā thā aur dūsri kā Faninnā. Faninnā ke bachche the, lekin Hannā beaulād thī.

³ Ilqānā har sāl apne khāndān samet safr karke Sailā ke maqdis ke pās jātā tāki wahān Rabbul-afwāj ke huzūr qurbānī guzarāne aur us kī parastish kare. Un dinon meñ Elī Imām ke do beṭe Hufnī aur Fīnhās Sailā meñ imām kī khidmat anjām dete the. ⁴ Har sāl Ilqānā apnī qurbānī pesh karne ke bād qurbānī ke gosht ke ṭukre Faninnā aur us ke beṭe-beṭiyon meñ taqsim kartā. ⁵ Hannā ko bhī gosht miltā, lekin jahān dūson ko ek hissā miltā wahān use do hisse milte the. Kyonki Ilqānā us se bahut muhabbat rakhtā thā, agarche ab tak Rab kī marzī nahīn thī ki Hannā ke bachche paidā hon.

⁶ Faninnā kī Hannā se dushmanī thī, is lie wuh har sāl Hannā ke bānjhpan kā mazāq urā kar use tang kartī thī. ⁷ Sāl basāl aisā hī huā kartā thā. Jab bhī wuh Rab ke maqdis ke pās jāte to Faninnā Hannā ko itnā tang kartī ki wuh us kī bāteñ sun sun kar ro partī aur khā-pī na saktī.

⁸ Phir Ilqānā pūchhtā, “Hannā, tū kyon ro rahī hai? Tū khānā kyon nahīn khā rahī? Udās hone

kī kyā zarūrat? Maiñ to hūñ. Kyā yih das beṭoñ se kahīñ behtar nahīñ?”

⁹ Ek din jab wuh Sailā meñ the to Hannā khāne-pīne ke bād duā karne ke lie uṭhī. Elī Imām Rab ke maqdis ke darwāze ke pās kursī par baiṭhā thā. ¹⁰ Hannā shadīd pareshānī ke ālam meñ phūṭ phūṭ kar rone lagī. Rab se duā karte karte ¹¹ us ne qasam khāī, “Ai Rabbul-afwāj, merī burī hālat par nazar ḍāl kar mujhe yād kar! Apnī kḥādīmā ko mat bhūlnā balki beṭā atā farmā! Agar tū aisā kare to maiñ use tujhe wāpas kar dūngī. Ai Rab, us kī pūrī zindagī tere lie maḥsūs hogī! Is kā nishān yih hogā ki us ke bāl kabhī nahīñ kaṭwāe jāeñge.”

¹² Hannā baṛī der tak yoñ duā kartī rahī. Elī us ke muñh par ḡhaur karne lagā ¹³ to dekhā ki Hannā ke hoñṭ to hīl rahe haiñ lekin āwāz sunāī nahīñ de rahī, kyonki Hannā dil hī dil meñ duā kar rahī thī. Lekin Elī ko aisā lag rahā thā ki wuh nashe meñ dhut hai, ¹⁴ is lie us ne use jhīrakte hue kahā, “Tū kab tak nashe meñ dhut rahegī? Mai pīne se bāz ā!”

¹⁵ Hannā ne jawāb diyā, “Mere āqā, aisī koī bāt nahīñ hai. Maiñ ne na mai, na koī aur nashā-āwar chīz chakhī hai. Bāt yih hai ki maiñ baṛī ranjīdā hūñ, is lie Rab ke huzūr apne dil kī āh-o-zārī unḍel dī hai. * ¹⁶ Yih na samjheñ ki maiñ nikammī aurat hūñ, balki maiñ baṛe ḡham aur aziyat meñ duā kar rahī thī.”

¹⁷ Yih sun kar Elī ne jawāb diyā, “Salāmatī se apne ghar chalī jā! Isrāīl kā Kḥudā terī darḡhāst

* **1:15** Lafzī tarjumā: apnī jān unḍel dī hai.

pūrī kare.” ¹⁸ Hannā ne kahā, “Apnī khādimā par āp kī nazar-e-karm ho.” Phir us ne jā kar kuchh khāyā, aur us kā chehrā udās na rahā.

Samuel kī Paidāish aur Bachpan

¹⁹ Agle din pūrā khāndān subah-sawere uṭhā. Unhoñ ne maqdis meñ jā kar Rab kī parastish kī, phir Rāmā wāpas chale gae jahān un kā ghar thā. Aur Rab ne Hannā ko yād karke us kī duā sunī. ²⁰ Ilqānā aur Hannā ke beṭā paidā huā. Hannā ne us kā nām Samuel yānī ‘Us kā Nām Allāh Hai’ rakhā, kyonki us ne kahā, “Maiñ ne use Rab se māngā.”

²¹ Agle sāl Ilqānā khāndān ke sāth māmūl ke mutābiq Sailā gayā tāki Rab ko sālānā qurbānī pesh kare aur apnī mannat pūrī kare. ²² Lekin Hannā na gai. Us ne apne shauhar se kahā, “Jab bachchā dūdh pīnā chhoṛ degā tab hī maiñ use le kar Rab ke huzūr pesh karūngī. Us waqt se wuh hameshā wahīn rahegā.” ²³ Ilqānā ne jawāb diyā, “Wuh kuchh kar jo tujhe munāsib lage. Bachche kā dūdh chhuṛāne tak yahān rah. Lekin Rab apnā kalām qāym rakhe.” Chunānche Hannā bachche ke dūdh chhuṛāne tak ghar meñ rahī.

²⁴ Jab Samuel ne dūdh pīnā chhoṛ diyā to Hannā use Sailā meñ Rab ke maqdis ke pās le gai, go bachchā abhī chhoṭā thā. Qurbāniyon ke lie us ke pās tīn bail, maide ke taqriban 16 kilogrām aur mai kī mashk thī. ²⁵ Bail ko qurbāngāh par chaṛhāne ke bād Ilqānā aur Hannā bachche ko Elī ke pās le gae. ²⁶ Hannā ne kahā, “Mere āqā, āp kī hayāt kī qasam, maiñ wuhī aurat

hūn jo kuchh sāl pahle yahān āp kī maujūdagī meñ khaṛī duā kar rahī thī. ²⁷ Us waqt main ne iltamās kī thī ki Rab mujhe beṭā atā kare, aur Rab ne merī sunī hai. ²⁸ Chunānche ab main apnā wādā pūrā karke beṭe ko Rab ko wāpas kar detī hūn. Umr-bhar wuh Rab ke lie maḵsūs hogā.” Tab us ne Rab ke huzūr sijdā kiyā.

2

Hannā kā Gīt

¹ Wahān Hannā ne yih gīt gāyā,

“Merā dil Rab kī ḵhushī manātā hai, kyonki us ne mujhe quwwat atā kī hai. Merā muñh dilerī se apne dushmanon ke ḵhilāf bāt kartā hai, kyonki main terī najāt ke bāis bāgh bāgh hūn.

² Rab jaisā quddūs koī nahīn hai, tere siwā koī nahīn hai. Hamāre Ḵhudā jaisī koī chaṭān nahīn hai. ³ Dīngeñ mārne se bāz āo! Gustāḵh bāteñ mat bako! Kyonki Rab aisā Ḵhudā hai jo sab kuchh jāntā hai, wuh tamām āmāl ko tol kar parakhtā hai. ⁴ Ab baṛon kī kamāneñ ṭuṭ gaī haiñ jabki girne wāle quwwat se kamarbastā ho gae haiñ. ⁵ Jo pahle ser the wuh roṭī milne ke lie mazdūrī karte haiñ jabki jo pahle bhūke the wuh ser ho gae haiñ. Beaulād aurat ke sāt bachche paidā hue haiñ jabki wāfir bachchon kī mān murjhā rahī hai.

⁶ Rab ek ko marne detā aur dūsre ko zindā hone detā hai. Wuh ek ko Pātāl meñ utarne detā aur dūsre ko wahān se nikal āne detā hai.

⁷ Rab hī ḡharīb aur amīr banā detā hai, wuhī

past kartā aur wuhī sarfarāz kartā hai. ⁸ Wuh k̄hāk meñ dabe ādmī ko kharā kartā hai aur rākh meñ leṭe zarūratmand ko sarfarāz kartā hai, phir unheñ ra'ison ke sāth izzat kī kursī par biṭhā detā hai. Kyoñki duniyā kī buniyādeñ Rab kī haiñ, aur usī ne un par zamīn rakhī hai.

⁹ Wuh apne wafādār pairokāron ke pāñw mahfūz rakhegā jabki sharīr tārikī meñ chup ho jāenge. Kyoñki insān apnī tāqat se kāmyāb nahīn hotā. ¹⁰ Jo Rab se laṛne kī jurrat karen wuh pāsh pāsh ho jāenge. Rab āsmān se un ke k̄hilāf garaj kar duniyā kī intahā tak sab kī adālat karegā. Wuh apne bādshāh ko taqwiyaat aur apne masah kie hue k̄hādīm ko quwwat atā karegā.”

¹¹ Phir Ilqānā aur Hannā Rāmā meñ apne ghar wāpas chale gae. Lekin un kā beṭā Elī Imām ke pās rahā aur maqdis meñ Rab kī k̄hidmat karne lagā.

Elī ke Beṭon kī Bedīn Zindagī

¹² Lekin Elī ke beṭe badmāsh the. Na wuh Rab ko jānte the, ¹³ na imām kī haisiyat se apne farāyz saḥīh taur par adā karte the. Kyoñki jab bhī koī ādmī apnī qurbānī pesh karke rifāqatī khāne ke lie gosht ubāltā to Elī ke beṭe apne naukar ko wahān bhej dete. Yih naukar sihshākhā kāñṭā ¹⁴ deg meñ ḍāl kar gosht kā har wuh ṭukrā apne mālikon ke pās le jātā jo kāñṭe se lag jātā. Yihī un kā tamām Isrāīliyon ke sāth sulūk thā jo Sailā meñ qurbāniyān chaṛhāne āte the. ¹⁵ Na sirf yih balki kāī bār naukar

us waqt bhī ā jātā jab jānwar kī charbī abhī qurbāngāh par jalānī hotī thī. Phir wuh taqāzā kartā, “Mujhe imām ke lie kachchā gosht de do! Use ublā gosht manzūr nahīn balki sirf kachchā gosht, kyonki wuh use bhūnanā chāhtā hai.”¹⁶ Qurbānī pesh karne wālā etarāz kartā, “Pahle to Rab ke lie charbī jalānā hai, is ke bād hī jo jī chāhe le leñ.” Phir naukar badtamīzī kartā, “Nahīn, use abhī de do, warnā main zabardastī le lūngā.”¹⁷ In jawān imāmon kā yih gunāh Rab kī nazar meñ nihāyat sangīn thā, kyonki wuh Rab kī qurbāniyān haqīr jānte the.

Mān-bāp Samuel se Milne Āte Haiñ

¹⁸ Lekin chhoṭā Samuel Rab ke huzūr khidmat kartā rahā. Use bhī dūsre imāmon kī tarah katān kā bālāposh diyā gayā thā.¹⁹ Har sāl jab us kī mān khāwind ke sāth qurbānī pesh karne ke lie Sailā ātī to wuh nayā choḡhā sī kar use de detī.²⁰ Aur rawānā hone se pahle Elī Samuel ke mān-bāp ko barkat de kar Ilqānā se kahtā, “Hannā ne Rab se bachchā māng liyā aur jab milā to use Rab ko wāpas kar diyā. Ab Rab āp ko is bachche kī jagah mazīd bachche de.” Is ke bād wuh apne ghar chale jāte.²¹ Aur wāqāī, Rab ne Hannā ko mazīd tīn beṭe aur do beṭiyān atā kiñ. Yih bachche ghar meñ rahe, lekin Samuel Rab ke huzūr khidmat karte karte jawān ho gayā.

Elī ke Beṭe Bāp kī Nahīn Sunte

²² Elī us waqt bahut būrḥā ho chukā thā. Beṭon kā tamām Isrāīl ke sāth burā sulūk us ke kānon tak pahuñch gayā thā, balki yih bhī ki beṭe un auraton se nājāyz tālluqāt rakhte haiñ jo

mulāqāt ke k̄haimē ke darwāze par k̄hidmat kartī haiñ. ²³ Us ne unheñ samjhāyā bhī thā, “Āp aisi harkateñ kyon kar rahe haiñ? Mujhe tamām logon se āp ke sharīr kāmoñ kī k̄habreñ miltī rahtī haiñ. ²⁴ Beṭo, aisā mat karnā! Jo bāteñ āp ke bāre meñ Rab kī qaum meñ phail gai haiñ wuh achchhī nahīñ. ²⁵ Dekheñ, agar insān kisī dūsre insān kā gunāh kare to ho saktā hai Allāh donoñ kā darmiyānī ban kar qusūrwar shakhs par rahm kare. Lekin agar kōī Rab kā gunāh kare to phir kaun us kā darmiyānī ban kar use bachāegā?”

Lekin Elī ke beṭon ne bāp kī na sunī, kyonki Rab kī marzī thī ki unheñ sazā-e-maut mil jāe. ²⁶ Lekin Samuel un se farq thā. Jitnā wuh baṛā hotā gayā utnī us kī Rab aur insān ke sāmne qabūliyat baṛhtī gai.

Elī ke Gharāne ko Sazā Milne kī Peshgoī

²⁷ Ek din ek nabī Elī ke pās āyā aur kahā, “Rab farmātā hai, ‘Kyā jab terā bāp Hārūn aur us kā gharānā Misr ke bādshāh ke ghulām the to main ne apne āp ko us par zāhir na kiyā? ²⁸ Go Isrāil ke bārah qabile the lekin main ne muqarrar kiyā ki usī ke gharāne ke mard mere imām ban kar qurbāngāh ke sāmne k̄hidmat karen, baḳhūr jalāeñ aur mere huzūr imām kā bālāposh pahneñ. Sāth sāth main ne unheñ qurbāngāh par jalne wālī qurbāniyon kā ek hissā milne kā haq de diyā. ²⁹ To phir tum log zabah aur ghallā kī wuh qurbāniyāñ haqīr kyon jānte ho jo mujhe hī pesh kī jātī haiñ aur jo main ne apnī sukūnatgāh ke lie muqarrar kī thīñ? Elī,

tū apne beṭoñ kā mujh se zyādā ehtirām kartā hai. Tum to merī qaum Isrāīl kī har qurbānī ke behtarīn hisse khā khā kar moṭe ho gae ho.'

³⁰ Chunānche Rab jo Isrāīl kā Khudā hai farmātā hai, wādā to main ne kiyā thā ki Lāwī ke qabīle kā terā gharānā hameshā hī imām kī k̄hidmat saranjām degā. Lekin ab main elān kartā hūn ki aisā kabhī nahīn hogā! Kyoñki jo merā ehtirām karte haiñ un kā main ehtirām karūnga, lekin jo mujhe haqīr jānte haiñ unheñ haqīr jānā jāegā. ³¹ Is lie sun! Aise din ā rahe haiñ jab main terī aur tere gharāne kī tāqat yoñ toṛ ḍālūngā ki ghar kā koī bhī buzurg nahīn pāyā jāegā. ³² Aur tū maqdis meñ musībat dekhegā hālānki main Isrāīl ke sāth bhalāī kartā rahūngā. Tere ghar meñ kabhī bhī buzurg nahīn pāyā jāegā. ³³ Main tum meñ se har ek ko to apnī k̄hidmat se nikāl kar halāk nahīn karūnga jab terī ānkheñ dhundlī-sī paṛ jāeñgī aur terī jān halkān ho jāegī. Lekin terī tamām aulād ḡhairtabaī maut maregī. ³⁴ Tere beṭe Hufnī aur Fīnhās donoñ ek hī din halāk ho jāeñge. Is nishān se tujhe yaqīn āegā ki jo kuchh main ne farmāyā hai wuh sach hai.

³⁵ Tab main apne lie ek imām kharā karūnga jo wafādār rahegā. Jo bhī merā dil aur merī jān chāhegī wuhī wuh karegā. Main us ke ghar kī mazbūt buniyādeñ rakhūngā, aur wuh hameshā tak mere masah kie hue k̄hādīm ke huzūr ātā jātā rahegā. ³⁶ Us waqt tere ghar ke bache hue tamām afrād us imām ke sāmne jhuk jāeñge aur paise aur roṭī māng kar iltamās kareñge, mujhe

imām kī koī na koī zimmedārī deñ tākī roṭī kā ṭukṛā mil jāe.’ ”

3

Allāh Samuel se Hamkalām Hotā Hai

¹ Chhoṭā Samuel Elī ke zer-e-nigarānī Rab ke huzūr k̄hidmat kartā thā. Un dinoñ meñ Rab kī taraf se bahut kam paighām yā royāeñ miltī thīñ. ² Ek rāt Elī jis kī ānkheñ itnī kamzor ho gaī thīñ ki deḡhnā taqrīban nāmumkin thā māmūl ke mutābiq so gayā thā. ³ Samuel bhī leṭ gayā thā. Wuh Rab ke maqdis meñ so rahā thā jahāñ ahd kā sandūq paṛā thā. Shamādān ab tak Rab ke huzūr jal rahā thā ⁴⁻⁵ ki achānak Rab ne āwāz dī, “Samuel!” Samuel ne jawāb diyā, “Jī, main abhī ātā hūñ.” Wuh bhāḡ kar Elī ke pās gayā aur kahā, “Jī janāb, main hāzir hūñ. Āp ne mujhe bulāyā?” Elī bolā, “Nahīñ, main ne tumheñ nahīñ bulāyā. Wāpas jā kar dubārā leṭ jāo.” Chunāñche Samuel dubārā leṭ gayā.

⁶ Lekin Rab ne ek bār phir āwāz dī, “Samuel!” Laṛkā dubārā uṭhā aur Elī ke pās jā kar bolā, “Jī janāb, main hāzir hūñ. Āp ne mujhe bulāyā?” Elī ne jawāb diyā, “Nahīñ beṭā, main ne tumheñ nahīñ bulāyā. Dubārā so jāo.”

⁷ Us waqt Samuel Rab kī āwāz nahīñ pahchān saktā thā, kyonki abhī use Rab kā koī paighām nahīñ milā thā. ⁸ Chunāñche Rab ne tīsṛī bār āwāz dī, “Samuel!” Ek aur martabā Samuel uṭh khaṛā huā aur Elī ke pās jā kar bolā, “Jī janāb, main hāzir hūñ. Āp ne mujhe bulāyā?” Yih sun kar Elī ne jān liyā ki Rab Samuel se hamkalām

ho rahā hai. ⁹ Is lie us ne larke ko batāyā, “Ab dubārā leṭ jāo, lekin aglī dafā jab āwāz sunāi de to tumheñ kahnā hai, ‘Ai Rab, farmā. Terā k̄hādīm sun rahā hai.’”

Samuel ek bār phir apne bistar par leṭ gayā. ¹⁰ Rab ā kar wahāñ kharā huā aur pahle kī tarah pukārā, “Samuel! Samuel!” Larke ne jawāb diyā, “Ai Rab, farmā. Terā k̄hādīm sun rahā hai.”

¹¹ Phir Rab Samuel se hamkalām huā, “Dekh, main̄ Isrāīl meñ itnā haulnāk kām karūnga ki jise bhī is kī k̄habar milegī us ke kān bajne lageṅge. ¹² Us waqt main̄ shurū se le kar āk̄hir tak wuh tamām bāteñ pūrī karūnga jo main̄ ne Elī aur us ke gharāne ke bāre meñ kī haiñ.

¹³ Main̄ Elī ko āgāh kar chukā hūñ ki us kā gharānā hameshā tak merī adālat kā nishānā banā rahegā. Kyonki go use sāf mālūm thā ki us ke beṭe apnī ḡhalat harkatoñ se merā ḡhazab apne āp par lāeṅge to bhī us ne unheñ karne diyā aur na rokā. ¹⁴ Main̄ ne qasam khāi hai ki Elī ke gharāne kā qusūr na zabah aur na ḡhallā kī kisī qurbānī se dūr kiyā jā saktā hai balki is kā kaffārā kabhī bhī nahīn diyā jā sakegā!”

¹⁵ Is ke bād Samuel subah tak apne bistar par leṭā rahā. Phir wuh māmūl ke mutābiq uṭhā aur Rab ke ghar ke darwāze khol die. Wuh Elī ko apnī royā batāne se ḍartā thā, ¹⁶ lekin Elī ne use bulā kar kahā, “Samuel, mere beṭe!” Samuel ne jawāb diyā, “Jī, main̄ hāzir hūñ.” ¹⁷ Elī ne pūchhā, “Rab ne tumheñ kyā batāyā hai? Koī bhī bāt mujh se mat chhupānā! Allāh tumheñ saḡht sazā de agar tum ek lafz bhī mujh se poshīdā rakho.” ¹⁸ Phir Samuel ne use khul kar sab kuchh

batā diyā aur ek bāt bhī na chhupāī. Elī ne kahā, “Wuhī Rab hai. Jo kuchh us kī nazar meñ ṭhīk hai use wuh kare.”

¹⁹ Samuel jawān hotā gayā, aur Rab us ke sāth thā. Us ne Samuel kī har bāt pūrī hone dī.

²⁰ Pūre Isrāīl ne Dān se le kar Bair-sabā tak jān liyā ki Rab ne apne nabī Samuel kī tasdīq kī hai.

²¹ Agle sālon meñ bhī Rab Sailā meñ apne kalām se Samuel par zāhir hotā rahā.

4

¹ Yoñ Samuel kā kalām Sailā se nikal kar pūre Isrāīl meñ phail gayā.

Filistī Ahd kā Sandūq Chhīn Lete Haiñ

Ek dīn Isrāīl kī Filistiyon ke sāth jang chhīr gai. Isrāīliyon ne laṛne ke lie nikal kar Aban-azar ke pās apnī lashkargāh lagāī jabki Filistiyon ne Afīq ke pās apne ḍere ḍāle. ² Pahle Filistiyon ne Isrāīliyon par hamlā kiyā. Laṛte laṛte unhoñ ne Isrāīl ko shikast dī. Taqrīban 4,000 Isrāīli maidān-e-jang meñ halāk hue.

³ Fauj lashkargāh meñ wāpas āī to Isrāīl ke buzurg sochne lage, “Rab ne Filistiyon ko ham par kyon fatah pāne dī? Āo, ham Rab ke ahd kā sandūq Sailā se le āen tāki wuh hamāre sāth chal kar hameñ dushman se bachāe.”

⁴ Chunānche ahd kā sandūq jis ke ūpar Rabbul-afwāj karūbī farishton ke darmiyān takhtnashīn hai Sailā se lāyā gayā. Elī ke do beṭe Hufnī aur Fīnhās bhī sāth āe. ⁵ Jab ahd kā sandūq lashkargāh meñ pahuñchā to Isrāīli nihāyat khush ho kar buland āwāz se nāre

lagāne lage. Itnā shor mach gayā ki zamīn hil gal.

⁶ Yih sun kar Filistī chaunk uṭhe aur ek dūsre se pūchhne lage, “Yih kaisā shor hai jo Isrāīlī lashkargāh meñ ho rahā hai?” Jab patā chalā ki Rab ke ahd kā sandūq Isrāīlī lashkargāh meñ ā gayā hai ⁷ to wuh ghabrā kar chillāe, “Un kā dewatā un kī lashkargāh meñ ā gayā hai. Hāy, hamārā satyānās ho gayā hai! Pahle to aisā kabhī nahīn huā hai. ⁸ Ham par afsos! Kaun hamēñ in tāqatwar dewatāoñ se bachāegā? Kyonki inhīn ne registān meñ Misriyoñ ko har qism kī balā se mār kar halāk kar diyā thā. ⁹ Bhāiyo, ab diler ho aur mardānagī dikhāo, warnā ham usī tarah Ibrāniyoñ ke ghulām ban jāenge jaise wuh ab tak hamāre ghulām the. Mardānagī dikhā kar laṛo!” ¹⁰ Āpas meñ aisī bāteñ karte karte Filistī laṛne ke lie nikle aur Isrāīl ko shikast dī. Har taraf qatl-e-ām nazar āyā, aur 30,000 piyāde Isrāīlī kām āe. Bāqī sab farār ho kar apne apne gharoñ meñ chhup gae. ¹¹ Elī ke do beṭe Hufnī aur Fīnhās bhī usī din halāk hue, aur Allāh ke ahd kā sandūq Filistiyōñ ke qabze meñ ā gayā.

Elī kī Maut

¹² Usī din Binyamīn ke qabile kā ek ādmī maidān-e-jang se bhāg kar Sailā pahunch gayā. Us ke kapṛe phaṭe hue the aur sar par kḥāk thī. ¹³⁻¹⁵ Elī saṛak ke kināre apnī kursī par baiṭhā thā. Wuh ab andhā ho chukā thā, kyonki us kī umr 98 sāl thī. Wuh baṛī bechainī se rāste par dhyān de rahā thā tāki jang kī koī tāzā khabar

mil jāe, kyoṅki use is bāt kī baṛī fikr thī ki Allāh kā sandūq lashkargāh meṅ hai.

Jab wuh admī shahr meṅ dākḥil huā aur logoṅ ko sārā mājarā sunāyā to pūrā shahr chillāne lagā. Jab Elī ne shor sunā to us ne pūchhā, “Yih kyā shor hai?” Binyamīnī daur kar Elī ke pās āyā aur bolā, ¹⁶ “Main maidān-e-jang se āyā hūn. Aj hī main wahān se farār huā.” Elī ne pūchhā, “Beṭā, kyā huā?” ¹⁷ Qāsīd ne jawāb diyā, “Isrāīlī Filistiyoṅ ke sāmne farār hue. Fauj ko har taraf shikast mānanī paṛī, aur āp ke donoṅ beṭe Hufnī aur Fīnhās bhī māre gae haiṅ. Afsos, Allāh kā sandūq bhī dushman ke qabze meṅ ā gayā hai.”

¹⁸ Ahd ke sandūq kā zikr sunte hī Elī apnī kursī par se pīchhe kī taraf gir gayā. Chūnki wuh būṛhā aur bhārī-bharkam thā is lie us kī gardan tūṭ gaī aur wuh wahīn maqdis ke darwāze ke pās hī mar gayā. Wuh 40 sāl Isrāīl kā qāzī rahā thā.

Fīnhās kī Bewā kī Maut

¹⁹ Us waqt Elī kī bahū yānī Fīnhās kī bīwī kā pānw bhārī thā aur bachchā paidā hone wālā thā. Jab us ne sunā ki Allāh kā sandūq dushman ke hāth meṅ ā gayā hai aur ki susar aur shauhar donoṅ mar gae haiṅ to use itnā saḥt sadmā pahuṅchā ki wuh shadīd dard-e-zah meṅ muṭtalā ho gaī. Wuh jhuk gaī, aur bachchā paidā huā. ²⁰ Us kī jān nikalne lagī to dāiyōṅ ne us kī hauslā-afzāī karke kahā, “Ḍaro mat! Tumhāre beṭā paidā huā hai.” Lekin mān ne na jawāb diyā, na bāt par dhyān diyā. ²¹⁻²² Kyoṅki wuh Allāh ke sandūq ke chhin jāne aur susar aur shauhar kī maut ke bāis nihāyat bedil ho

gaī thī. Us ne kahā, “Beṭe kā nām Yakabod yānī ‘Jalāl Kahān Rahā’ hai, kyoṅki Allāh ke sandūq ke chhin jāne se Allāh kā jalāl Isrāīl se jātā rahā hai.”

5

Filistiyon meñ Ahd kā Sandūq

¹ Filistī Allāh kā sandūq Aban-azar se Ashdūd Shahr meñ le gae. ² Wahān unhoñ ne use apne dewatā Dajūn ke mandir meñ but ke qarīb rakh diyā. ³ Agle din subah-sawere jab Ashdūd ke bāshinde mandir meñ dāḡhil hue to kyā dekhte haiñ ki Dajūn kā mujassamā muñh ke bal Rab ke sandūq ke sāmne hī paṛā hai. Unhoñ ne Dajūn ko uṭhā kar dubārā us kī jagah par kharā kiyā. ⁴ Lekin agle din jab subah-sawere āe to Dajūn dubārā muñh ke bal Rab ke sandūq ke sāmne paṛā huā thā. Lekin is martabā but kā sar aur hāth ṭuṭ kar dahlīz par paṛe the. Sirf dhaṛ rah gayā thā. ⁵ Yihī wajah hai ki āj tak Dajūn kā koī bhī pujārī yā mehmān Ashdūd ke mandir kī dahlīz par qadam nahīn rakhtā.

⁶ Phīr Rab ne Ashdūd aur gird-o-nawāh ke dehātoñ par saḡht dabāw ḡāl kar bāshindoñ ko pareshān kar diyā. Un meñ achānak aziyatnāk phoṛoñ kī wabā phail gaī. ⁷ Jab Ashdūd ke logon ne is kī wajah jān lī to wuh bole, “Lāzim hai ki Isrāīl ke Ḳhudā kā sandūq hamāre pās na rahe. Kyoṅki us kā ham par aur hamāre dewatā Dajūn par dabāw nāqābil-e-bardāsht hai.”

⁸ Unhoñ ne tamām Filistī hukmrānoñ ko ikatṭhā karke pūchhā, “Ham Isrāīl ke Ḳhudā ke sandūq ke sāth kyā karen?”

Unhoñ ne mashwarā diyā, “Use Jāt Shahr meñ le jāeñ.” ⁹ Lekin jab ahd kā sandūq Jāt meñ chhoṛā gayā to Rab kā dabāw us shahr par bhī ā gayā. Baṛī afrā-tafrī paidā huī, kyoñki chhoṛoñ se le kar baṛoñ tak sab ko aziyatnāk phoṛe nikal āe. ¹⁰ Tab unhoñ ne ahd kā sandūq āge Aqrūn bhej diyā.

Lekin sandūq abhī pahuñchne wālā thā ki Aqrūn ke bāshinde chīkhne lage, “Wuh Isrāil ke Ḳhudā kā sandūq hamāre pās lāe haiñ tāki hameñ halāk kar deñ!” ¹¹ Tamām Filistī hukmrānoñ ko dubārā bulāyā gayā, aur aqrūniyoñ ne taqāzā kiyā ki sandūq ko shahr se dūr kiyā jāe. Wuh bole, “Ise wahāñ wāpas bhejā jāe jahāñ se āyā hai, warnā yih hameñ balki pūrī qaum ko halāk kar ḍālegā.” Kyoñki shahr par Rab kā saḳht dabāw hāwī ho gayā thā. Mohlak wabā ke bāis us meñ ḳhauf-o-hirās kī lahar dauṛ gai. ¹² Jo marne se bachā use kam az kam phoṛe nikal āe. Chāroñ taraf logoñ kī chīkh-pukār fizā meñ buland huī.

6

Ahd kā Sandūq Isrāil Wāpas Lāyā Jātā Hai

¹ Allāh kā sandūq ab sāt mahīne Filistiyōñ ke pās rahā thā. ² Āḳhirkār unhoñ ne apne tamām pujāriyoñ aur rammāloñ ko bulā kar un se mashwarā kiyā, “Ab ham Rab ke sandūq kā kyā karen? Hameñ bataeñ ki ise kis tarah is ke apne mulk meñ wāpas bhejeñ.”

³ Pujāriyoñ aur rammāloñ ne jawāb diyā, “Agar āp use wāpas bhejeñ to waise mat bhejnā balki qusūr kī qurbānī sāth bhejnā. Tab āp ko

shifā milegī, aur āp jān leṅge ki wuh āp ko sazā dene se kyoṅ nahīn bāz āyā.”

⁴ Filistiyōṅ ne pūchhā, “Ham use kis qism kī qusūr kī qurbānī bhejeṅ?”

Unhoṅ ne jawāb diyā, “Filistiyōṅ ke pānch hukmrān haiṅ, is lie sone ke pānch phoṛe aur pānch chūhe banwāeṅ, kyoṅki āp sab is ek hī wabā kī zad meṅ āe hue haiṅ, khāh hukmrān hoṅ, khāh riāyā. ⁵ Sone ke yih phoṛe aur mulk ko tabāh karne wāle chūhe banā kar Isrāīl ke dewatā kā ehtirām kareṅ. Shāyad wuh yih dekh kar āp, āp ke dewatāoṅ aur mulk ko sazā dene se bāz āe. ⁶ Āp kyoṅ purāne zamāne ke Misriyōṅ aur un ke bādshāh kī tarah aṛ jāeṅ? Kyoṅki us waqt Allāh ne Misriyōṅ ko itnī saḡht musībat meṅ dāl diyā ki aḡhirkār unheṅ Isrāīliyōṅ ko jāne denā paṛā.

⁷ Ab bailgārī banā kar us ke āge do gāeṅ joteṅ. Aisī gāeṅ hoṅ jin ke dūdh pīne wāle bachche hoṅ aur jin par ab tak juā na rakhā gayā ho. Gāyoṅ ko bailgārī ke āge joteṅ, lekin un ke bachchoṅ ko sāth jāne na deṅ balki unheṅ kahīn band rakheṅ. ⁸ Phir Rab kā sandūq bailgārī par rakhā jāe aur us ke sāth ek thailā jis meṅ sone kī wuh chīzeṅ hoṅ jo āp qusūr kī qurbānī ke taur par bhej rahe haiṅ. Is ke bād gāyoṅ ko khulā chhoṛ deṅ. ⁹ Ghaur kareṅ ki wuh kaun-sā rāstā iḡhtiyār kareṅgī. Agar Isrāīl ke Bait-shams kī taraf chaleṅ to phir mālūm hogā ki Rab ham par yih baṛī musībat lāyā hai. Lekin agar wuh kahīn aur chaleṅ to matlab hogā ki Isrāīl ke dewatā ne hamēṅ sazā nahīn dī balki sab kuchh ittafāq se huā hai.”

¹⁰ Filistiyon ne aisā hī kiyā. Unhon ne do gāen naī bailgārī meñ jot kar un ke chhoṭe bachchon ko kahīn band rakhā. ¹¹ Phir unhon ne ahd kā sandūq us thaile samet jis meñ sone ke chūhe aur phoṛe the bailgārī par rakhā.

¹² Jab gāyon ko chhoṛ diyā gayā to wuh ḍakrātī ḍakrātī sīdhī Bait-shams ke rāste par ā gaīn aur na dāīn, na bāīn taraf haṭīn. Filistiyon ke sardār Bait-shams kī sarhad tak un ke pīchhe chale.

¹³ Us waqt Bait-shams ke bāshinde nīche wādī meñ gandum kī fasal kāṭ rahe the. Ahd kā sandūq dekh kar wuh nihāyat kḥush hue. ¹⁴ Bailgārī ek khet tak pahuñchī jis kā mālik Bait-shams kā rahne wālā Yashua thā. Wahān wuh ek baṛe patthar ke pās ruk gaī. Logon ne bailgārī kī lakaṛī ṭukṛe ṭukṛe karke use jalā diyā aur gāyon ko zabah karke Rab ko bhasm hone wālī qurbānī ke taur par pesh kiyā. ¹⁵ Lāwī ke qabile ke kuchh mardoñ ne Rab ke sandūq ko bailgārī se uṭhā kar sone kī chīzoñ ke thaile samet patthar par rakh diyā. Us din Bait-shams ke logon ne Rab ko bhasm hone wālī aur zabah kī qurbāniyān pesh kīn.

¹⁶ Yih sab kuchh dekhne ke bād Filistī sardār usī din Aqrūn wāpas chale gae. ¹⁷ Filistiyon ne apnā qusūr dūr karne ke lie har ek shahr ke lie sone kā ek phoṛā banā liyā thā yānī Ashdūd, Ghazzā, Askqalūn, Jāt aur Aqrūn ke lie ek ek phoṛā. ¹⁸ Is ke alāwā unhon ne har shahr aur us ke gird-o-nawāh kī ābādiyon ke lie sone kā ek ek chūhā banā liyā thā. Jis baṛe patthar par ahd kā sandūq rakhā gayā wuh āj tak Yashua Bait-shamsī ke khet meñ is bāt kī gawāhī detā hai.

Ahd kā Sandūq Qiriyat-yārīm Meñ

¹⁹ Lekin Rab ne Bait-shams ke bāshindon̄ ko sazā dī, kyon̄ki un meñ se bāz ne ahd ke sandūq meñ nazar dālī thī. Us waqt 70 afrād halāk hue. Rab kī yih sakht sazā dekh kar Bait-shams ke log mātām karne lage. ²⁰ Wuh bole, “Kaun is muqaddas Ḳhudā ke huzūr qāym rah saktā hai? Yih hamāre bas kī bāt nahīn, lekin ham Rab kā sandūq kis ke pās bhejeñ?” ²¹ Āḳhir meñ unhoñ ne Qiriyat-yārīm ke bāshindon̄ ko paighām bhejā, “Filistiyon̄ ne Rab kā sandūq wāpas kar diyā hai. Ab āeñ aur use apne pās le jāeñ!”

7

¹ Yih sun kar Qiriyat-yārīm ke mard āe aur Rab kā sandūq apne shahr meñ le gae. Wahāñ unhoñ ne use Abīnadāb ke ghar meñ rakh diyā jo pahārī par thā. Abīnadāb ke beṭe Iliyazar ko maḳhsūs kiyā gayā tāki wuh ahd ke sandūq kī pahrādārī kare.

Taubā kī Wajah se Isrāīlī Filistiyon̄ par Fatah Pāte Haiñ

² Ahd kā sandūq 20 sāl ke tawīl arse tak Qiriyat-yārīm meñ parā rahā. Is daurān tamām Isrāīl mātām kartā rahā, kyon̄ki lagtā thā ki Rab ne unheñ tark kar diyā hai. ³ Phir Samuel ne tamām Isrāīliyon̄ se kahā, “Agar āp wāqāī Rab ke pās wāpas ānā chāhte haiñ to ajnabī mābūdon̄ aur Astārāt Dewī ke but dūr kar deñ. Pūre dil ke sāth Rab ke tābe ho kar usī kī ḳhidmat kareñ. Phir hī wuh āp ko Filistiyon̄ se bāchāegā.”

4 Isrāīliyoñ ne us kī bāt mān lī. Wuh Bāl aur Astārāt ke butoñ ko phaink kar sirf Rab kī khidmat karne lage. 5 Tab Samuel ne elān kiyā, “Pūre Isrāīl ko Misfāh meñ jamā karen to main wahāñ Rab se duā karke āp kī sifārish karūnga.” 6 Chunānche wuh sab Misfāh meñ jamā hue. Taubā kā izhār karke unhoñ ne kueñ se pānī nikāl kar Rab ke huzūr unḍel diyā. Sāth sāth unhoñ ne pūrā dīn rozā rakhā aur iqrār kiyā, “Ham ne Rab kā gunāh kiyā hai.” Wahāñ Misfāh meñ Samuel ne Isrāīliyoñ ke lie kachahrī lagāi.

7 Filistī hukmrānoñ ko patā chalā ki Isrāīlī Misfāh meñ jamā hue haiñ to wuh un se laṛne ke lie āe. Yih sun kar Isrāīlī saḡht ghabrā gae 8 aur Samuel se minnat kī, “Duā karte raheñ! Rab hamāre Khudā se iltamās karne se na ruken tāki wuh hameñ Filistiyōñ se bachāe.” 9 Tab Samuel ne bheṛ kā dūdh pītā bachchā chun kar Rab ko bhasm hone wālī qurbānī ke taur par pesh kiyā. Sāth sāth wuh Rab se iltamās kartā rahā.

Aur Rab ne us kī sunī. 10 Samuel abhī qurbānī pesh kar rahā thā ki Filistī wahāñ pahuñch kar Isrāīliyoñ par hamlā karne ke lie taiyār hue. Lekin us dīn Rab ne zor se kaṛaktī huī āwāz se Filistiyōñ ko itnā dahshatzadā kar diyā ki wuh darham-barham ho gae aur Isrāīlī āsānī se unheñ shikast de sake. 11 Isrāīliyoñ ne Misfāh se nikal kar Bait-kār ke nīche tak dushman kā tāqqub kiyā. Rāste meñ bahut-se Filistī halāk hue.

12 Is fatah kī yād meñ Samuel ne Misfāh aur Shen ke darmiyān ek baṛā patthar nasab kar diyā. Us ne patthar kā nām Aban-azar yānī

‘Madad kā Patthar’ rakhā. Kyoṅki us ne kahā, “Yahān tak Rab ne hamārī madad kī hai.” ¹³ Is tarah Filistiyōṅ ko maḡhlūb kiyā gayā, aur wuh dubārā Isrāīl ke ilāqe meṅ na ghuse. Jab tak Samuel jītā rahā Filistiyōṅ par Rab kā saḡht dabāw rahā. ¹⁴ Aur Aqrūn se le kar Jāt tak jītī Isrāīlī ābādiyān Filistiyōṅ ke hāth meṅ ā gaī thīn wuh sab un kī zamīnoṅ samet dubārā Isrāīl ke qabze meṅ ā gaīn. Amoriyoṅ ke sāth bhī sulah ho gaī.

¹⁵ Samuel apne jīte-jī Isrāīl kā qāzī aur rāhnumā rahā. ¹⁶ Har sāl wuh Baitel, Jiljāl aur Mīsfāh kā daurā kartā, kyoṅki in tīn jaghoṅ par wuh Isrāīliyoṅ ke lie kachahrī lagāyā kartā thā. ¹⁷ Is ke bād wuh dubārā Rāmā apne ghar wāpas ā jātā jahān mustaqīl kachahrī thī. Wahān us ne Rab ke lie qurbāngāh bhī banāī thī.

8

Isrāīl Bādshāh kā Taqāzā Kartā Hai

¹ Jab Samuel būrhā huā to us ne apne do beṅoṅ ko Isrāīl ke qāzī muqarrar kiyā. ² Baṛe kā nām Yoel thā aur chhoṭe kā Abiyāh. Donoṅ Bair-sabā meṅ logoṅ kī kachahrī lagāte the. ³ Lekin wuh bāp ke namūne par nahīn chalte balki rishwat khā kar ḡhalat faisle karte the.

⁴ Phir Isrāīl ke buzurg mil kar Samuel ke pās āe, jo Rāmā meṅ thā. ⁵ Unhoṅ ne kahā, “Dekheṅ, āp būrhe ho gae haiṅ aur āp ke beṅe āp ke namūne par nahīn chalte. Ab ham par bādshāh muqarrar karen tāki wuh hamārī us

tarah rāhnumāi kare jis tarah dīgar aqwām meñ dastūr hai.”

⁶ Jab buzurgoñ ne rāhnumāi ke lie bādshāh kā taqāzā kiyā to Samuel nihāyat nākhus̄h huā. Chunāñche us ne Rab se hidāyat māñgī. ⁷ Rab ne jawāb diyā, “Jo kuchh bhī wuh tujh se māñgte haiñ unheñ de de. Is se wuh tujhe radd nahīñ kar rahe balki mujhe, kyonki wuh nahīñ chāhte ki maiñ un kā Bādshāh rahūñ. ⁸ Jab se maiñ unheñ Misr se nikāl lāyā wuh mujhe chhoṛ kar dīgar mābūdoñ kī k̄hidmat karte āe haiñ. Aur ab wuh tujh se bhī yihī sulūk kar rahe haiñ. ⁹ Un kī bāt māñ le, lekin sanjīdagī se unheñ un par hukūmat karne wāle bādshāh ke huqūq se āgāh kar.”

Bādshāh ke Huqūq

¹⁰ Samuel ne bādshāh kā taqāzā karne wāloñ ko sab kuchh kah sunāyā jo Rab ne use batāyā thā. ¹¹ Wuh bolā, “Jo bādshāh āp par hukūmat karegā us ke yih huqūq hoñge: Wuh āp ke beṭoñ kī bhartī karke unheñ apne rathoñ aur ghoṛoñ ko sañbhālne kī zimmedārī degā. Unheñ us ke rathoñ ke āge āge daṛnā paṛegā. ¹² Kuchh us kī fauj ke janral aur kaptān baneñge, kuchh us ke khetoñ meñ hal chalāne aur fasleñ kāṭne par majbūr ho jāeñge, aur bāz ko us ke hathiyār aur rath kā sāmān banānā paṛegā. ¹³ Bādshāh āp kī beṭiyon ko āp se chhīn legā tāki wuh us ke lie khānā pakāeñ, roṭī banāeñ aur k̄hushbū taiyār kareñ. ¹⁴ Wuh āp ke khetoñ aur āp ke angūr aur zaitūn ke bāghoñ kā behtarīñ hissā chun kar apne mulāzimoñ ko de degā. ¹⁵ Bādshāh

āp ke anāj aur angūr kā daswān hissā le kar apne afsaron aur mulāzimon ko de degā. ¹⁶ Āp ke naukar-naukarāniyān, āp ke moṭe-tāze bail aur gadhe usī ke istemāl meñ āeñge. ¹⁷ Wuh āp kī bheṛ-bakriyon kā daswān hissā talab karegā, aur āp ḳhud us ke ḡhulām hoñge.

¹⁸ Tab āp pachhtā kar kaheñge, ‘Ham ne bādshāh kā taqāzā kyon kiyā?’ Lekin jab āp Rab ke huzūr chīḳhte-chillāte madad chāheñge to wuh āp kī nahīn sunegā.”

¹⁹ Lekin logon ne Samuel kī bāt na mānī balki kahā, “Nahīn, to bhī ham bādshāh chāhte haiñ, ²⁰ kyonki phir hī ham dīgar qaumon kī mānind hoñge. Phir hamārā bādshāh hamārī rāhnumāi karegā aur jang meñ hamāre āge āge chal kar dushman se laṛegā.” ²¹ Samuel ne Rab ke huzūr yih bāteñ dohrāin. ²² Rab ne jawāb diyā, “Un kā taqāzā pūrā kar, un par bādshāh muḡarrar kar!”

Phir Samuel ne Isrāīl ke mardoñ se kahā, “Har ek apne apne shahr wāpas chalā jāe.”

9

Sāul Bāp kī Gadhiyān Talāsh Kartā Hai

¹ Binyamīn ke qabāylī ilāqe meñ ek Binyamīnī banām Qīs rahtā thā jis kā achchhā-ḳhāsā asar-o-rasūḳh thā. Bāp kā nām Abiyel bin Saror bin Bakūrat bin Afīḳh thā. ² Qīs kā beṭā Sāul jawān aur ḳhūbsūrat thā balki Isrāīl meñ koī aur itnā ḳhūbsūrat nahīn thā. Sāth sāth wuh itnā lambā thā ki bāqī sab log sirf us ke kandhon tak āte the.

³ Ek din Sāul ke bāp Qīs kī gadhiyān gum ho gaīn. Yih dekh kar us ne apne beṭe Sāul ko hukm

diyā, “Naukar ko apne sāth le kar gadhiyon ko dhūṇḍ lāeñ.” ⁴ Donoñ ādmī Ifrāīm ke pahārī ilāqe aur Salīsā ke ilāqe meñ se guzare, lekin besūd. Phir unhoñ ne Sālīm ke ilāqe meñ khoj lagāyā, lekin wahāñ bhī gadhiyāñ na miliñ. Is ke bād wuh Binyamīn ke ilāqe meñ ghūmte phire, lekin befāydā. ⁵ Chalthe chalthe wuh Sūf ke qarīb pahuñch gae. Sāūl ne naukar se kahā, “Āo, ham ghar wāpas chaleñ, aisā na ho ki wālid gadhiyon kī nahīñ balki hamārī fikr kareñ.”

⁶ Lekin naukar ne kahā, “Is shahr meñ ek mard-e-Ḳhudā hai. Log us kī baṛī izzat karte haiñ, kyonki jo kuchh bhī wuh kahtā hai wuh pūrā ho jātā hai. Kyon na ham us ke pās jāeñ? Shāyad wuh hameñ batāe ki gadhiyon ko kahāñ dhūṇḍnā chāhie.”

⁷ Sāūl ne pūchhā, “Lekin ham use kyā deñ? Hamārā khānā khatm ho gayā hai, aur hamāre pās us ke lie tohfā nahīñ hai.”

⁸ Naukar ne jawāb diyā, “Koī bāt nahīñ, mere pās chāñḍī kā chhoṭā sikkā * hai. Yih main mard-e-Ḳhudā ko de dūngā tāki batāe ki ham kis taraf dhūṇḍeñ.”

⁹⁻¹¹ Sāūl ne kahā, “Ṭhīk hai, chaleñ.” Wuh shahr kī taraf chal paṛe tāki mard-e-Ḳhudā se bāt kareñ. Jab pahārī dhalān par shahr kī taraf chaṛh rahe the to kuchh laṛkiyāñ pāñī bharne ke lie niklīñ. Ādmiyon ne un se pūchhā, “Kyā ghaibbīn shahr meñ hai?” (Purāne zamāne meñ nabī ghaibbīn kahlātā thā. Agar koī Allāh se

* **9:8** Lafzī tarjumā: chāñḍī ke sikke kī ek chauthāī.

kuchh mālūm karnā chāhtā to kahtā, “Āo, ham ḡhaibbīn ke pās chalen̄.”)

¹²⁻¹³ Larḡkiyon̄ ne jawāb diyā, “Jī, wuh abhī abhī pahuñchā hai, kyon̄ki shahr ke log āj pahārī par qurbāniyān̄ chaḡhā kar īd manā rahe haiñ. Agar jaldī karen̄ to pahārī par chaḡhnī se pahle us se mulāqāt ho jāegī. Us waqt tak ziyāfat shurū nahīn hogī jab tak ḡhaibbīn pahuñch na jāe. Kyon̄ki use pahle khāne ko barkat denā hai, phir hī mehmānoñ ko khānā khāne kī ijāzat hai. Ab jāeñ, kyon̄ki isī waqt āp us se bāt kar sakte haiñ.”

¹⁴ Chunān̄che Sāul̄ aur naukar shahr kī taraf baḡhe. Shahr ke darwāze par hī Samuel se mulāqāt ho gaī jo wahān̄ se nikal kar qurbāngāh kī pahārī par chaḡhnī ko thā.

Samuel Sāul̄ kī Mehmān-nawāzī Kartā Hai

¹⁵ Rab Samuel ko ek dīn pahle paighām de chukā thā, ¹⁶ “Kal main̄ isī waqt Mulk-e-Binyamīn kā ek ādmī tere pās bhej dūngā. Use masah karke merī qaum Isrāil̄ par bādshāh muqarrar kar. Wuh merī qaum ko Filistiyon̄ se bachāegā. Kyon̄ki main̄ ne apnī qaum kī musībat par dhyān diyā hai, aur madad ke lie us kī chīkheñ mujh tak pahuñch gaī haiñ.” ¹⁷ Ab jab Samuel ne shahr ke darwāze se nikalte hue Sāul̄ ko dekhā to Rab Samuel se hamkalām huā, “Dekh, yihī wuh ādmī hai jis kā zikr main̄ ne kal kiyā thā. Yihī merī qaum par hukūmat karegā.”

¹⁸ Wahīn̄ shahr ke darwāze par Sāul̄ Samuel se muḡhātib huā, “Mehrbānī karke mujhe batāie kī ḡhaibbīn kā ghar kahān̄ hai?” ¹⁹ Samuel ne jawāb diyā, “Main̄ hī ḡhaibbīn hūn. Āeñ, us

pahārī par chalen jis par ziyāfat ho rahī hai, kyoṅki āj āp mere mehmān haiṅ. Kal main subah-sawere āp ko āp ke dil kī bāt batā dūngā. ²⁰ Jahān tak tīn din se gumshudā gadhiyoṅ kā tālluq hai, un kī fikr na karen. Wuh to mil gāi haiṅ. Waise āp aur āp ke bāp ke gharāne ko Isrāil kī har qīmtī chīz hāsīl hai.” ²¹ Sāul ne pūchhā, “Yih kis tarah? Main to Isrāil ke sab se chhoṭe qabīle Binyamīn kā hūn, aur merā ḳhāndān qabīle meṅ sab se chhoṭā hai.”

²² Samuel Sāul ko naukar samet us hāl meṅ le gayā jis meṅ ziyāfat ho rahī thī. Taqriban 30 mehmān the, lekin Samuel ne donoṅ ādmīyoṅ ko sab se izzat kī jagah par biṭhā diyā. ²³ Ḳhānsāme ko us ne hukm diyā, “Ab gosht kā wuh ṭukrā le āo jo main ne tumheṅ de kar kahā thā ki use alag rakhnā hai.” ²⁴ Ḳhānsāme ne qurbānī kī rān lā kar use Sāul ke sāmne rakh diyā. Samuel bolā, “Yih āp ke lie mahfūz rakhā gayā hai. Ab khāeṅ, kyoṅki dūsroṅ ko dāwat dete waqt main ne yih gosht āp ke lie aur is mauqe ke lie alag kar liyā thā.” Chunānche Sāul ne us din Samuel ke sāth khānā khāyā.

²⁵ Ziyāfat ke bād wuh pahārī se utar kar shahr wāpas āe, aur Samuel apne ghar kī chhat par Sāul se bāthchīt karne lagā. ²⁶ Agle din jab pau phatne lagī to Samuel ne nīche se Sāul ko jo chhat par so rahā thā āwāz dī, “Uṭheṅ! Main āp ko ruḳhsat karūn.” Sāul jāg uṭhā aur wuh mil kar rawānā hue. ²⁷ Jab wuh shahr ke kināre par pahuṅche to Samuel ne Sāul se kahā, “Apne naukar ko āge bhejeṅ.” Jab naukar chalā gayā to Samuel bolā, “Ṭahar jāeṅ, kyoṅki mujhe āp

ko Allāh kā ek paighām sunānā hai.”

10

Sāul ko Masah Kiyā Jātā Hai

¹ Phir Samuel ne kuppī le kar Sāul ke sar par zaitūn kā tel unḍel diyā aur use bosā de kar kahā, “Rab ne āp ko apnī ḳhās milkiyat par rāhnumā muḡarrar kiyā hai. ² Mere pās se chale jāne ke bād jab āp Binyamīn kī sarhad ke shahr Zilzakḥ ke qarīb Rāḳhil kī qabr ke pās se guzareṅge to āp kī mulāqāt do ādmiyoṅ se hogī. Wuh āp se kaheṅge, ‘Jo gadhiyān āp ḍhūndne gae wuh mil gaī haiṅ. Aur ab āp ke bāp gadhiyoṅ kī nahīn balki āp kī fikr kar rahe haiṅ. Wuh kah rahe haiṅ ki maiṅ kis tarah apne beṭe kā patā karūn?’

³ Āp āge jā kar Tabūr ke balūt ke daraḳht ke pās pahunchēṅge. Wahān tīn ādmī āp se mileṅge jo Allāh kī ibādat karne ke lie Baitel jā rahe hoṅge. Ek ke pās tīn chhoṭī bakriyān, dūsre ke pās tīn roṭiyān aur tīsre ke pās mai kī mashk hogī. ⁴ Wuh āp ko salām kah kar do roṭiyān deṅge. Un kī yih roṭiyān qabūl karen.

⁵ Is ke bād āp Allāh ke Jibiyā jāeṅge jahān Filistiyōn kī chaukī hai. Shahr meṅ dāḳhil hote waqt āp kī mulāqāt nabiyōn ke ek julūs se hogī jo us waqt pahārī kī qurbāngāh se utar rahā hogā. Un ke āge āge sitār, daf, bānsriyān aur sarod bajāne wāle chaleṅge, aur wuh nabuwwat kī hālat meṅ hoṅge. ⁶ Rab kā Rūh āp par bhī nāzil hogā, aur āp un ke sāth nabuwwat kareṅge. Us waqt āp farq shaḳhs meṅ tabdīl ho jāeṅge.

⁷ Jab yih tamām nishān wujūd meñ āeñge to wuh kuchh karen̄ jo āp ke zahan meñ ā jāe, kyon̄ki Allāh āp ke sāth hogā. ⁸ Phir mere āge Jiljāl chale jāeñ. Main̄ bhī āūngā aur wahāñ bhasm hone wālī aur salāmatī kī qurbāniyāñ pesh karūnga. Lekin āp ko sāt din merā intazār karnā hai. Phir main̄ ā kar āp ko batā dūngā ki āge kyā karnā hai.”

⁹ Sāūl rawānā hone ke lie Samuel ke pās se muṛā to Allāh ne us kā dil tabdīl kar diyā. Jin nishānoñ kī bhī peshgoī Samuel ne kī thī wuh usī din pūrī huī. ¹⁰ Jab Sāūl aur us kā naukar Jibiyā pahuñche to wahāñ un kī mulāqāt mazkūrā nabiyon̄ ke julūs se huī. Allāh kā Rūh Sāūl par nāzil huā, aur wuh un ke darmiyān nabuwwat karne lagā. ¹¹ Kuchh log wahāñ the jo bachpan se us se wāqif the. Sāūl ko yon̄ nabiyon̄ ke darmiyān nabuwwat karte hue dekh kar wuh āpas meñ kahne lage, “Qīs ke beṭe ke sāth kyā huā? Kyā Sāūl ko bhī nabiyon̄ meñ shumār kiyā jātā hai?” ¹² Ek maqāmī ādmī ne jawāb diyā, “Kaun in kā bāp hai?” Bād meñ yih muhāwarā ban gayā, “Kyā Sāūl ko bhī nabiyon̄ meñ shumār kiyā jātā hai?”

¹³ Nabuwwat karne ke iḡtitām par Sāūl pahārī par chaṛh gayā jahāñ qurbāngāh thī. ¹⁴ Jab Sāūl naukar samet wahāñ pahuñchā to us ke chachā ne pūchhā, “Āp kahāñ the?” Sāūl ne jawāb diyā, “Ham gumshudā gadhiyon̄ ko ḡhūñḡne ke lie nikle the. Lekin jab wuh na milīñ to ham Samuel ke pās gae.” ¹⁵ Chachā bolā, “Achchhā? Us ne āp ko kyā batāyā?” ¹⁶ Sāūl ne

jawāb diyā, “K̄hair, us ne kahā ki gadhiyān mil gaī haiñ.” Lekin jo kuchh Samuel ne bādshāh banane ke bāre meñ batāyā thā us kā zikr us ne na kiyā.

Sāul Bādshāh Ban Jātā Hai

¹⁷ Kuchh der ke bād Samuel ne awām ko bulā kar Misfāh meñ Rab ke huzūr jamā kiyā. ¹⁸ Us ne kahā, “Rab Isrāil kā K̄hudā farmātā hai, ‘Maiñ Isrāil ko Misr se nikāl lāyā. Maiñ ne tumheñ Misriyon aur un tamām saltanaton se bachāyā jo tum par zulm kar rahī thīñ. ¹⁹ Lekin go maiñ ne tumheñ tumhārī tamām musībaton aur tangiyon se chhuṭkārā diyā to bhī tum ne apne K̄hudā ko mustarad kar diyā. Kyonki tum ne isrār kiyā ki ham par bādshāh muqarrar karo! Ab apne apne qabilon aur k̄hāndānon kī tartīb ke mutābiq Rab ke huzūr kharē ho jāo.’ ”

²⁰ Yih kah kar Samuel ne tamām qabilon ko Rab ke huzūr pesh kiyā. Qurā ḍālā gayā to Binyamīn ke qabile ko chunā gayā.

²¹ Phir Samuel ne Binyamīn ke qabile ke sāre k̄hāndānon ko Rab ke huzūr pesh kiyā. Matrī ke k̄hāndān ko chunā gayā. Yon qurā ḍālte ḍālte Sāul bin Qīs ko chunā gayā. Lekin jab Sāul ko ḍhūṇḍā gayā to wuh ḡhāyb thā.

²² Unhon ne Rab se dariyāft kiyā, “Kyā Sāul yahān pahunch chukā hai?” Rab ne jawāb diyā, “Wuh sāmān ke bīch meñ chhup gayā hai.”

²³ Kuchh log dauṛ kar use sāmān meñ se nikāl kar awām ke pās le āe. Jab wuh logon meñ kharā huā to itnā lambā thā ki bāqī sab log sirf us ke kandhon tak āte the.

²⁴ Samuel ne kahā, “Yih ādmī dekho jise Rab ne chun liyā hai. Awām meñ us jaisā koī nahīn hai!” Tamām log ḵhushī ke māre “Bādshāh zindābād!” Kā nārā lagāte rahe. ²⁵ Samuel ne bādshāh ke huḡūḡ tafsīl se sunāe. Us ne sab kuchh kitāb meñ likh diyā aur use Rab ke maqdis meñ mahfūz rakhā. Phir us ne awām ko ruḵhsat kar diyā.

²⁶ Sāul bhī apne ghar chalā gayā jo Jibiyā meñ thā. Kuchh faujī us ke sāth chale jin ke diloñ ko Allāh ne chhū diyā thā. ²⁷ Lekin aise sharīr log bhī the jinhoñ ne us kā mazāḡ urā kar pūchhā, “Bhalā yih kis tarah hameñ bachā saktā hai?” Wuh use haḡīr jānte the aur use tohfe pesh karne ke lie bhī taiyār na hue. Lekin Sāul un kī bāteñ nazarandāz karke ḵhāmosh hī rahā.

11

Sāul Ammoniyōñ par Fatah Pātā Hai

¹ Kuchh der ke bād Ammonī bādshāh Nāhas ne apnī fauj le kar Yabīs-jiliyād kā muhāsarā kiyā. Yabīs ke tamām afrād ne us se guzārish kī, “Hamāre sāth muāhadā karen to ham āindā āp ke tābe raheñge.” ² Nāhas ne jawāb diyā, “Thīk hai, lekin is shart par ki main har ek kī dahñī āñkh nikāl kar tamām Isrāil kī be'izzatī karūñga!” ³ Yabīs ke buzurgoñ ne darḵhāst kī, “Hameñ ek hafte kī muhlat dījie tāki ham apne qāsidoñ ko Isrāil kī har jagah bhejen. Agar koī hameñ bachāne ke lie na āe to ham hathiyār ḡāl kar shahr ko āp ke hawāle kar deñge.”

⁴ Qāsīd Sāul ke shahr Jibiyā bhī pahuñch gae. Jab maqāmī logoñ ne un kā paighām sunā to

pūrā shahr phūṭ phūṭ kar rone lagā. ⁵ Us waqt Sāūl apne bailoṅ ko khetoṅ se wāpas lā rahā thā. Us ne pūchhā, “Kyā huā hai? Log kyoṅ ro rahe haiṅ?” Use qāsidoṅ kā paighām sunāyā gayā. ⁶ Tab Sāūl par Allāh kā Rūh nāzil huā, aur use saḡht ḡhussā āyā. ⁷ Us ne bailoṅ kā jorā le kar unheṅ ṭukre ṭukre kar diyā. Phir qāsidoṅ ko yih ṭukre pakaṛā kar us ne unheṅ yih paighām de kar Isrāīl kī har jagah bhej diyā, “Jo Sāūl aur Samuel ke pīchhe chal kar Ammoniyōṅ se larne nahīṅ jāegā us ke bail isī tarah ṭukre ṭukre kar die jāeṅge!”

Yih khabar sun kar logoṅ par Rab kī dahshat tāri hō gāi, aur sab ke sab ek dil ho kar Ammoniyōṅ se larne ke lie nikle. ⁸ Bazaq ke qarīb Sāūl ne fauj kā jāyzā liyā. Yahūdāh ke 30,000 afrād the aur bāqī qabīloṅ ke 3,00,000.

⁹ Unhoṅ ne Yabīs-jiliyād ke qāsidoṅ ko wāpas bhej kar batāyā, “Kal dopahar se pahle pahle āp ko bachā liyā jāegā.” Wahān ke bāshinde yih khabar sun kar bahut khush hue. ¹⁰ Unhoṅ ne Ammoniyōṅ ko ittalā dī, “Kal ham hathiyār ḡāl kar shahr ke darwāze khol deṅge. Phir wuh kuchh kareṅ jo āp ko ṭhīk lage.”

¹¹ Agle dīn subah-sawere Sāūl ne fauj ko tīn hissoṅ meṅ taqsīm kiyā. Sūraj ke tulū hone se pahle pahle unhoṅ ne tīn simtoṅ se dushman kī lashkargāh par hamlā kiyā. Dopahar tak unhoṅ ne Ammoniyōṅ ko mār mār kar khatm kar diyā. Jo thoṛe-bahut log bach gae wuh yoṅ titar-bitar ho gae ki do bhī ikatṭhe na rahe.

Sāūl kī Dubārā Tasdīq

¹² Fatah ke bād log Samuel ke pās ā kar kahne lage, “Wuh log kahān haiñ jinhoñ ne etarāz kiyā ki Sāul ham par hukūmat kare? Unheñ le aēñ tāki ham unheñ mār deñ.” ¹³ Lekin Sāul ne unheñ rok diyā. Us ne kahā, “Nahīn, āj to ham kisī bhī bhāi ko sazā-e-maut nahīn denge, kyonki is din Rab ne Isrāil ko rihāi bakhsī hai!” ¹⁴ Phir Samuel ne elān kiyā, “Āo, ham Jiljāl jā kar dubārā is kī tasdiq karen ki Sāul hamārā bādshāh hai.” ¹⁵ Chunānche tamām logon ne Jiljāl jā kar Rab ke huzūr is kī tasdiq kī ki Sāul hamārā bādshāh hai. Is ke bād unhoñ ne Rab ke huzūr salāmatī kī qurbāniyāñ pesh karke baṛā jashn manāyā.

12

Samuel kī Alwidāi Taqrīr

¹ Tab Samuel tamām Isrāil se muḳhātib huā, “Maiñ ne āp kī har bāt mān kar āp par bādshāh muqarrar kiyā hai. ² Ab yihī āp ke āge āge chal kar āp kī rāhnumāi karegā. Maiñ ḳhud būrḥā hūñ, aur mere bāl safed ho gae haiñ jabki mere beṭe āp ke darmiyān hī rahte haiñ. Maiñ jawānī se le kar āj tak āp kī rāhnumāi kartā āyā hūñ. ³ Ab maiñ hāzir hūñ. Agar mujh se koī ḡhaltī huī hai to Rab aur us ke maṣah kie hue bādshāh ke sāmne is kī gawāhī deñ. Kyā maiñ ne kisī kā bail yā gadhā lūṭ liyā? Kyā maiñ ne kisī se ḡhalat fāydā uṭḥāyā yā kisī par zulm kiyā? Kyā maiñ ne kabhī kisī se rishwat le kar ḡhalat faislā kiyā hai? Agar aisā huā to mujhe batāen! Phir maiñ sab kuchh wāpas kar dūngā.”

4 Ijtimā ne jawāb diyā, “Na āp ne ham se ḡhalat fāydā uṭḥāyā, na ham par zulm kiyā hai. Āp ne kabhī bhī rishwat nahīn li.” 5 Samuel bolā, “Āj Rab aur us kā masah kiyā huā bādshāh gawāh haiñ ki āp ko mujh par ilzām lagāne kā koī sabab na milā.” Awām ne kahā, “Jī, aisā hī hai.” 6 Samuel ne bāt jārī rakhī, “Rab ḡhud Mūsā aur Hārūn ko Isrāīl ke rāhnumā banā kar āp ke bāpdādā ko Misr se nikāl lāyā. 7 Ab yahāñ Rab ke taḡht-e-adālat ke sāmne khare ho jāeñ to maiñ āp ko un tamām bhalāiyōñ kī yād dilāūngā jo Rab ne āp aur āp ke bāpdādā se kī haiñ.

8 Āp kā bāp Yāqūb Misr āyā. Jab Misrī us kī aulād ko dabāne lage to unhoñ ne chīḡhtechillāte Rab se madad māngī. Tab us ne Mūsā aur Hārūn ko bhej diyā tāki wuh pūrī qaum ko Misr se nikāl kar yahāñ is mulk meñ lāeñ. 9 Lekin jald hī wuh Rab apne ḡhudā ko bhūl gae. Is lie us ne unheñ dushman ke hawāle kar diyā. Kabhī Hasūr Shahr ke bādshāh kā kamāḡdar Sīsarā un se laḡā, kabhī Filistī aur kabhī Moāb kā bādshāh. 10 Har dafā āp ke bāpdādā ne chīḡhtechillāte Rab se madad māngī aur iqrār kiyā, ‘Ham ne gunāh kiyā hai, kyoñki ham ne Rab ko tark karke Bāl aur Astārāt ke butoñ kī pūjā kī hai. Lekin ab hameñ dushmanoñ se bachā! Phir ham sirf terī hī ḡhidmat kareñge.’ 11 Aur har bār Rab ne kisī na kisī ko bhej diyā, kabhī Jidāun, kabhī Baraq, kabhī Iftāh aur kabhī Samuel ko. Un ādmiyoñ kī mārifat Allāh ne āp ko irdgird ke tamām dushmanoñ se bachāyā, aur mulk meñ amn-o-amān qāym ho gayā.

12 Lekin jab Ammonī bādshāh Nāhas āp se

larne āyā to āp mere pās ā kar taqāzā karne lage ki hamārā apnā bādshāh ho jō ham par hukūmat kare, hālānki āp jānte the ki Rab hamārā Kḥudā hamārā Bādshāh hai. ¹³ Ab wuh bādshāh dekheñ jise āp māng rahe the! Rab ne āp kī khāhish pūrī karke use āp par muqarrar kiyā hai. ¹⁴ Chunānche Rab kā khāuf māneñ, us kī khidmat kareñ aur us kī sunēñ. Sarkash ho kar us ke ahkām kī khilāfwarzī mat karnā. Agar āp aur āp kā bādshāh Rab se wafādār raheñge to wuh āp ke sāth hogā. ¹⁵ Lekin agar āp us ke tābe na raheñ aur sarkash ho kar us ke ahkām kī khilāfwarzī kareñ to wuh āp kī muḥhālafat karegā, jis tarah us ne āp ke bāpdādā kī bhī muḥhālafat kī.

¹⁶ Ab khare ho kar dekheñ ki Rab kyā karne wālā hai. Wuh āp kī ānkhoñ ke sāmne hī baṛā mojiḥā karegā. ¹⁷ Is waqt gandum kī kaṭāī kā mausam hai. Go in dinoñ meñ bārish nahīñ hotī, lekin maiñ duā karūñga to Rab garajte bādāl aur bārish bhejegā. Tab āp jān leñge ki āp ne bādshāh kā taqāzā karte hue Rab ke nazdik kitnī burī bāt kī hai.”

¹⁸ Samuel ne pukār kar Rab se duā kī, aur us din Rab ne garajte bādāl aur bārish bhej dī. Yih dekh kar ijtīmā saḥt ghabrā kar Samuel aur Rab se ḍarne lagā. ¹⁹ Sab ne Samuel se iltamās kī, “Rab apne Kḥudā se duā karke hamārī sifārish kareñ tāki ham mar na jāeñ. Kyonki bādshāh kā taqāzā karne se ham ne apne gunāhoñ meñ izāfā kiyā hai.”

²⁰ Samuel ne logoñ ko tasallī de kar kahā, “Mat ḍareñ. Beshak āp se ḡhaltī huī hai, lekin āindā

ḳhayāl rakheñ ki āp Rab se dūr na ho jāeñ balki pūre dil se us kī ḳhidmat karen. ²¹ Bemānī butoñ ke pīchhe mat paṛnā. Na wuh fayde kā bāis haiñ, na āp ko bachā sakte haiñ. Un kī koī haisiyat nahīñ hai. ²² Rab apne azīm nām kī ḳhātir apnī qaum ko nahīñ chhoṛegā, kyonki us ne āp ko apnī qaum banāne kā faislā kiyā hai. ²³ Jahāñ tak merā tālluq hai, main is meñ Rab kā gunāh nahīñ karūñga ki āp kī sifārish karne se bāz āūñ. Aur āindā bhī main āp ko achche aur sahīh rāste kī tālīm detā rahūñgā. ²⁴ Lekin dhyān se Rab kā ḳhauf māneñ aur pūre dil aur wafādārī se us kī ḳhidmat karen. Yād rahe ki us ne āp ke lie kitne azīm kām kie haiñ. ²⁵ Lekin agar āp ḡhalat kām karne par tule raheñ to āp apne bādshāh samet duniyā meñ se miṭ jāeñge.”

13

Filistiyon se Jang

¹ Sāul 30 sāl kā thā jab taḳhtnashīn huā. Do sāl hukūmat karne ke bād ² us ne apnī fauj ke lie 3,000 Isrāīlī chun lie. Jang laṛne ke qābil bāqī ādmiyon ko us ne fāriḡh kar diyā. 2,000 faujiyon kī ḡyūṭī Mikmās aur Baitel ke pahārī ilāqe meñ lagāi gāi jahāñ Sāul ḳhud thā. Bāqī 1,000 afrād Yūnatan ke pās Binyamīn ke shahr Jibiyā meñ the.

³ Ek din Yūnatan ne Jibiyā kī Filistī chaukī par hamlā karke use shikast dī. Jald hī yih ḳhabar dūsre Filistiyon tak pahuñch gāi. Sāul ne mulk ke kone kone meñ qāsid bhej die, aur wuh narsingā bajāte bajāte logoñ ko Yūnatan kī

fatah sunāte gae. ⁴ Tamām Isrāīl meñ ḵhabar phail gai, “Sāūl ne Jibiyā kī Filistī chaukī ko tabāh kar diyā hai, aur ab Isrāīl Filistiyon kī ḵhās nafrat kā nishānā ban gayā hai.” Sāūl ne tamām mardoñ ko Filistiyon se laṛne ke lie Jiljāl meñ bulāyā.

⁵ Filistī bhī Isrāīliyon se laṛne ke lie jamā hue. Un ke 30,000 rath, 6,000 ghurṣawār aur sāhil kī ret jaise beshumār piyādā faujī the. Unhoñ ne Bait-āwan ke mashriq meñ Mikmās ke qarīb apne ḵhaimē lagāe. ⁶ Isrāīliyon ne dekhā ki ham baṛe ḵhatre meñ ā gae haiñ, aur dushman ham par bahut dabāw dāl rahā hai to pareshānī ke ālam meñ kuchh ghāron aur darāron meñ aur kuchh pattharon ke darmiyān yā qabron aur hauzon meñ chhup gae. ⁷ Kuchh itne ḍar gae ki wuh Dariyā-e-Yardan ko pār karke Jad aur Jiliyād ke ilāqe meñ chale gae.

Sāūl kī Besabrī

Sāūl ab tak Jiljāl meñ thā, lekin jo ādmī us ke sāth rahe the wuh ḵhauf ke māre thartharā rahe the. ⁸ Samuel ne Sāūl ko hidāyat dī thī ki sāt din merā intazār karen. Lekin sāt din guzar gae. Aur Samuel na āyā. Sāūl ke faujī muntashir hone lage ⁹ to Sāūl ne hukm diyā, “Bhasm hone wālī aur salāmatī kī qurbāniyāñ le āo.” Phir us ne ḵhud qurbāniyāñ pesh kiñ.

¹⁰ Wuh abhī is kām se fāriḡh hī huā thā ki Samuel pahuñch gayā. Sāūl use ḵhushāmdīd kahne ke lie niklā. ¹¹ Lekin Samuel ne pūchhā, “Āp ne kyā kiyā?”

Sāul ne jawāb diyā, “Log muntashir ho rahe the, aur āp waqt par na āe. Jab maiñ ne dekhā ki Filistī Mikmās ke qarīb jamā ho rahe haiñ ¹² to maiñ ne sochā, ‘Filistī yahāñ Jiljāl meñ ā kar mujh par hamlā karne ko haiñ, hālāñki maiñ ne abhī Rab se duā nahīñ kī ki wuh ham par mehrbānī kare.’ Is lie maiñ ne jurrat karke khud qurbāniyāñ pesh kīñ.”

¹³ Samuel bolā, “Yih kaisī ahmaqānā harkat thī! Āp ne Rab apne Khudā kā hukm na mānā. Rab to āp aur āp kī aulād ko hameshā ke lie Isrāil par muqarrar karnā chāhtā thā. ¹⁴ Lekin ab āp kī bādshāhat qāym nahīñ rahegī. Chūñki āp ne us kī na sunī is lie Rab ne kisī aur ko chun kar apnī qaum kā rāhnumā muqarrar kiyā hai, ek aise ādmī ko jo us kī soch rakhegā.”

¹⁵ Phir Samuel Jiljāl se chalā gayā.

Jang kī Taiyāriyāñ

Bache hue Isrāilī Sāul ke pīchhe dushman se larne gae. Wuh Jiljāl se rawānā ho kar Jibiyā pahuñch gae. Jab Sāul ne wahāñ fauj kā jāyzā liyā to bas 600 afrād rah gae the. ¹⁶ Sāul, Yūnatan aur un kī fauj Binyamīn ke shahr Jibiyā meñ tik gae jabki Filistī Mikmās ke pās khaimāzan the. ¹⁷ Kuchh der ke bād Filistiyon ke tīn daste mulk ko lūṭne ke lie nikle. Ek Suāl ke ilāqe ke shahr Ufrā kī taraf chal paṛā, ¹⁸ dūsra Bait-haurūn kī taraf aur tīsrā us pahārī silsile kī taraf jahāñ se Wādī-e-Zaboīm aur registān dekhā jā saktā hai.

¹⁹ Un dīnon meñ pūre Mulq-e-Isrāil meñ lohār nahīñ thā, kyonki Filistī nahīñ chāhte the ki

Isrāīlī talwāreñ yā neze banāeñ. ²⁰ Apne haloñ, kudāloñ, kulhāriyoñ yā darāntiyoñ ko tez karwāne ke lie tamām Isrāīliyoñ ko Filistiyōñ ke pās jānā paṛtā thā. ²¹ Filistī haloñ, kudāloñ, kāñṭoñ aur kulhāriyoñ ko tez karne ke lie aur āñkusoñ kī nok ṭhīk karne ke lie chāndī ke sikke kī do tihāi lete the. ²² Natīje meñ us din Sāūl aur Yūnatan ke siwā kisī bhī Isrāīlī ke pās talwār yā nezā nahiñ thā.

Yūnatan Filistiyōñ par Hamlā Kartā Hai

²³ Filistiyōñ ne Mikmās ke darre par qabzā karke wahāñ chaukī qāym kī thī.

14

¹ Ek din Yūnatan ne apne jawān silāhbardār se kahā, “Āo, ham parlī taraf jāeñ jahāñ Filistī fauj kī chaukī hai.” Lekin us ne apne bāp ko ittalā na dī.

² Sāūl us waqt anār ke daraḳht ke sāy meñ baiṭhā thā jo Jibiyā ke qarīb ke Mijron meñ thā. 600 mard us ke pās the. ³ Aḳhiyāh Imām bhī sāth thā jo imām kā bālāposh pahne hue thā. Aḳhiyāh Yakabod ke bhāī Aḳhitūb kā beṭā thā. Us kā dādā Fīnhās aur pardādā Elī thā, jo purāne zamāne meñ Sailā meñ Rab kā imām thā. Kisī ko bhī mālūm na thā ki Yūnatan chalā gayā hai.

⁴⁻⁵ Filistī chaukī tak pahuñchne ke lie Yūnatan ne ek tang rāstā iḳhtiyār kiyā jo do karāroñ ke darmiyān se guzartā thā. Pahle kā nām Bosīs thā, aur wuh shimāl meñ Mikmās ke muqābil thā. Dūsre kā nām Sanā thā, aur wuh junūb meñ Jibā ke muqābil thā. ⁶ Yūnatan ne apne jawān silāhbardār se kahā, “Āo, ham parlī taraf jāeñ

jahān in nāmaḡhtūnoñ kī chaukī hai. Shāyad Rab hamārī madad kare, kyoñki us ke nazdik koī farq nahīn ki ham zyādā hoñ yā kam.” ⁷ Us kā silāhbardār bolā, “Jo kuchh āp ṭhīk samajhte haiñ, wuhī karen. Zarūr jāēñ. Jo kuchh bhī āp kaheñge, maiñ hāzir hūñ.” ⁸ Yūnatan bolā, “Ṭhīk hai. Phir ham yoñ dushmanoñ kī taraf barhte jāēñge, ki ham unheñ sāf nazar aēñ. ⁹ Agar wuh hameñ dekh kar pukāreñ, ‘Ruk jāo, warnā ham tumheñ mār deñge!’ To ham apne mansūbe se bāz ā kar un ke pās nahīn jāēñge. ¹⁰ Lekin agar wuh pukāreñ, ‘Āo, hamāre pās ā jāo!’ To ham zarūr un ke pās chaṛh jāēñge. Kyoñki yih is kā nishān hogā ki Rab unheñ hamāre qabze meñ kar degā.”

¹¹ Chunāñche wuh chalte chalte Filistī chaukī ko nazar aē. Filistī shor machāne lage, “Dekho, Isrāīlī apne chhupne ke biloñ se nikal rahe haiñ!” ¹² Chaukī ke faujiyoñ ne donoñ ko chailēñj kiyā, “Āo, hamāre pās āo to ham tumheñ sabaq sikhāēñge.” Yih sun kar Yūnatan ne apne silāhbardār ko āwāz dī, “Āo, mere pīchhe chalo! Rab ne unheñ Isrāīl ke hawāle kar diyā hai.” ¹³ Donoñ apne hāthoñ aur paioñ ke bal chaṛhte chaṛhte chaukī tak jā pahuñche. Jab Yūnatan āge āge chal kar Filistiyōñ ke pās pahuñch gayā to wuh us ke sāmne girte gae. Sāth sāth silāhbardār pīchhe se logoñ ko mārta gayā.

¹⁴ Is pahle hamle ke daurān unhoñ ne taqriban 20 ādmioñ ko mār ḡalā. Un kī lāsheñ ādh ekaṛ zamīn par bikhrī paṛī thīñ. ¹⁵ Achānak pūrī fauj meñ dahshat phail gai, na sirf lashkargāh balki

khule maidān meñ bhī. Chaukī ke mard aur lūṭne wāle daste bhī thartharāne lage. Sāth sāth zalzalā āyā. Rab ne tamām Filistī faujiyon ke dilon meñ dahshat paidā kī.

Rab Filistiyon par Fatah Detā Hai

¹⁶ Sāul ke jo pahredār Jibiyā se dushman kī harkaton par ghaur kar rahe the unhoñ ne achānak dekhā ki Filistī fauj meñ halchal mach gā hai, afrā-tafrī kabhī is taraf, kabhī us taraf baḥ rahī hai. ¹⁷ Sāul ne fauran hukm diyā, “Faujiyon ko gin kar mālūm karo ki kaun chalā gayā hai.” Mālūm huā ki Yūnatan aur us kā silāhbardār maujūd nahīn haiñ. ¹⁸ Sāul ne Aḳhiyāh ko hukm diyā, “Ahd kā sandūq le āeñ.” Kyoñki wuh un dinoñ meñ Isrāīlī kaimp meñ thā. ¹⁹ Lekin Sāul abhī Aḳhiyāh se bāt kar rahā thā ki Filistī lashkargāh meñ hangāmā aur shor bahut zyādā baḥ gayā. Sāul ne imām se kahā, “Koī bāt nahīn, rahne deñ.” ²⁰ Wuh apne 600 afrād ko le kar fauran dushman par ṭūṭ parā. Jab un tak pahuñch gae to mālūm huā ki Filistī ek dūsre ko qatl kar rahe haiñ, aur har taraf hangāmā hī hangāmā hai.

²¹ Filistiyon ne kāfī Isrāīliyon ko apnī fauj meñ shāmil kar liyā thā. Ab yih log Filistiyon ko chhoṛ kar Sāul aur Yūnatan ke pīchhe ho lie. ²² In ke alāwā jo Isrāīlī Ifrāīm ke pahārī ilāqe meñ idhar-udhar chhup gae the, jab unheñ khabar milī ki Filistī bhāg rahe haiñ to wuh bhī un kā tāqqub karne lage. ²³ Laṛte laṛte maidān-e-jang Baīt-āwan tak phail gayā. Is tarah Rab ne us din Isrāīliyon ko bachā liyā.

Sāul kī Besoche-samjhe Lānat

²⁴ Us din Isrāīlī sakht larāī ke bāis baṛī musībat meñ the. Is lie Sāul ne qasam khā kar kahā, “Us par lānat jo shām se pahle khānā khāe. Pahle main apne dushman se intaqām lūngā, phir hī sab khā-pī sakte haiñ.” Is wajah se kisī ne roṭī ko hāth tak na lagāyā. ²⁵ Pūrī fauj jangal meñ dākḥil huī to wahāñ zamīn par shahd ke chhatte the. ²⁶ Tamām log jab un ke pās se guzare to dekhā ki un se shahd ṭapak rahā hai. Lekin kisī ne thoṛā bhī le kar khāne kī jurrat na kī, kyōñki sab Sāul kī lānat se ḍarte the.

²⁷ Yūnatan ko lānat kā ilm na thā, is lie us ne apnī lāṭhī kā sirā kisī chhatte meñ ḍāl kar use chāṭ liyā. Us kī āñkheñ fauran chamak uṭhīñ, aur wuh tāzādam ho gayā. ²⁸ Kisī ne dekh kar Yūnatan ko batāyā, “Āp ke bāp ne fauj se qasam khilā kar elān kiyā hai ki us par lānat jo is din kuchh khāe. Isī wajah se ham sab itne niḍhāl ho gae haiñ.” ²⁹ Yūnatan ne jawāb diyā, “Mere bāp ne mulk ko musībat meñ ḍāl diyā hai! Dekho, is thoṛe-se shahd ko chakhne se merī āñkheñ kitnī chamak uṭhīñ aur main kitnā tāzādam ho gayā. ³⁰ Behtar hotā ki hamāre log dushman se lūṭe hue māl meñ se kuchh na kuchh khā lete. Lekin is hālat meñ ham Filistiyōñ ko kis tarah zyādā nuqsān pahuñchā sakte haiñ?”

³¹ Us din Isrāīlī Filistiyōñ ko Mikmās se mār mār kar Aiyālon tak pahuñch gae. Lekin shām ke waqt wuh nihāyat niḍhāl ho gae the. ³² Phir wuh lūṭe hue rewarōñ par ṭuṭ paṛe. Unhoñ ne jaldī jaldī bheṛ-bakriyōñ, gāy-bailōñ aur bachhṛōñ ko zabah kiyā. Bhūk kī shiddat kī

wajah se unhoñ ne ƙhūn ko sahih taur se nikalne na diyā balki jānwaroñ ko zamīn par chhoṛ kar gosht ko ƙhūn samet khāne lage.

³³ Kisī ne Sāūl ko ittalā dī, “Dekheñ, log Rab kā gunāh kar rahe haiñ, kyonki wuh gosht khā rahe haiñ jis meñ ab tak ƙhūn hai.” Yih sun kar Sāūl pukār uṭhā, “Āp Rab se wafādār nahīn rahe!” Phir us ne sāth wāle ādmiyoñ ko hukm diyā, “Koī baṛā patthar luṛhkā kar idhar le āeñ! ³⁴ Phir tamām ādmiyoñ ke pās jā kar unheñ batā denā, ‘Apne jānwaroñ ko mere pās le āeñ tāki unheñ patthar par zabah karke khāeñ. Warnā āp ƙhūnālūdā gosht khā kar Rab kā gunāh kareñge.’”

Sab mān gae. Us shām wuh Sāūl ke pās āe aur apne jānwaroñ ko patthar par zabah kiyā. ³⁵ Wahān Sāūl ne pahlī dafā Rab kī tāzīm meñ qurbāngāh banāi.

³⁶ Phir us ne elān kiyā, “Āeñ, ham abhī isī rāt Filistiyoñ kā tāqqub karke un meñ lūṭ-mār kā silsilā jāri rakheñ tāki ek bhī na bache.” Faujiyoñ ne jawāb diyā, “Ṭhīk hai, wuh kuchh kareñ jo āp ko munāsib lage.” Lekin imām bolā, “Pahle ham Allāh se hidāyat leñ.” ³⁷ Chunāñche Sāūl ne Allāh se pūchhā, “Kyā ham Filistiyoñ kā tāqqub jāri rakheñ? Kyā tū unheñ Isrāīl ke hawāle kar degā?” Lekin is martabā Allāh ne jawāb na diyā.

³⁸ Yih dekh kar Sāūl ne fauj ke tamām rāhnumāoñ ko bulā kar kahā, “Kisī ne gunāh kiyā hai. Mālūm karne kī koshish kareñ ki kaun qusūrwār hai. ³⁹ Rab kī hayāt kī qasam jo Isrāīl

kā Najātdahindā hai, qusūrwar ko fauran sazā-e-maut dī jāegī, khāh wuh merā beṭā Yūnatan kyon na ho.” Lekin sab khāmosh rahe.

⁴⁰ Tab Sāul ne dubārā elān kiyā, “Pūrī fauj ek taraf kharī ho jāe aur Yūnatan aur main dūsri taraf.” Logon ne jawāb diyā, “Jo āp ko munāsib lage wuh karen.” ⁴¹ Phir Sāul ne Rab Isrāil ke Khudā se duā kī, “Ai Rab, hamen dikhā ki kaun qusūrwar hai!”

Jab qurā dālā gayā to Yūnatan aur Sāul ke guroh ko qusūrwar qarār diyā gayā aur bāqī fauj ko bequsūr. ⁴² Phir Sāul ne hukm diyā, “Ab qurā dāl kar patā karen ki main qusūrwar hūn yā Yūnatan.” Jab qurā dālā gayā to Yūnatan qusūrwar thahrā. ⁴³ Sāul ne pūchhā, “Batāen, āp ne kyā kiyā?” Yūnatan ne jawāb diyā, “Main ne sirf thorā-sā shahd chakh liyā jo merī lāṭhī ke sire par lagā thā. Lekin main marne ke lie taiyār hūn.” ⁴⁴ Sāul ne kahā, “Yūnatan, Allāh mujhe sakht sazā de agar main āp ko is ke lie sazā-e-maut na dūn.” ⁴⁵ Lekin faujiyon ne etarāz kiyā, “Yih kaisī bāt hai? Yūnatan hī ne apne zabardast hamle se Isrāil ko āj bachā liyā hai. Use kis tarah sazā-e-maut dī jā saktī hai? Kabhī nahīn! Allāh kī hayāt kī qasam, us kā ek bāl bhī bikā nahīn hogā, kyonki āj us ne Allāh kī madad se fatah pāi hai.” Yon faujiyon ne Yūnatan ko maut se bachā liyā.

⁴⁶ Tab Sāul ne Filistiyon kā tāqqub karnā chhor diyā aur apne ghar chalā gayā. Filistī bhī apne mulk men wāpas chale gae.

Sāul kī Jangen

⁴⁷ Jab Sāūl taḫtnashīn huā to wuh mulk ke irdgird ke tamām dushmanoñ se laṛā. In meñ Moāb, Ammon, Adom, Zobāh ke bādshāh aur Filistī shāmīl the. Aur jahān bhī jang chhiṛī wahān us ne fatah pāī. ⁴⁸ Wuh nihāyat bahādur thā. Us ne Amālīqiyōñ ko bhī shikast dī aur yoñ Isrāīl ko un tamām dushmanoñ se bachā liyā jo bār bār mulk kī lūṭ-mār karte the.

Sāūl kā Khāndān

⁴⁹ Sāūl ke tīn beṭe the, Yūnatan, Iswī aur Malkīshua. Us kī baṛī beṭī Mīrab aur chhoṭī beṭī Mīkal thī. ⁵⁰ Bīwī kā nām Aḫhīnūsam bint Aḫhīmāz thā. Sāūl kī fauj kā kamāndār Abinair thā, jo Sāūl ke chachā Nair kā beṭā thā. ⁵¹ Sāūl kā bāp Qīs aur Abinair kā bāp Nair sage bhāī the jin kā bāp Abiyel thā.

⁵² Sāūl ke jīte-jī Filistiyōñ se saḫt jang jāri rahī. Is lie jab bhī koī bahādur aur laṛne ke qābil ādmī nazar āyā to Sāūl ne use apnī fauj meñ bhartī kar liyā.

15

Tamām Amālīqiyōñ ko Halāk Karne kā Hukm

¹ Ek din Samuel ne Sāūl ke pās ā kar us se bāt kī, “Rab hī ne mujhe āp ko masah karke Isrāīl par muqarrar karne kā hukm diyā thā. Ab Rab kā paighām sun leñ! ² Rabbul-afwāj farmātā hai, ‘Maiñ Amālīqiyōñ kā merī qaum ke sāth sulūk nahīn bhūl saktā. Us waqt jab Isrāīlī Misr se nikal kar Kanān kī taraf safr kar rahe the to Amālīqiyōñ ne rāstā band kar diyā thā. ³ Ab waqt ā gayā hai ki tū un par hamlā kare. Sab

kuchh tabāh karke mere hawāle kar de. Kuchh bhī bachne na de, balki tamām mardoñ, auratoñ, bachchoñ shīrkhāroñ samet, gāy-bailoñ, bheṛ-bakriyoñ, ūñtoñ aur gadhoñ ko maut ke ghāṭ utār de.’”

⁴ Sāūl ne apne faujiyoñ ko bulā kar Talāym meñ un kā jāyzā liyā. Kul 2,00,000 piyāde faujī the, nīz Yahūdāh ke 10,000 afrād. ⁵ Amālīqiyōñ ke shahr ke pās pahuñch kar Sāūl wādī meñ tāk meñ baiṭh gayā. ⁶ Lekin pahle us ne Qīniyoñ ko khabar bhejī, “Amālīqiyōñ se alag ho kar un ke pās se chale jāeñ, warnā āp un ke sāth halāk ho jāenge. Kyoñki jab Isrāīlī Misr se nikal kar registān meñ safr kar rahe the to āp ne un par mehrbānī kī thī.” Yih khabar milte hī Qīnī Amālīqiyōñ se alag ho kar chale gae. ⁷ Tab Sāūl ne Amālīqiyōñ par hamlā karke unheñ Hawīlā se le kar Misr kī mashriqī sarhad Shūr tak shikast dī. ⁸ Pūrī qaum ko talwār se mārā gayā, sirf un kā bādshāh Ajāj zindā pakaṛā gayā. ⁹ Sāūl aur us ke faujiyoñ ne use zindā chhoṛ diyā. Isī tarah sab se achchhī bheṛ-bakriyoñ, gāy-bailoñ, moṭe-tāze bachhroñ aur chīdā bheṛ ke bachchoñ ko bhī chhoṛ diyā gayā. Jo bhī achchhā thā bach gayā, kyoñki Isrāīliyoñ kā dil nahīn kartā thā ki tandurust aur moṭe-tāze jānwaroñ ko halāk karen. Unhoñ ne sirf un tamām kamzor jānwaroñ ko khatm kiyā jin kī qadar-o-qīmat na thī.

Farmānbardārī Qurbāniyoñ se Aham Hai

¹⁰ Phir Rab Samuel se hamkalām huā,
¹¹ “Mujhe dukh hai ki maiñ ne Sāūl ko bādshāh banā liyā hai, kyoñki us ne mujh se dūr ho kar

merā hukm nahīn mānā.” Samuel ko itnā ḡhussā āyā ki wuh pūrī rāt buland āwāz se Rab se fariyād kartā rahā. ¹² Agle din wuh uṭh kar Sāūl se milne gayā. Kisī ne use batāyā, “Sāūl Karmil chalā gayā. Wahān apne lie yādgar kharā karke wuh āge Jiljāl chalā gayā hai.” ¹³ Jab Samuel Jiljāl pahuñchā to Sāūl ne kahā, “Mubārak ho! Main ne Rab kā hukm pūrā kar diyā hai.” ¹⁴ Samuel ne pūchhā, “Jānwarōn kā yih shor kahān se ā rahā hai? Bher-bakriyān mamayā rahī aur gāy-bail ḡakrā rahe haiñ.” ¹⁵ Sāūl ne jawāb diyā, “Yih Amālīqiyōn ke hān se lāe gae haiñ. Faujiyōn ne sab se achchhe gāy-bailōn aur bher-bakriyōn ko zindā chhoṛ diyā tāki unheñ Rab āp ke Ḳhudā ke huzūr qurbān karen. Lekin ham ne bāqī sab ko Rab ke hawāle karke mār diyā.”

¹⁶ Samuel bolā, “Khāmosh! Pahle wuh bāt sun leñ jo Rab ne mujhe pichhlī rāt farmāi.” Sāūl ne jawāb diyā, “Batāeñ.” ¹⁷ Samuel ne kahā, “Jab āp tamām qaum ke rāhnumā ban gae to ehsās-e-kamtari kā shikār the. To bhī Rab ne āp ko masah karke Isrāīl kā bādshāh banā diyā. ¹⁸ Aur us ne āp ko bhej kar hukm diyā, ‘Jā aur Amālīqiyōn ko pūre taur par halāk karke mere hawāle kar. Us waqt tak in sharīr logoñ se laṛtā rah jab tak wuh sab ke sab miṭ na jāeñ.’ ¹⁹ Ab mujhe batāeñ ki āp ne Rab kī kyon na sunī? Āp lūṭe hue māl par kyon ṭuṭ parē? Yih to Rab ke nazdik gunāh hai.”

²⁰ Sāūl ne etarāz kiyā, “Lekin main ne zarūr Rab kī sunī. Jis maqsad ke lie Rab ne mujhe bhejā wuh main ne pūrā kar diyā hai, kyonki main Amālīq ke bādshāh Ajāj ko giriftār karke

yahān le āyā aur bāqī sab ko maut ke ghāṭ utār kar Rab ke hawāle kar diyā. ²¹ Mere fauji lūṭe hue māl meñ se sirf sab se achchhī bher-bakriyāñ aur gāy-bail chun kar le āe, kyonki wuh unheñ yahān Jiljāl meñ Rab āp ke Ḳhudā ke huzūr qurbān karnā chāhte the.”

²² Lekin Samuel ne jawāb diyā, “Rab ko kyā bāt zyādā pasand hai, āp kī bhasm hone wālī aur zabah kī qurbāniyāñ yā yih ki āp us kī sunte haiñ? Sunanā qurbānī se kahīñ behtar aur dhyān denā mendhe kī charbī se kahīñ umdā hai. ²³ Sarkashī ghaibdānī ke gunāh ke barābar hai aur ghurūr butparastī ke gunāh se kam nahīñ hotā. Āp ne Rab kā hukm radd kiyā hai, is lie us ne āp ko radd karke bādshāh kā ohdā āp se chhīn liyā hai.”

²⁴ Tab Sāul ne iqrār kiyā, “Mujh se gunāh huā hai. Maiñ ne āp kī hidāyat aur Rab ke hukm kī khilāfwarzī kī hai. Maiñ ne logon se ḍar kar un kī bāt mān lī. ²⁵ Lekin ab mehrbānī karke mujhe muāf karen aur mere sāth wāpas āen tāki maiñ āp kī maujūdaḡī meñ Rab kī parastish kar sakūñ.” ²⁶ Lekin Samuel ne jawāb diyā, “Maiñ āp ke sāth wāpas nahīñ chalūngā. Āp ne Rab kā kalām radd kiyā hai, is lie Rab ne āp ko radd karke bādshāh kā ohdā āp se chhīn liyā hai.”

²⁷ Samuel muṛ kar wahān se chalne lagā, lekin Sāul ne us ke choḡhe kā dāman itne zor se pakaṛ liyā ki wuh phaṭ kar us ke hāth meñ rah gayā. ²⁸ Samuel bolā, “Jis tarah kapṛā phaṭ kar āp ke hāth meñ rah gayā bilkul usī tarah Rab ne āj hī Isrāil par āp kā iḡhtiyār āp se chhīn kar kisī aur ko de diyā hai, aise shaḡhs ko jo āp se kahīñ

behtar hai. ²⁹ Jo Isrāīl kī shān-o-shaukat hai wuh na jhūṭ boltā, na kabhī apnī soch ko badaltā hai, kyoṅki wuh insān nahīn ki ek bāt kah kar bād meṅ use badle.”

³⁰ Sāūl ne dubārā minnat kī, “Beshak main ne gunāh kiyā hai. Lekin barāh-e-karm kam az kam merī qaum ke buzurgoṅ aur Isrāīl ke sāmne to merī izzat karen. Mere sāth wāpas aēn tāki main āp kī maujūdagī meṅ Rab āp ke Ḳhudā kī parastish kar sakūn.”

³¹ Tab Samuel mān gayā aur Sāūl ke sāth dūsroṅ ke pās wāpas āyā. Sāūl ne Rab kī parastish kī, ³² phir Samuel ne elān kiyā, “Amāliq ke bādshāh Ajāj ko mere pās le āo!” Ajāj itmīnān se Samuel ke pās āyā, kyoṅki us ne sochā, “Beshak maut kā khatrā ṭal gayā hai.”

³³ Lekin Samuel bolā, “Terī talwār se beshumār māēn apne bachchoṅ se mahrūm ho gāi hain. Ab terī mān bhī beaulād ho jāegī.” Yih kah kar Samuel ne wahīn Jiljāl meṅ Rab ke huzūr Ajāj ko talwār se ṭukre ṭukre kar diyā.

³⁴ Phir wuh Rāmā wāpas chalā gayā, aur Sāūl apne ghar gayā jo Jibiyā meṅ thā. ³⁵ Is ke bād Samuel jīte-jī Sāūl se kabhī na milā, kyoṅki wuh Sāūl kā mātām kartā rahā. Lekin Rab ko dukh thā ki main ne Sāūl ko Isrāīl par kyoṅ muqarrar kiyā.

16

Nae Bādshāh Dāūd ko Muqarrar Kiyā Jātā Hai

¹ Ek din Rab Samuel se hamkalām huā, “Tū kab tak Sāūl kā mātām karegā? Main ne to use radd karke bādshāh kā ohdā us se le liyā hai. Ab

menḍhe kā sīng zaitūn ke tel se bhar kar Bait-laham chalā jā. Wahān ek ādmī se mil jis kā nām Yassī hai. Kyoṅki maiṅ ne us ke beṭoṅ meṅ se ek ko chun liyā hai ki wuh nayā bādshāh ban jāe.”

² Lekin Samuel ne etarāz kiyā, “Maiṅ kis tarah jā saktā hūn? Sāul yih sun kar mujhe mār ḍālegā.” Rab ne jawāb diyā, “Ek jawān gāy apne sāth le kar logoṅ ko batā de ki maiṅ ise Rab ke huzūr qurbān karne ke lie āyā hūn. ³ Yassī ko dāwat de ki wuh qurbānī kī ziyāfat meṅ sharīk ho jāe. Āge maiṅ tujhe batāūngā ki kyā karnā hai. Maiṅ tujhe dikhāūngā ki kis beṭe ko mere lie masah karke chun lenā hai.”

⁴ Samuel mān gayā. Jab wuh Bait-laham pahuṅch gayā to log chaunk uṭhe. Larazte larazte shahr ke buzurg us se milne āe aur pūchhā, “Khairiyat to hai ki āp hamāre pās ā gae haiṅ?” ⁵ Samuel ne unheṅ tasallī de kar kahā, “Khairiyat hai. Maiṅ Rab ke huzūr qurbānī pesh karne ke lie āyā hūn. Apne āp ko Rab ke lie maḥsūs-o-muqaddas karen aur phir mere sāth qurbānī kī ziyāfat meṅ sharīk ho jāeṅ.” Samuel ne Yassī aur us ke beṭoṅ ko bhī dāwat dī aur unheṅ apne āp ko maḥsūs-o-muqaddas karne ko kahā.

⁶ Jab Yassī apne beṭoṅ samet qurbānī kī ziyāfat ke lie āyā to Samuel kī nazar Iliyāb par paṛī. Us ne sochā, “Beshak yih wuh hai jise Rab masah karke bādshāh banānā chāhtā hai.” ⁷ Lekin Rab ne farmāyā, “Is kī shakl-o-sūrat aur lambe qad se muta'assir na ho, kyoṅki yih mujhe nāmanzūr hai. Maiṅ insān kī nazar se nahīn dekhtā. Kyoṅki insān zāhirī sūrat par ḡhaur karke faislā

kartā hai jabki Rab ko har ek kā dil sāf sāf nazar ātā hai.”

⁸ Phir Yassī ne apne dūsre beṭe Abīnadāb ko bulā kar Samuel ke sāmne se guzarne diyā. Samuel bolā, “Nahīn, Rab ne ise bhī nahīn chunā.” ⁹ Is ke bād Yassī ne tīsre beṭe Sammā ko pesh kiyā. Lekin yih bhī nahīn chunā gayā thā.

¹⁰ Yoñ Yassī ne apne sāt beṭoñ ko ek ek karke Samuel ke sāmne se guzarne diyā. In meñ se koī Rab kā chunā huā bādshāh na niklā. ¹¹ Āḳhirkār Samuel ne pūchhā, “In ke alāwā koī aur beṭā to nahīn hai?” Yassī ne jawāb diyā, “Sab se chhoṭā beṭā abhī bāqī rah gayā hai, lekin wuh bāhar khetoñ meñ bheṛ-bakriyoñ kī nigarānī kar rahā hai.” Samuel ne kahā, “Use fauran bulā leñ. Us ke āne tak ham khāne ke lie nahīn baiṭheñge.”

¹² Chunāñche Yassī chhoṭe ko bulā kar andar le āyā. Yih beṭā gorā thā. Us kī āñkheñ ḳhūbsūrat aur shakl-o-sūrat qābil-e-tārīf thī. Rab ne Samuel ko batāyā, “Yihī hai. Uṭh kar ise masah kar.” ¹³ Samuel ne tel se bharā huā menḍhe kā sīng le kar use Dāūd ke sar par unḍel diyā. Sab bhāī maujūd the. Usī waqt Rab kā Rūh Dāūd par nāzil huā aur us kī sārī umr us par ṭaharrā rahā. Phir Samuel Rāmā wāpas chalā gayā.

Dāūd Sāul ko Badrūh se Ārām Dilātā Hai

¹⁴ Lekin Rab ke Rūh ne Sāul ko chhoṛ diyā thā. Is ke bajāe Rab kī taraf se ek burī rūh use dahshatzadā karne lagī. ¹⁵ Ek din Sāul ke mulāzimoñ ne us se kahā, “Allāh kī taraf se ek burī rūh āp ke dil meñ dahshat paidā kar rahī hai. ¹⁶ Hamārā āqā apne ḳhādimoñ ko hukm de

ki wuh kisī ko ḍhūnḍ lāeñ jo sarod bajā sake. Jab bhī Allāh kī taraf se yih burī rūh āp par āe to wuh apnā sāz bajā kar āp ko sukūn dilāegā.”

¹⁷ Sāūl ne jawāb diyā, “Thīk hai, aisā hī karo. Kisī ko bulā lāo jo sāz bajāne meñ māhir ho.”

¹⁸ Ek mulāzim bolā, “Maiñ ne ek ādmī ko dekhā hai jo ḡhūb bajā saktā hai. Wuh Bait-laham ke rahne wāle Yassī kā beṭā hai. Wuh na sirf mahārat se sarod bajā saktā hai balki barā jangjū bhī hai. Yih bhī us kī ek ḡhūbī hai ki wuh har mauḡe par samajhdārī se bāt kar saktā hai. Aur wuh ḡhūbsūrat bhī hai. Rab us ke sāth hai.”

¹⁹ Sāūl ne fauran apne ḡāsidoñ ko Yassī ke pās bhej kar use ittalā dī, “Apne beṭe Dāūd ko jo bher-bakriyoñ ko sañbhāltā hai mere pās bhej denā.” ²⁰ Yih sun kar Yassī ne roṭī, mai kā mashkizā aur ek jawān bakrī gadhe par lād kar Dāūd ke hawāle kar dī aur use Sāūl ke darbār meñ bhej diyā.

²¹ Is tarah Dāūd Sāūl kī ḡhidmat meñ hāzir ho gayā. Wuh bādshāh ko bahut pasand āyā balki Sāūl ko itnā pyārā lagā ki use apnā silāhbardār banā liyā. ²² Sāūl ne Yassī ko ittalā bhejī, “Dāūd mujhe bahut pasand āyā hai, is lie use mustaqil taur par merī ḡhidmat karne kī ijāzat deñ.” ²³ Aur jab bhī burī rūh Sāūl par ātī to Dāūd apnā sarod bajāne lagtā. Tab Sāūl ko sukūn miltā aur burī rūh us par se dūr ho jātī.

17

Jātī Jālūt

¹ Ek din Filistiyon ne apnī fauj ko Yahūdāh ke shahr Sokā ke qarīb jamā kiyā. Wuh Ifas-dammīm meñ khaimāzan hue jo Sokā aur Azīqā ke darmiyān hai. ² Jawāb meñ Sāūl ne apnī fauj ko bulā kar Wādī-e-Ailā meñ jamā kiyā. Wahāñ Isrāīl ke mard jang ke lie tartīb se khare hue. ³ Yon Filistī ek pahārī par khare the aur Isrāīlī dūsri pahārī par. Un ke bīch meñ wādī thī.

⁴ Phir Filistī safon se Jāt Shahr kā pahalwān nikal kar Isrāīliyon ke sāmne kharā huā. Us kā nām Jālūt thā aur wuh 9 fuṭ se zyādā lambā thā. ⁵ Us ne hifāzat ke lie pītal kī kāī chīzeñ pahan rakhī thīñ: sar par khod, dhar par zirābaktar jo 57 kilogrām waznī thā ⁶ aur pinḍliyon par baktar. Kandhon par pītal kī shamshīr laṭkī huī thī. ⁷ Jo nezā wuh pakaṛ kar chal rahā thā us kā dastā khaḍḍī ke shahtīr jaisā moṭā aur lambā thā, aur us ke lohe kī nok kā wazn 7 kilogrām se zyādā thā. Jālūt ke āge āge ek ādmī us kī ḍhāl uṭhāe chal rahā thā.

⁸ Jālūt Isrāīlī safon ke sāmne ruk kar garjā, “Tum sab kyon laṛne ke lie saf-ārā ho gae ho? Kyā main Filistī nahīn hūñ jabki tum sirf Sāūl ke naukar-chākar ho? Chalo, ek ādmī ko chun kar use yahāñ nīche mere pās bhej do. ⁹ Agar wuh mujh se laṛ sake aur mujhe mār de to ham tumhāre ḡhulām ban jāenge. Lekin agar main us par ḡhālīb ā kar use mār ḍālūn to tum hamāre ḡhulām ban jāoge. ¹⁰ Āj main Isrāīlī safon kī badnāmī karke unheñ chailleñ kartā hūñ ki mujhe ek ādmī do jo mere sāth laṛe.” ¹¹ Jālūt kī yih bāteñ sun kar Sāūl aur tamām

Isrāīlī ghabrā gae. Aur un par dahshat tārī ho gaī.

Dāūd Bhāiyōñ se Milne ke lie Fauj ke pās Jātā Hai

¹² Us waqt Dāūd kā bāp Yassī kāfī būrhā ho chukā thā. Us ke kul 8 beṭe the, aur wuh Ifrātā ke ilāqe ke Bait-laham meñ rahtā thā. ¹³ Lekin us ke tīn sab se baṛe beṭe Filistiyōñ se laṛne ke lie Sāūl kī fauj meñ bhartī ho gae the. Sab se baṛe kā nām Iliyāb, dūsre kā Abīnadāb aur tīsre kā Sammā thā. ¹⁴⁻¹⁵ Dāūd to sab se chhoṭā bhāī thā. Wuh dūsroñ kī tarah pūrā waqt Sāūl ke pās na guzār sakā, kyonki use bāp kī bheṛ-bakriyōñ ko sañbhālne kī zimmedārī dī gaī thī. Is lie wuh ātā jātā rahā. Chunāñche wuh maujūd nahīn thā ¹⁶ jab Jālūt 40 din subh-o-shām Isrāīliyōñ kī safōñ ke sāmne khaṛe ho kar unheñ chailēñj kartā rahā.

¹⁷ Ek din Yassī ne Dāūd se kahā, “Beṭā, apne bhāiyōñ ke pās kaimp meñ jā kar un kā patā karo. Bhune hue anāj ke yih 16 kilogrām aur yih das roṭiyāñ apne sāth le kar jaldī jaldī udhar pahuñch jāo. ¹⁸ Panīr kī yih das ṭikkiyāñ un ke kaptān ko de denā. Bhāiyōñ kā hāl mālūm karke un kī koī chīz wāpas le āo tāki mujhe tasallī ho jāe ki wuh ṭhīk haiñ. ¹⁹ Wuh Wādī-e-Ailā meñ Sāūl aur Isrāīlī fauj ke sāth Filistiyōñ se laṛ rahe haiñ.” ²⁰ Agle din subah-sawere Dāūd ne rewaṛ ko kisī aur ke sapurd karke sāmān uṭhāyā aur Yassī kī hidāyat ke mutābiq chalā gayā. Jab wuh kaimp ke pās pahuñch gayā to Isrāīlī faujī nāre lagā lagā kar maidān-e-jang ke lie nikal rahe the. ²¹ Wuh laṛne ke lie tartīb se khaṛe ho

gae. Aur dūsri taraf Filistī safeñ bhī taiyār huññ.
²² Yih dekh kar Dāūd ne apñī chīzeñ us ādmī ke pās chhoṛ dīñ jo lashkar ke sāmān kī nigarāñī kar rahā thā, phir bhāg kar maidān-e-jang meñ bhāiyōñ se milne chalā gayā.

Wuh abhī un kā hāl pūchh hī rahā thā ²³ ki Jātī Jālūt māmūl ke mutābiq Filistiyōñ kī safōñ se nikal kar Isrāīliyōñ ke sāmne wuhī tanz kī bāteñ bakne lagā. Dāūd ne bhī us kī bāteñ sunīñ. ²⁴ Jālūt ko dekhthe hī Isrāīliyōñ ke roñgṭe khare ho gae. Aur wuh bhāg kar ²⁵ āpas meñ kahne lage, “Kyā āp ne is ādmī ko hamārī taraf baṛhte hue dekhā? Suneñ ki wuh kis tarah hamārī badnāmī karke hameñ chailēñj kar rahā hai. Bādshāh ne elān kiyā hai ki jo shaḅhs ise mār de use baṛā ajr milegā. Shahzādī se us kī shādī hogī, aur āindā us ke bāp ke ḅhāñdān ko ṭaiks nahīñ denā paṛegā.”

²⁶ Dāūd ne sāth wāle faujiyōñ se pūchhā, “Kyā kah rahe haiñ? Us ādmī ko kyā inām milegā jo is Filistī ko mār kar hamārī qaum kī ruswāī dūr karegā? Yih nāmaḅhtūñ Filistī kaun hai ki zindā ḅhudā kī fauj kī badnāmī karke use chailēñj kare!” ²⁷ Logoñ ne dubārā Dāūd ko batāyā ki bādshāh us ādmī ko kyā degā jo Jālūt ko mār dālegā.

²⁸ Jab Dāūd ke baṛe bhāī Iliyāb ne Dāūd kī bāteñ sunīñ to use ḅhussā āyā aur wuh use jhīrakne lagā, “Tū kyon āyā hai? Bayābān meñ apñī chand ek bheṛ-bakriyōñ ko kis ke pās chhoṛ āyā hai? Maiñ terī shoḅhī aur dil kī sharārat ḅhūb jāntā huññ. Tū sirf jang kā tamāshā dekhne āyā hai!” ²⁹ Dāūd ne pūchhā, “Ab mujh se kyā

ḡhaltī huī? Maiñ ne to sirf sawāl pūchhā.”
³⁰ Wuh us se muḡ kar kisī aur ke pās gayā aur wuhī bāt pūchhne lagā. Wuhī jawāb milā.

Hathiyār kā Chunāo

³¹ Dāūd kī yih bāteñ sun kar kisī ne Sāūl ko ittalā dī. Sāūl ne use fauran bulāyā. ³² Dāūd ne bādshāh se kahā, “Kisī ko is Filistī kī wajah se himmat nahīñ hārnā chāhīe. Maiñ us se laḡūngā.” ³³ Sāūl bolā, “Ap? Ap jaisā laḡkā kis tarah us kā muḡābalā kar saktā hai? Ap to abhī bachche se ho jabki wuh tajrabākār jangjū hai jo jawānī se hathiyār istemāl kartā āyā hai.”

³⁴ Lekin Dāūd ne isrār kiyā, “Maiñ apne bāp kī bheḡ-bakriyon kī niḡarānī kartā hūñ. Jab kabhī koī sherbabar yā rīchh rewaḡ kā jānwar chhīn kar bhāḡ jātā ³⁵ to maiñ us ke pīchhe jātā aur use mār mār kar bheḡ ko us ke muñh se chhuḡā letā thā. Agar sher yā rīchh jawāb meñ mujh par hamlā kartā to maiñ us ke sar ke bāloñ ko pakar kar use mār detā thā. ³⁶ Is tarah ap ke khādim ne kāī sheron aur rīchhoñ ko mār ḡalā hai. Yih nāmaḡhtūn bhī un kī tarah halāk ho jāegā, kyonki us ne zindā Ḳhudā kī fauj kī badnāmī karke use chāleñj kiyā hai. ³⁷ Jis Rab ne mujhe sher aur rīchh ke panje se bachā liyā hai wuh mujhe is Filistī ke hāth se bhī bachāegā.”

Sāūl bolā, “Thīk hai, jāeñ aur Rab ap ke sāth ho.” ³⁸ Us ne Dāūd ko apnā zirābaktar aur pītal kā ḡhod pahnāyā. ³⁹ Phīr Dāūd ne Sāūl kī talwār bāndh kar chalne kī koshish kī. Lekin use bahut mushkil lag rahā thā. Us ne Sāūl se kahā, “Maiñ yih chīzeñ pahan kar nahīñ laḡ saktā, kyonki

main in kā ādī nahīn hūn.” Unheñ utār kar ⁴⁰ us ne nadī se pānch chikne chikne patthar chun kar unheñ apnī charwāhe kī thailī meñ dāl liyā. Phir charwāhe kī apnī lāṭhī aur falākhan pakaṛ kar wuh Filistī se laṛne ke lie Isrāīlī safon se niklā.

Dāūd kī Fatah

⁴¹ Jālūt Dāūd kī jānib baṛhā. Dhāl ko uṭhāne wālā us ke āge āge chal rahā thā. ⁴² Us ne hiqāratāmez nazaron se Dāūd kā jāyzā liyā, kyonki wuh gorā aur kḥūbsūrat naujawān thā. ⁴³ Wuh garjā, “Kyā main kuttā hūn ki tū lāṭhī le kar merā muqābalā karne āyā hai?” Apne dewatāon ke nām le kar wuh Dāūd par lānat bhej kar ⁴⁴ chillāyā, “Idhar ā tāki main terā gosht parindon aur janglī jānwaron ko khilāūn.”

⁴⁵ Dāūd ne jawāb diyā, “Āp talwār, nezā aur shamshīr le kar merā muqābalā karne āe haiñ, lekin main Rabbul-afwāj kā nām le kar ātā hūn, usī kā nām jo Isrāīlī fauj kā Ḳhudā hai. Kyonki āp ne usī ko chaileñj kiyā hai. ⁴⁶ Āj hī Rab āp ko mere hāth meñ kar degā, aur main āp kā sar qalam kar dūngā. Isī din main Filistī faujiyon kī lāsheñ parindon aur janglī jānwaron ko khilā dūngā. Tab tamām duniyā jān legī ki Isrāīl kā Ḳhudā hai. ⁴⁷ Sab jo yahān maujūd haiñ jān leñge ki Rab ko hameñ bachāne ke lie talwār yā neze kī zarūrat nahīn hotī. Wuh kḥud hī jang kar rahā hai, aur wuhī āp ko hamāre qabze meñ kar degā.”

⁴⁸ Jālūt Dāūd par hamlā karne ke lie āge baṛhā, aur Dāūd bhī us kī taraf daurā. ⁴⁹ Chalthe chalte us ne apnī thailī se patthar nikālā aur use

falākhan meñ rakh kar zor se chalāyā. Patthar ur̥tā ur̥tā Filistī ke māt̥he par jā lagā. Wuh khoparī meñ dhañs gayā, aur pahalwān muñh ke bal gir gayā. ⁵⁰⁻⁵¹ Yoñ Dāūd falākhan aur patthar se Filistī par ghālib āyā. Us ke hāth meñ talwār nahīn thī. Tab us ne Jālūt kī taraf daur kar usī kī talwār miyān se khīnch kar Filistī kā sar kāṭ ḍālā.

Jab Filistiyōñ ne dekhā ki hamārā pahalwān halāk ho gayā hai to wuh bhāg nikle. ⁵² Isrāīl aur Yahūdāh ke mard fatah ke nāre lagā lagā kar Filistiyōñ par ṭuṭ paṛe. Un kā tāqqub karte karte wuh Jāt aur Aqrūn ke darwāzoñ tak pahuñch gae. Jo rāstā Shāraim se Jāt aur Aqrūn tak jātā hai us par har taraf Filistiyōñ kī lāsheñ nazar āīñ. ⁵³ Phir Isrāīliyoñ ne wāpas ā kar Filistiyōñ kī chhoṛī huī lashkargāh ko lūṭ liyā.

⁵⁴ Bād meñ Dāūd Jālūt kā sar Yarūshalam ko le āyā. Filistī ke hathiyār us ne apne khaime meñ rakh lie.

Sāul Dāūd ke Khandān kā Patā Kartā Hai

⁵⁵ Jab Dāūd Jālūt se laṛne gayā to Sāul ne fauj ke kamāñdar Abinair se pūchhā, “Is jawān ādmī kā bāp kaun hai?” Abinair ne jawāb diyā, “Āp kī hayāt kī qasam, mujhe mālūm nahīn.” ⁵⁶ Bādshāh bolā, “Phir patā karen!” ⁵⁷ Jab Dāūd Filistī kā sar qalam karke wāpas āyā to Abinair use bādshāh ke pās lāyā. Dāūd abhī Jālūt kā sar uṭhāe phir rahā thā. ⁵⁸ Sāul ne pūchhā, “Āp kā bāp kaun hai?” Dāūd ne jawāb diyā, “Maiñ Baitlaham ke rahne wāle āp ke khandim Yassī kā beṭā hūñ.”

18

Dāūd aur Yūnatan kī Dostī

¹ Is guftgū ke bād Dāūd kī mulāqāt bādshāh ke beṭe Yūnatan se huī. Un meñ fauran gahrī dostī paidā ho gaī, aur Yūnatan Dāūd ko apnī jān ke barābar azīz rakhne lagā. ² Us din se Sāūl ne Dāūd ko apne darbār meñ rakh liyā aur use bāp ke ghar wāpas jāne na diyā. ³ Aur Yūnatan ne Dāūd se ahd bāndhā, kyoñki wuh Dāūd ko apnī jān ke barābar azīz rakhtā thā. ⁴ Ahd kī tasdīq ke lie Yūnatan ne apnā choḡhā utār kar use apne zirābaktar, talwār, kamān aur peṭī samet Dāūd ko de diyā.

⁵ Jahān bhī Sāūl ne Dāūd ko laṛne ke lie bhejā wahān wuh kāmyāb huā. Yih dekh kar Sāūl ne use fauj kā baṛā afsar banā diyā. Yih bāt awām aur Sāūl ke afsaron ko pasand āī.

Sāūl Dāūd se Hasad Kartā Hai

⁶ Jab Dāūd Filistiyon ko shikast dene se wāpas āyā to tamām shahron se aurateñ nikal kar Sāūl Bādshāh se milne āīn. Daf aur sāz bajāte hue wuh ḡhushī ke gīt gā gā kar nāchne lagīn. ⁷ Aur nāchte nāchte wuh gātī rahīn, “Sāūl ne to hazār halāk kie jabki Dāūd ne das hazār.”

⁸ Sāūl baṛe ḡhusse meñ ā gayā, kyoñki auraton kā gīt use nihāyat burā lagā. Us ne sochā, “Un kī nazar meñ Dāūd ne das hazār halāk kie jabki main ne sirf hazār. Ab sirf yih bāt rah gaī hai ki use bādshāh muqarrar kiyā jāe.” ⁹ Us waqt se Sāūl Dāūd ko shak kī nazar se deḡhne lagā. ¹⁰⁻¹¹ Agle din Allāh ne dubārā Sāūl par burī rūh āne dī, aur wuh ghar ke andar wajd kī hālat meñ

ā gayā. Dāūd māmūl ke mutābiq sāz bajāne lagā tāki bādshāh ko sukūn mile. Sāūl ke hāth meñ nezā thā. Achānak us ne use phaink kar Dāūd ko dīwār ke sāth chhed ḍālne kī koshish kī. Lekin Dāūd ek taraf haṭ kar bach niklā. Ek aur dafā aisā huā, lekin Dāūd phir bach gayā.

¹² Yih dekh kar Sāūl Dāūd se ḍarne lagā, kyonki us ne jān liyā ki Rab mujhe chhoṛ kar Dāūd kā hāmī ban gayā hai. ¹³ Āḳhirkār us ne Dāūd ko darbār se dūr karke hazār faujiyon par muqarrar kar diyā. In ādmiyon ke sāth Dāūd muḳhtalif jangoñ ke lie nikaltā rahā. ¹⁴ Aur jo kuchh bhī wuh kartā us meñ kāmyāb rahtā, kyonki Rab us ke sāth thā. ¹⁵ Jab Sāūl ne dekhā ki Dāūd ko kitnī zyādā kāmyābī huī hai to wuh us se mazīd ḍar gayā. ¹⁶ Lekin Isrāīl aur Yahūdāh ke bāqī log Dāūd se bahut muhabbat rakhte the, kyonki wuh har jang meñ nikalte waqt se le kar ghar wāpas āte waqt tak un ke āge āge chaltā thā.

Dāūd Sāūl kā Dāmād Ban Jātā Hai

¹⁷ Ek din Sāūl ne Dāūd se bāt kī, “Maiñ apnī baṛī beṭī Mīrab kā rishtā āp ke sāth bāndhnā chāhtā hūñ. Lekin pahle sābit karen ki āp achchhe faujī haiñ, jo Rab kī jangoñ meñ ḳhūb hissā le.” Lekin dil hī dil meñ Sāūl ne sochā, “Ḳhud to maiñ Dāūd par hāth nahīn uṭhāūngā, behtar hai ki wuh Filistiyon ke hāthoñ mārā jāe.” ¹⁸ Lekin Dāūd ne etarāz kiyā, “Maiñ kaun hūñ ki bādshāh kā dāmād banūñ? Isrāīl meñ to mere ḳhāndān aur ābāi kunbe kī koī haisiyat nahīn.”

¹⁹ To bhī shādī kī taiyāriyāñ kī gaīñ. Lekin jab muqarrarā waqt ā gayā to Sāūl ne Mīrab kī shādī

ek aur ādmī banām Adriyel Mahūlātī se karwā dī.

²⁰ Itne meñ Sāul kī chhoṭī beṭī Mikal Dāūd se muhabbat karne lagī. Jab Sāul ko is kī khabar milī to wuh khush huā. ²¹ Us ne sochā, “Ab main beṭī kā rishtā us ke sāth bāndh kar use yoñ phaṅsā dūngā ki wuh Filistiyon se laṛte laṛte mar jāegā.” Dāūd se us ne kahā, “Āj āp ko merā dāmād banane kā dubārā mauqā milegā.”

²² Phir us ne apne mulāzimon ko hukm diyā ki wuh chupke se Dāūd ko batāen, “Suneñ, āp bādshāh ko pasand haiñ, aur us ke tamām afsar bhī āp ko pyār karte haiñ. Āp zarūr bādshāh kī peshkash qabūl karke us kā dāmād ban jāen.”

²³ Lekin Dāūd ne etarāz kiyā, “Kyā āp kī dānist meñ bādshāh kā dāmād bananā chhoṭī-sī bāt hai? Main to gharīb ādmī hūñ, aur merī koī haisiyat nahīñ.”

²⁴ Mulāzimon ne bādshāh ke pās wāpas jā kar use Dāūd ke alfāz batāe. ²⁵ Sāul ne unheñ phir Dāūd ke pās bhej kar use ittalā dī, “Bādshāh mahr ke lie paise nahīñ māngtā balki yih ki āp un ke dushmanon se badlā le kar 100 Filistiyon ko qatl kar deñ. Sabūt ke taur par āp ko un kā khatnā karke jild kā kaṭā huā hissā bādshāh ke pās lānā paregā.” Shart kā maqsad yih thā ki Dāūd Filistiyon ke hāthon mārā jāe.

²⁶ Jab Dāūd ko yih khabar milī to use Sāul kī peshkash pasand āī. Muqarrarā waqt se pahle ²⁷ us ne apne ādmiyon ke sāth nikal kar 200 Filistiyon ko mār diyā. Lāshon kā khatnā karke wuh jild ke kul 200 ṭukṛe bādshāh ke pās lāyā

tāki bādshāh kā dāmād bane. Yih dekh kar Sāul ne us kī shādī Mikal se karwā dī.

²⁸ Sāul ko mānanā paṛā ki Rab Dāūd ke sāth hai aur ki merī beṭī Mikal use bahut pyār kartī hai. ²⁹ Tab wuh Dāūd se aur bhī ḍarne lagā. Is ke bād wuh jīte-jī Dāūd kā dushman banā rahā.

³⁰ Un dinoñ meñ Filistī sardār Isrāil se laṛte rahe. Lekin jab bhī wuh jang ke lie nikle to Dāūd Sāul ke bāqī afsarōñ kī nisbat zyādā kāmyāb hotā thā. Natīje meñ us kī shohrat pūre mulk meñ phail gai.

19

Yūnatan Dāūd kī Sifārish Kartā Hai

¹ Ab Sāul ne apne beṭe Yūnatan aur tamām mulāzimoñ ko sāf batāyā ki Dāūd ko halāk karnā hai. Lekin Dāūd Yūnatan ko bahut pyārā thā, ² is lie us ne use āgāh kiyā, “Merā bāp āp ko mār dene ke mawāqe dhūnd rahā hai. Kal subah khabardār raheñ. Kāhīñ chhup kar merā intazār kareñ. ³ Phir main apne bāp ke sāth shahr se nikal kar āp ke qarīb se guzarūnga. Wahāñ main un se āp kā muāmalā chheṛ kar mālūm karūnga ki wuh kyā irādā rakhte haiñ. Jo kuchh bhī wuh kaheñge main āp ko batā dūngā.”

⁴ Aglī subah jab Yūnatan ne apne bāp se bāt kī to us ne Dāūd kī sifārish karke kahā, “Bādshāh apne kḥādīm Dāūd kā gunāh na kareñ, kyonki us ne āp kā gunāh nahīñ kiyā balki hameshā āp ke lie faydāmand rahā hai. ⁵ Usī ne apnī jān ko khatre meñ ḍāl kar Filistī ko mār ḍālā, aur Rab ne us ke wasīle se tamām Isrāil ko barī najāt bakḥshī. Us waqt āp kḥud bhī sab kuchh

dekh kar khush hue. To phir ap gunah karke us jaise bequsur admī ko kyon bilawajah marwanā chāhte haiñ?”

⁶ Yūnatan kī bāteñ sun kar Sāul mān gayā. Us ne wādā kiyā, “Rab kī hayāt kī qasam, Dāūd ko mārā nahīñ jāegā.” ⁷ Bād meñ Yūnatan ne Dāūd ko bulā kar use sab kuchh batāyā, phir use Sāul ke pās lāyā. Tab Dāūd pahle kī tarah bādshāh kī khidmat karne lagā.

Sāul kā Dāūd par Dūsrā Hamlā

⁸ Ek bār phir jang chhī gaī, aur Dāūd nikal kar Filistiyon se laṛā. Is dafā bhī us ne unheñ yon shikast dī ki wuh farār ho gae. ⁹ Lekin ek din jab Sāul apnā nezā pakaṛe ghar meñ baiṭhā thā to Allāh kī bhejī huī burī rūh us par ghālib āī. Us waqt Dāūd sarod bajā rahā thā. ¹⁰ Achānak Sāul ne neze ko phaiñk kar Dāūd ko dīwār ke sāth chhed ḍālne kī koshish kī. Lekin wuh ek taraf haṭ gayā aur nezā us ke qarīb se guzar kar dīwār meñ dhañs gayā. Dāūd bhāg gayā aur us rāt Sāul ke hāth se bach gayā.

¹¹ Sāul ne fauran apne admiyon ko Dāūd ke ghar ke pās bhej diyā tāki wuh makān kī pahrādārī karke Dāūd ko subah ke waqt qatl kar deñ. Lekin Dāūd kī bīwī Mīkal ne us ko āgāh kar diyā, “Āj rāt ko hī yahān se chale jāeñ, warnā ap nahīñ bacheñge balki kal subah hī mār die jāeñge.” ¹² Chunāñche Dāūd ghar kī khīrkī meñ se niklā, aur Mīkal ne utarne meñ us kī madad kī. Tab Dāūd bhāg kar bach gayā.

¹³ Mīkal ne Dāūd kī chārpāi par but rakh kar us ke sar par bakriyon ke bāl lagā die aur bāqī hisse

par kambal bichhā diyā. ¹⁴ Jab Sāul ke ādmī Dāūd ko pakaṛne ke lie āe to Mīkal ne kahā, “Wuh bīmār hai.” ¹⁵ Faujiyon ne Sāul ko ittalā dī to us ne unheñ hukm diyā, “Use chārpāī samet hī mere pās le āo tāki use mār dūn.”

¹⁶ Jab wuh Dāūd ko le jāne ke lie āe to kyā dekhte haiñ ki us kī chārpāī par but paṛā hai jis ke sar par bakriyon ke bāl lage haiñ. ¹⁷ Sāul ne apnī beṭī ko bahut jhīṛkā, “Tū ne mujhe is tarah dhokā de kar mere dushman kī farār hone meñ madad kyon kī? Terī hī wajah se wuh bach gayā.” Mīkal ne jawāb diyā, “Us ne mujhe dhamkī dī ki main tujhe qatl kar dūngā agar tū farār hone meñ merī madad na kare.”

Dāūd Rāmā meñ Samuel ke pās

¹⁸ Is tarah Dāūd bach niklā. Wuh Rāmā meñ Samuel ke pās farār huā aur use sab kuchh sunāyā jo Sāul ne us ke sāth kiyā thā. Phir donoñ mil kar Nayot chale gae. Wahāñ wuh ṭhahre. ¹⁹ Sāul ko ittalā dī gai, “Dāūd Rāmā ke Nayot meñ ṭhahrā huā hai.” ²⁰ Us ne fauran apne ādmiyon ko use pakaṛne ke lie bhej diyā. Jab wuh pahuñche to dekhā ki nabiyon kā pūrā guroh wahāñ nabuwwat kar rahā hai, aur Samuel khud un kī rāhnumāī kar rahā hai. Unheñ dekhte hī Allāh kā Rūh Sāul ke ādmiyon par nāzil huā, aur wuh bhī nabuwwat karne lage. ²¹ Sāul ko is bāt kī khabar milī to us ne mazīd ādmiyon ko Rāmā bhej diyā. Lekin wuh bhī wahāñ pahuñchte hī nabuwwat karne lage. Sāul ne tīsri bār ādmiyon ko bhej diyā, lekin yihī kuchh un ke sāth bhī huā.

²² Ākhir meñ Sāul khud Rāmā ke lie rawānā huā. Chalte chalte wuh sīkū ke baṛe hauz par

pahuñchā. Wahān us ne logoñ se pūchhā, “Dāūd aur Samuel kahān haiñ?” Unhoñ ne jawāb diyā, “Rāmā kī ābādī Nayot meñ.”

²³ Sāūl abhī Nayot nahīn pahuñchā thā ki Allāh kā Rūh us par bhī nāzil huā, aur wuh nabuwwat karte karte Nayot pahuñch gayā. ²⁴ Wahān wuh apne kaproñ ko utār kar Samuel ke sāmne nabuwwat kartā rahā. Nabuwwat karte karte wuh zamīn par leṭ gayā aur wahān pūre din aur pūrī rāt paṛā rahā. Isī wajah se yih qaul mashhūr huā, “Kyā Sāūl ko bhī nabiyon meñ shumār kiyā jātā hai?”

20

Dāūd aur Yūnatan Ahd Bāndhte Haiñ

¹ Ab Dāūd Rāmā ke Nayot se bhī bhāg gayā. Chupke se wuh Yūnatan ke pās āyā aur pūchhā, “Mujh se kyā ḡhaltī huī hai? Merā kyā qusūr hai? Mujh se āp ke bāp ke k̄hilāf kyā jurm sārzaḡ huā hai ki wuh mujhe qatl karnā chāhte haiñ?”

² Yūnatan ne etarāz kiyā, “Yih kabhī nahīn ho saktā! Āp nahīn mareṅge. Merā bāp to mujhe hameshā sab kuchh batā detā hai, k̄hāh bāt baṛī ho yā chhoṭī. To phir wuh aisā koī mansūbā mujh se kyon chhupāe? Āp kī yih bāt sarāsar ḡhalat hai.”

³ Lekin Dāūd ne qasam khā kar isrār kiyā, “Zāhir hai ki āp ko is ke bāre meñ ilm nahīn. Āp ke bāp ko sāf mālūm hai ki maiñ āp ko pasand hūñ. ‘Wuh to sochte hoṅge, Yūnatan ko is bāt kā ilm na ho, warnā wuh dukh mahsūs karegā.’ Lekin Rab kī aur āp kī jān kī qasam, maiñ baṛe

ḵhatre meñ hūñ, aur maut se bachnā mushkil hī hai.”

⁴ Yūnatan ne kahā, “Mujhe batāēñ ki maiñ kyā karūñ to maiñ use karūñga.” ⁵ Tab Dāūd ne apnā mansūbā pesh kiyā. “Kal Nae Chāñd kī Īd hai, aur bādshāh tawaqḡo kareñge ki maiñ un kī ziyāfat meñ sharīk hūñ. Lekin is martabā mujhe parson shām tak bāhar khule maidān meñ chhupā rahne kī ijāzat deñ. ⁶ Agar āp ke bāp merā patā kareñ to unheñ kah denā, ‘Dāūd ne baḡe zor se mujh se apne shahr Bait-laham ko jāne kī ijāzat māñgī. Use baḡī jaldī thī, kyoñki us kā pūrā ḵhāñdāñ apnī sālāñā qurbāñī chaḡhāñā chāhtā hai.’ ⁷ Agar āp ke bāp jawāb deñ ki ṡhīk hai to phir mālūm hogā ki ḵhatrā ṡal gayā hai. Lekin agar wuh baḡe ḡhusse meñ ā jāēñ to yaḡīñ jāēñ ki wuh mujhe nuḡsāñ pahuñchāne kā irādā rakhte haiñ. ⁸ Barāh-e-karm mujh par mehrbāñī karke yād rakheñ ki āp ne Rab ke sāmne apne ḵhādim se ahd bāñdhā hai. Agar maiñ wāḡaī qusūrwar ṡhahrūñ to āp ḵhud mujhe mār ḡāleñ. Lekin kisī sūrāt meñ bhī mujhe apne bāp ke hawāle na kareñ.”

⁹ Yūnatan ne jawāb diyā, “Fikr na kareñ, maiñ kabhī aisā nahīñ karūñga. Jab bhī mujhe ishārā mil jāe ki merā bāp āp ko qatl karne kā irādā rakhtā hai to maiñ zarūr āp ko fauran ittalā dūñgā.” ¹⁰ Dāūd ne pūchhā, “Agar āp ke bāp ḡhusse meñ jawāb deñ to kaun mujhe ḵhabar pahuñchāegā?”

¹¹ Yūnatan ne jawāb meñ kahā, “Āēñ ham nikal kar khule maidān meñ jāēñ.” Donoñ nikle ¹² to Yūnatan ne Dāūd se kahā, “Rab Isrāīl ke

Ḳhudā kī qasam, parsoñ is waqt tak main apne bāp se bāt mālūm kar lūngā. Agar wuh āp ke bāre meñ achchhī soch rakhe aur main āp ko ittalā na dūñ ¹³ to Rab mujhe saḳht sazā de. Lekin agar mujhe patā chale ki merā bāp āp ko mār dene par tulā huā hai to main āp ko is kī ittalā bhī dūngā. Is sūrat meñ main āp ko nahīn rokūngā balki āp ko salāmatī se jāne dūngā. Rab usī tarah āp ke sāth ho jis tarah wuh pahle mere bāp ke sāth thā. ¹⁴ Lekin darḳhāst hai ki mere jīte-jī mujh par Rab kī-sī mehrbānī karen tāki main mar na jāūñ. ¹⁵ Mere ḳhāndān par bhī hameshā tak mehrbānī karen. Wuh kabhī bhī āp kī mehrbānī se mahrūm na ho jāe, us waqt bhī nahīn jab Rab ne āp ke tamām dushmanoñ ko rū-e-zamīn par se miṭā diyā hogā.”

¹⁶ Chunāñche Yūnatan ne Dāūd se ahd bāndh kar kahā, “Rab Dāūd ke dushmanoñ se badlā le.” ¹⁷ Wuh bolā, “Qasam khāeñ ki āp yih ahd utne puḳhtā irāde se qāym rakheñge jitnī āp mujh se muhabbat rakhte haiñ.” Kyoñki Yūnatan Dāūd ko apnī jān ke barābar azīz rakhtā thā.

¹⁸ Phir Yūnatan ne apnā mansūbā pesh kiyā. “Kal to Nae Chānd kī Īd hai. Jaldī se patā chalegā ki āp nahīn āe, kyoñki āp kī kursī ḳhālī rahegī. ¹⁹ Is lie parsoñ shām ke waqt khule maidān meñ wahāñ chale jāeñ jahāñ pahle chhup gae the. Patthar ke ḍher ke qarīb baiṭh jāeñ. ²⁰ Us waqt main ghar se nikal kar tīn tīr patthar ke ḍher kī taraf chalāūngā goyā meñ kisī chīz ko nishānā banā kar mashq kar rahā hūñ. ²¹ Phir main larke ko tīroñ ko le āne ke lie bhej dūngā. Agar main use batā dūñ, ‘Tīr urlī taraf paṛe haiñ, unheñ jā

kar le āo' to āp kḥauf khāe baḡhair chhupne kī jagah se nikal kar mere pās ā sakeṅge. Rab kī hayāt kī qasam, is sūrat meṅ koī kḥatrā nahīn hogā. ²² Lekin agar maiṅ laḡke ko batā dūn, 'Tir parli taraf paḡe haiṅ' to āp ko fauran hijrat karnī paḡegī. Is sūrat meṅ Rab kḥud āp ko yahān se bhej rahā hogā. ²³ Lekin jo bāteṅ ham ne āj āpas meṅ kī haiṅ Rab kḥud hameshā tak in kā gawāh rahe.”

Sāul kī Dāūd se Alāniyā Dushmanī

²⁴ Chunānche Dāūd khule maidān meṅ chhup gayā. Nae chānd kī Īd āi to bādshāh ziyāfat ke lie baiṭh gayā. ²⁵ Māmūl ke mutābiq wuh dīwār ke pās baiṭh gayā. Abinair us ke sāth baiṭhā thā aur Yūnatan us ke muqābil. Lekin Dāūd kī jagah kḥālī rahī.

²⁶ Us din Sāul ne bāt na chheṛī, kyonki us ne sochā, “Dāūd kisī wajah se nāpāk ho gayā hogā, is lie nahīn āyā.”

²⁷ Lekin agle din jab Dāūd kī jagah phir kḥālī rahī to Sāul ne Yūnatan se pūchhā, “Yassī kā beṭā na to kal, na āj ziyāfat meṅ sharīk huā hai. Kyā wajah hai?” ²⁸ Yūnatan ne jawāb diyā, “Dāūd ne baḡe zor se mujh se Bait-laham jāne kī ijāzat māṅgī. ²⁹ Us ne kahā, ‘Mehrbānī karke mujhe jāne deṅ, kyonki merā kḥāndān ek kḥās qurbānī chaḡhā rahā hai, aur mere bhāī ne mujhe āne kā hukm diyā hai. Agar āp ko manzūr ho to barāh-e-karm mujhe apne bhāiyōṅ ke pās jāne kī ijāzat deṅ.’ Yihī wajah hai ki wuh bādshāh kī ziyāfat meṅ sharīk nahīn huā.”

³⁰ Yih sun kar Sāul āpe se bāhar ho gayā. Wuh garjā, “Harāmzāde! Mujhe ḵhūb mālūm hai ki tū ne Dāūd kā sāth diyā hai. Sharm kī bāt hai, tere lie aur terī mān ke lie. ³¹ Jab tak Yassī kā beṭā zindā hai tab tak na tū aur na terī bādshāhat qāym rahegī. Ab jā, use le ā, kyonki use marnā hī hai.”

³² Yūnatan ne kahā, “Kyon? Us ne kyā kiyā jo sazā-e-maut ke lāyq hai?” ³³ Jawāb meñ Sāul ne apnā nezā zor se Yūnatan kī taraf phaiñk diyā tāki use mār ḍāle. Yih dekh kar Yūnatan ne jān liyā ki Sāul Dāūd ko qatl karne kā puḵtā irādā rakhtā hai. ³⁴ Baṛe ḡhusse ke ālam meñ wuh kharā huā aur chalā gayā. Us din us ne khānā khāne se inkār kiyā. Use bahut dukh thā ki merā bāp Dāūd kī itnī be'izzatī kar rahā hai.

³⁵ Agle din Yūnatan subah ke waqt ghar se nikal kar khule maidān meñ us jagah ā gayā jahāñ Dāūd se milnā thā. Ek laṛkā us ke sāth thā. ³⁶ Us ne laṛke ko hukm diyā, “Chalo, us taraf bhāgnā shurū karo jis taraf maiñ tiron ko chalāūngā tāki tujhe mālūm ho ki wuh kahāñ haiñ.” Chunāñche laṛkā daurñe lagā, aur Yūnatan ne tīr itne zor se chalāyā ki wuh us se āge kahīñ dūr jā girā. ³⁷ Jab laṛkā tīr ke qarīb pahuñch gayā to Yūnatan ne āwāz dī, “Tīr parlī taraf hai. ³⁸ Jaldī karo, bhāg kar āge niklo aur na ruko!” Phir laṛkā tīr ko uṭhā kar apne mālik ke pās wāpas ā gayā. ³⁹ Wuh nahīñ jāntā thā ki is ke pīchhe kyā maqsad hai. Sirf Yūnatan aur Dāūd ko ilm thā.

⁴⁰ Phir Yūnatan ne kamān aur tiron ko laṛke ke sapurd karke use hukm diyā, “Jāo, sāmān

le kar shahr meñ wāpas chale jāo.” ⁴¹ Laṛkā chalā gayā to Dāūd patthar ke ḍher ke junūb se nikal kar Yūnatan ke pās āyā. Tīn martabā wuh Yūnatan ke sāmne muñh ke bal jhuk gayā. Ek dūsre ko chūm kar donoñ khūb roe, khāskar Dāūd. ⁴² Phir Yūnatan bolā, “Salāmatī se jāeñ! Aur kabhī wuh wāde na bhūleñ jo ham ne Rab kī qasam khā kar ek dūsre se kie haiñ. Yih ahd āp ke aur mere aur āp kī aur merī aulād ke darmiyān hameshā qāym rahe. Rab khud hamārā gawāh hai.”

Phir Dāūd rawānā huā, aur Yūnatan shahr ko wāpas chalā gayā.

21

Dāūd Nob meñ Aḵhīmalik ke pās Thahartā Hai

¹ Dāūd Nob meñ Aḵhīmalik Imām ke pās gayā. Aḵhīmalik kāñpte hue us se milne ke lie āyā aur pūchhā, “Āp akele kyon āe haiñ? Koī āp ke sāth nahīñ.” ² Dāūd ne jawāb diyā, “Bādshāh ne mujhe ek khās zimmedārī dī hai jis kā zikr tak karnā manā hai. Kisī ko bhī is ke bāre meñ jānanā nahīñ chāhie. Maiñ ne apne ādmiyoñ ko hukm diyā hai ki fulāñ fulāñ jagah par merā intazār kareñ. ³ Ab mujhe zarā batāeñ ki khāne ke lie kyā mil saktā hai? Mujhe pāñch roṭiyāñ de deñ, yā jo kuchh bhī āp ke pās hai.”

⁴ Imām ne jawāb diyā, “Mere pās ām roṭī nahīñ hai. Maiñ āp ko sirf Rab ke lie maḵsūsshudā roṭī de saktā hūñ. Shart yih hai ki āp ke ādmī pichhle dinoñ meñ auratoñ se hambistar na hue hoñ.” ⁵ Dāūd ne use tasallī de

kar kahā, “Fikr na karen. Pahle kī tarah hamen is muhimm ke daurān bhī auraton se dūr rahnā paṛā hai. Mere faujī ām muhimmon ke lie bhī apne āp ko pāk rakhte haiñ, to is dafā wuh kahīñ zyādā pāk-sāf haiñ.”

⁶ Phir imām ne Dāūd ko maḥsūsšudā roṭiyāñ dīñ yāñī wuh roṭiyāñ jo mulāqāt ke khaime meñ Rab ke huzūr rakhī jāṭī thīñ aur usī din tāzā roṭiyon se tabdīl huī thīñ. ⁷ Us waqt Sāūl ke charwāhoñ kā Adomī inchārj Doeg wahāñ thā. Wuh kisī majbūrī ke bāis Rab ke huzūr ṭaharā huā thā. Us kī maujūdagī meñ ⁸ Dāūd ne Aḥhīmalik se pūchhā, “Kyā āp ke pās koī nezā yā talwār hai? Mujhe bādshāh kī muhimm ke lie itnī jaldī se nikalnā paṛā ki apnī talwār yā koī aur hathiyār sāth lāne ke lie fursat na milī.”

⁹ Aḥhīmalik ne jawāb diyā, “Jī hai. Wādī-e-Ailā meñ āp ke hāthoñ māre gae Filistī mard Jālūt kī talwār mere pās hai. Wuh ek kapṛe meñ liṭṭī mere bālāposh ke pīchhe paṛī hai. Agar āp use apne sāth le jānā chāheñ to le jāeñ. Mere pās koī aur hathiyār nahīñ hai.” Dāūd ne kahā, “Is qism kī talwār kahīñ aur nahīñ miltī. Mujhe de deñ.”

Dāūd Filistī Bādshāh ke pās

¹⁰ Usī din Dāūd āge niklā tāki Sāūl se bach sake. Isrāīl ko chhoṛ kar wuh Filistī shahr Jāt ke bādshāh Akīs ke pās gayā. ¹¹ Lekin Akīs ke mulāzimoñ ne bādshāh ko āgāh kiyā, “Kyā yih mulk kā bādshāh Dāūd nahīñ hai? Isī ke bāre meñ Isrāīlī nāch kar gīt gāte haiñ, ‘Sāūl ne hazār halāk kie jabki Dāūd ne das hazār.’ ”

¹² Yih sun kar Dāūd ghabrā gayā aur Jāt ke bādshāh Akīs se bahut ḍarne lagā. ¹³ Achānak wuh pāgal ādmī kā rūp bhar kar un ke darmiyān ajīb ajīb harkateñ karne lagā. Shahr ke darwāze ke pās jā kar us ne us par betuke-se nishān lagāe aur apnī dārhī par rāl ṭapakne dī.

¹⁴ Yih dekh kar Akīs ne apne mulāzimoñ ko jhīrkā, “Tum is ādmī ko mere pās kyoñ le āe ho? Tum k̄hud dekh sakte ho ki yih pāgal hai. ¹⁵ Kyā mere pās pāgalon̄ kī kamī hai ki tum is ko mere sāmne le āe ho tāki is tarah kī harkateñ kare? Kyā mujhe aise mehmān kī zarūrat hai?”

22

Adullām ke Ghār aur Moāb Meñ

¹ Is tarah Dāūd Jāt se bach niklā aur Adullām ke ghār meñ chhup gayā. Jab us ke bhāiyon̄ aur bāp ke gharāne ko is kī k̄habar milī to wuh Baitlaham se ā kar wahāñ us ke sāth jā mile. ² Aur log bhī jaldī se us ke gird jamā ho gae. Aise jo kisī musibat meñ phañse hue the yā apnā qarz adā nahīn kar sakte the aur aise bhī jin kā dil talkhī se bharā huā thā. Hote hote Dāūd taqriban 400 afrād kā rāhnumā ban gayā.

³ Dāūd Adullām se rawānā ho kar Mulk-e-Moāb ke shahr Misfāh chalā gayā. Us ne Moābī bādshāh se guzārish kī, “Mere māñ-bāp ko us waqt tak yahāñ panāh deñ jab tak mujhe patā na ho ki Allāh mere lie kyā irādā rakhtā hai.” ⁴ Wuh apne māñ-bāp ko bādshāh ke pās le āyā, aur wuh utnī der tak wahāñ ṭhahre jitnī der Dāūd apne pahārī qile meñ rahā.

⁵ Ek din Jād Nabī ne Dāūd se kahā, “Yahān pahārī qile meñ mat raheñ balki dubārā Yahūdāh ke ilāqe meñ wāpas chale jāeñ.” Dāūd us kī sun kar hārat ke jangal meñ jā basā.

Sāul Nob ke Imāmoñ se Badlā Letā Hai

⁶ Sāul ko ittalā dī gaī ki Dāūd aur us ke ādmī dubārā Yahūdāh meñ pahuñch gae haiñ. Us waqt Sāul apnā nezā pakare jhāu ke us daraḳht ke sāy meñ baiṭhā thā jo Jibiyā kī pahārī par thā. Sāul ke irdgird us ke mulāzim khare the. ⁷ Wuh pukār uṭhā, “Binyamīn ke mardo! Suneñ, kyā Yāsī kā beṭā āp sab ko khet aur angūr ke bāgh degā? Kyā wuh fauj meñ āp ko hazār hazār aur sau sau afrād par muḳarrar karegā? ⁸ Lagtā hai ki āp is kī ummīd rakhte haiñ, warnā āp yoñ mere ḳhilāf sāzish na karte. Kyoñki āp meñ se kisī ne bhī mujhe yih nahīn batāyā ki mere apne beṭe ne is ādmī ke sāth ahd bāndhā hai. Āp ko merī fikr tak nahīn, warnā mujhe ittalā dete ki Yūnatan ne mere mulāzim Dāūd ko ubhārā hai ki wuh merī tāk meñ baiṭh jāe. Kyoñki āj to aisā hī ho rahā hai.”

⁹ Doeg Adomī Sāul ke afsaron ke sāth wahān kharā thā. Ab wuh bol uṭhā, “Maiñ ne Yāsī ke beṭe ko dekhā hai. Us waqt wuh Nob meñ Aḳhīmalik bin Aḳhītūb se milne āyā. ¹⁰ Aḳhīmalik ne Rab se dariyāft kiyā ki Dāūd kā aglā ḳadam kyā ho. Sāth sāth us ne use safr ke lie khānā aur Filistī mard Jālūt kī talwār bhī dī.”

¹¹ Bādshāh ne fauran Aḳhīmalik bin Aḳhītūb aur us ke bāp ke pūre ḳhāndān ko bulāyā. Sab Nob meñ imām the. ¹² Jab pahuñche to Sāul bolā, “Aḳhītūb ke beṭe, suneñ.” Aḳhīmalik ne

jawāb diyā, “Jī mere āqā, hukm.” ¹³ Sāūl ne ilzām lagā kar kahā, “Āp ne Yassī ke beṭe Dāūd ke sāth mere ḵhilāf sāzishēñ kyoñ kī haiñ? Batāēñ, āp ne use roṭī aur talwār kyoñ dī? Āp ne Allāh se dariyāft kyoñ kiyā ki Dāūd āge kyā kare? Āp hī kī madad se wuh sarkash ho kar merī tāk meñ baiṭh gayā hai, kyoñki āj to aisā hī ho rahā hai.”

¹⁴ Aḵhīmalik bolā, “Lekin mere āqā, kyā mulāzimoñ meñ se koī aur āp ke dāmād Dāūd jaisā wafādār sābit huā hai? Wuh to āp ke muhāfiz daste kā kaptān aur āp ke gharāne kā muazzaz membar hai. ¹⁵ Aur yih pahlī bār nahīñ thā ki maiñ ne us ke lie Allāh se hidāyat māngī. Is muāmale meñ bādshāh mujh aur mere ḵhāndān par ilzām na lagāe. Maiñ ne to kisī sāzish kā zikr tak nahīñ sunā.”

¹⁶ Lekin bādshāh bolā, “Aḵhīmalik, tujhe aur tere bāp ke pūre ḵhāndān ko marnā hai.” ¹⁷ Us ne sāth khare apne muhāfizoñ ko hukm diyā, “Jā kar imāmoñ ko mār do, kyoñki yih bhī Dāūd ke ittahādī haiñ. Go in ko mālūm thā ki Dāūd mujh se bhāg rahā hai to bhī inhoñ ne mujhe ittalā na dī.”

Lekin muhāfizoñ ne Rab ke imāmoñ ko mār ḍālne se inkār kiyā. ¹⁸ Tab bādshāh ne Doeg Adomī ko hukm diyā, “Phir tum hī imāmoñ ko mār do.” Doeg ne un ke pās jā kar un sab ko qatl kar diyā. Katān kā bālāposh pahne wālē kul 85 ādmī us din māre gae. ¹⁹ Phir us ne jā kar imāmoñ ke shahr Nob ke tamām bāshindoñ ko mār ḍālā. Shahr ke mard, aurateñ, bachche shīrḵhāroñ samet, gāy-bail, gadhe aur bher-bakriyāñ sab us din halāk hue.

²⁰ Sirf ek hī shaḳhs bach gayā, Abiyātar jo Aḳhīmalik bin Aḳhītūb kā beṭā thā. Wuh bhāg kar Dāūd ke pās āyā ²¹ aur use ittalā dī ki Sāul ne Rab ke imāmoñ ko qatl kar diyā hai. ²² Dāūd ne kahā, “Us din jab maiñ ne Doeg Adomī ko wahāñ dekhā to mujhe mālūm thā ki wuh zarūr Sāul ko ḳhabar pahuñchāegā. Yih merā hī qusūr hai ki āp ke bāp kā pūrā ḳhāndān halāk ho gayā hai. ²³ Ab mere sāth raheñ aur mat ḍareñ. Jo ādmī āp ko qatl karnā chāhtā hai wuh mujhe bhī qatl karnā chāhtā hai. Āp mere sāth rah kar mahfūz raheñge.”

23

Dāūd Qailā ko Bachātā Hai

¹ Ek din Dāūd ko ḳhabar milī ki Filistī Qailā Shahr par hamlā karke gāhne kī jaghoñ se anāj lūṭ rahe haiñ. ² Dāūd ne Rab se dariyāft kiyā, “Kyā maiñ jā kar Filistiyon par hamlā karūñ?” Rab ne jawāb diyā, “Jā, Filistiyon par hamlā karke Qailā ko bachā.”

³ Lekin Dāūd ke ādmī etarāz karne lage, “Ham pahle se yahāñ Yahūdāh meñ logon kī muḳhālafat se ḍarte haiñ. Jab ham Qailā jā kar Filistiyon par hamlā kareñge to phir hamārā kyā banegā?” ⁴ Tab Dāūd ne Rab se dubārā hidāyat māngī, aur dubārā use yihī jawāb milā, “Qailā ko jā! Maiñ Filistiyon ko tere hawāle kar dūngā.”

⁵ Chunāñche Dāūd apne ādmiyon ke sāth Qailā chalā gayā. Us ne Filistiyon par hamlā

karke unheñ baṛī shikast dī aur un kī bheṛ-bakriyoñ ko chhīn kar Qailā ke bāshindoñ ko bachāyā. ⁶ Wahān Qailā meñ Abiyātar Dāūd ke logoñ meñ shāmil huā. Us ke pās imām kā bālāposh thā.

⁷ Jab Sāūl ko khabar milī ki Dāūd Qailā Shahr meñ ṭhahrā huā hai to us ne sochā, “Allāh ne use mere hawāle kar diyā hai, kyonki ab wuh fasildār shahr meñ jā kar phaṅs gayā hai.”

⁸ Wuh apnī pūrī fauj ko jamā karke jang ke lie taiyāriyāñ karne lagā tāki utar kar Qailā kā muhāsarā kare jis meñ Dāūd ab tak ṭhahrā huā thā.

⁹ Lekin Dāūd ko patā chalā ki Sāūl us ke kḥilāf taiyāriyāñ kar rahā hai. Us ne Abiyātar Imām se kahā, “Imām kā bālāposh le āeñ tāki ham Rab se hidāyat māñgeñ.” ¹⁰ Phir us ne duā kī, “Ai Rab Isrāīl ke Kḥudā, mujhe khabar milī hai ki Sāūl merī wajah se Qailā par hamlā karke use barbād karnā chāhtā hai. ¹¹ Kyā shahr ke bāshinde mujhe Sāūl ke hawāle kar deñge? Kyā Sāūl wāqai āegā? Ai Rab, Isrāīl ke Kḥudā, apne kḥādim ko batā!” Rab ne jawāb diyā, “Hāñ, wuh āegā.” ¹² Phir Dāūd ne mazīd dariyāft kiyā, “Kyā shahr ke buzurg mujhe aur mere logoñ ko Sāūl ke hawāle kar deñge?” Rab ne kahā, “Hāñ, wuh kar deñge.”

¹³ Lihāzā Dāūd apne taqṛīban 600 ādmiyoñ ke sāth Qailā se chalā gayā aur idhar-udhar phirne lagā. Jab Sāūl ko ittalā milī ki Dāūd Qailā se nikal kar bach gayā hai to wahān jāne se bāz āyā.

Yūnatan Dāūd se Miltā Hai

¹⁴ Ab Dāūd bayābān ke pahārī qiloñ aur Dasht-e-Zif ke pahārī ilāqe meñ rahne lagā. Sāūl to musalsal us kā khoj lagātā rahā, lekin Allāh hameshā Dāūd ko Sāūl ke hāth se bachātā rahā. ¹⁵ Ek din jab Dāūd Horish ke qarīb thā to use ittalā milī ki Sāūl āp ko halāk karne ke lie niklā hai. ¹⁶ Us waqt Yūnatan ne Dāūd ke pās ā kar us kī hauslā-afzāi kī ki wuh Allāh par bharosā rakhe. ¹⁷ Us ne kahā, “Dareñ mat. Mere bāp kā hāth āp tak nahīn pahuñchegā. Ek din āp zarūr Isrāīl ke bādshāh ban jāenge, aur merā rutbā āp ke bād hī aegā. Merā bāp bhī is haqīqat se khūb wāqif hai.” ¹⁸ Donoñ ne Rab ke huzūr ahd bāndhā. Phir Yūnatan apne ghar chalā gayā jabki Dāūd wahāñ Horish meñ ṭaharā rahā.

Dāūd Zif meñ Bach Jātā Hai

¹⁹ Dasht-e-Zif meñ ābād kuchh log Sāūl ke pās ā gae jo us waqt Jibiyā meñ thā. Unhoñ ne kahā, “Ham jānte haiñ ki Dāūd kahāñ chhup gayā hai. Wuh Horish ke pahārī qiloñ meñ hai, us pahārī par jis kā nām Hakīlā hai aur jo Yashīmon ke junūb meñ hai. ²⁰ Ai bādshāh, jab bhī āp kā dil chāhe āen to ham use pakaṛ kar āp ke hawāle kar deñge.” ²¹ Sāūl ne jawāb diyā, “Rab āp ko barkat baḳhshe ki āp ko mujh par tars āyā hai. ²² Ab wāpas jā kar mazīd taiyāriyāñ kareñ. Patā kareñ ki wuh kahāñ ātā jātā hai aur kis ne use wahāñ dekhā hai. Kyoñki mujhe batāyā gayā hai ki wuh bahut chālāk hai. ²³ Har jagah kā khoj lagāen jahāñ wuh chhup jātā hai. Jab āp ko sārī tafsīlāt mālūm hoñ to mere pās āen. Phir main āp ke sāth wahāñ pahuñchūngā. Agar

wuh wāqaī wahān kahīn ho to main use zarūr dhūnd nikālūngā, khāh mujhe pūre Yahūdāh kī chhānbīn kyon na karnī paṛe.”

²⁴⁻²⁵ Zif ke admī wāpas chale gae. Thoṛī der ke bād Sāul bhī apnī fauj samet wahān ke lie niklā. Us waqt Dāūd aur us ke log Dasht-e-Maūn meñ Yashimon ke junūb meñ the. Jab Dāūd ko ittalā milī ki Sāul us kā tāqqub kar rahā hai to wuh registān ke mazīd junūb meñ chalā gayā, wahān jahān baṛī chaṭān nazar ātī hai. Lekin Sāul ko patā chalā aur wuh fauran registān meñ Dāūd ke pīchhe gayā.

²⁶ Chalthe chalte Sāul Dāūd ke qarīb hī pahuñch gayā. Ākhirkār sirf ek pahārī un ke darmiyān rah gāī. Sāul pahārī ke ek dāman meñ thā jabki Dāūd apne logon samet dūsre dāman meñ bhāgtā huā bādshāh se bachne kī koshish kar rahā thā. Sāul abhī unheñ gher kar pakarne ko thā ²⁷ ki achānak qāsīd Sāul ke pās pahuñchā jis ne kahā, “Jaldī āeñ! Filistī hamāre mulk meñ ghus āe haiñ.” ²⁸ Sāul ko Dāūd ko chhoṛnā paṛā, aur wuh Filistiyon se laṛne gayā. Us waqt se pahārī kā nām “Alahdagī kī Chaṭān” paṛ gayā.

²⁹ Dāūd wahān se chalā gayā aur Ain-jadī ke pahārī qilon meñ rahne lagā.

24

Dāūd Sāul ko Qatl Karne se Inkār Kartā Hai

¹ Jab Sāul Filistiyon kā tāqqub karne se wāpas āyā to use khabar milī ki Dāūd Ain-jadī ke registān meñ hai. ² Wuh tamām Isrāīl ke 3,000 chīdā faujiyon ko le kar Pahārī Bakriyon kī

Chaṭānoñ ke lie rawānā huā tāki Dāūd ko pakar le.

³ Chalthe chalte wuh bheroñ ke kuchh bāroñ se guzarne lage. Wahāñ ek ḡhār ko dekh kar Sāūl andar gayā tāki apñi hājat rafā kare. Ittifaq se Dāūd aur us ke ādmī usī ḡhār ke pichhle hisse meñ chhupe baiṭhe the. ⁴ Dāūd ke ādmiyoñ ne āhistā se us se kahā, “Rab ne to āp se wādā kiyā thā, ‘Maiñ tere dushman ko tere hawāle kar dūngā, aur tū jo jī chāhe us ke sāth kar sakegā.’ Ab yih waqt ā gayā hai!” Dāūd reñgte reñgte āge Sāūl ke qarīb pahuñch gayā. Chupke se us ne Sāūl ke libās ke kināre kā ṭukrā kāṭ liyā aur phir wāpas ā gayā. ⁵ Lekin jab apne logoñ ke pās pahuñchā to us kā zamīr use malāmat karne lagā. ⁶ Us ne apne ādmiyoñ se kahā, “Rab na kare ki maiñ apne āqā ke sāth aisā sulūk karke Rab ke masah kie hue bādshāh ko hāth lagāūñ. Kyoñki Rab ne khud use masah karke chun liyā hai.” ⁷ Yih kah kar Dāūd ne un ko samjhāyā aur unheñ Sāūl par hamlā karne se rok diyā.

Thoṛī der ke bād Sāūl ḡhār se nikal kar āge chalne lagā. ⁸ Jab wuh kuchh fāsile par thā to Dāūd bhī niklā aur pukār uṭhā, “Ai bādshāh salāmat, ai mere āqā!” Sāūl ne pichhe dekhā to Dāūd muñh ke bal jhuk kar ⁹ bolā, “Jab log āp ko batāte haiñ ki Dāūd āp ko nuqsān pahuñchāne par tulā huā hai to āp kyoñ dhyān dete haiñ? ¹⁰ Āj āp apñi āñkhoñ se dekh sakte haiñ ki yih jhūṭ hī jhūṭ hai. ḡhār meñ āp Allāh kī marzī se mere qabze meñ ā gae the. Mere logoñ ne zor diyā ki maiñ āp ko mār dūñ, lekin maiñ ne āp ko na chherā. Maiñ bolā, ‘Maiñ kabhī bhī bādshāh

ko nuqsān nahīn pahuñchāūngā, kyonki Rab ne ƙhud use masah karke chun liyā hai.’ ¹¹ Mere bāp, yih dekheñ jo mere hāth meñ hai! Āp ke libās kā yih ƙukrā main̄ kāt sakā, aur phir bhī main̄ ne āp ko halāk na kiyā. Ab jān leñ ki na main̄ āp ko nuqsān pahuñchāne kā irādā rakhtā hūñ, na main̄ ne āp kā gunāh kiyā hai. Phir bhī āp merā tāqqub karte hue mujhe mār ɖālne ke darpai haiñ. ¹² Rab ƙhud faislā kare ki kis se ƙhaltī ho rahī hai, āp se yā mujh se. Wuhī āp se merā badlā le. Lekin ƙhud main̄ kabhī āp par hāth nahīn uṭhāūngā. ¹³ Qadīm qaul yihī bāt bayān kartā hai, ‘Badkārōñ se badkārī paidā hotī hai.’ Merī nīyat to sāf hai, is lie main̄ kabhī aisā nahīn karūngā. ¹⁴ Isrāīl kā bādshāh kis ke ƙhilāf nikal āyā hai? Jis kā tāqqub āp kar rahe haiñ us kī to koī haisiyat nahīn. Wuh murdā kuttā yā pissū hī hai. ¹⁵ Rab hamārā munsif ho. Wuhī ham donoñ kā faislā kare. Wuh mere muāmāle par dhyān de, mere haq meñ bāt kare aur mujhe be’ilzām ṭahrā kar āp ke hāth se bachāe.”

¹⁶ Dāūd ƙhāmosh huā to Sāul ne pūchhā, “Dāūd mere beṭe, kyā āp kī āwāz hai?” Aur wuh phūṭ phūṭ kar rone lagā. ¹⁷ Us ne kahā, “Āp mujh se zyādā rāstbāz haiñ. Āp ne mujh se achchhā sulūk kiyā jabki main̄ āp se burā sulūk kartā rahā hūñ. ¹⁸ Āj āp ne mere sāth bhalāī kā sabūt diyā, kyonki go Rab ne mujhe āp ke hawāle kar diyā thā to bhī āp ne mujhe halāk na kiyā. ¹⁹ Jab kisī kā dushman us ke qabze meñ ā jātā hai to wuh use jāne nahīn detā. Lekin āp ne aisā hī kiyā. Rab āp ko us mehrbānī kā ajr de jo āp ne

āj mujh par kī hai. ²⁰ Ab main jāntā hūn ki āp zarūr bādshāh ban jāenge, aur ki āp ke zariye Isrāil kī bādshāhī qāym rahegi. ²¹ Chunānche Rab kī qasam khā kar mujh se wādā kareñ ki na āp merī aulād ko halāk kareñge, na mere ābāi gharāne meñ se merā nām miṭā deñge.”

²² Dāūd ne qasam khā kar Sāūl se wādā kiyā. Phir Sāūl apne ghar chalā gayā jabki Dāūd ne apne logoñ ke sāth ek pahārī qile meñ panāh le lī.

25

Samuel kī Maut

¹ Un dīnoñ meñ Samuel faut huā. Tamām Isrāil Rāmā meñ janāze ke lie jamā huā. Us kā mātam karte hue unhoñ ne use us kī khandāni qabr meñ dafn kiyā.

Nābāl Dāūd kī Be'izzatī Kartā Hai

Un dīnoñ meñ Dāūd Dasht-e-Fārān meñ chalā gayā.

²⁻⁴ Maūn meñ Kālib ke khandān kā ek admī rahtā thā jis kā nām Nābāl thā. Wuh nihāyat amīr thā. Karmil ke qarīb us kī 3,000 bherēñ aur 1,000 bakriyāñ thīñ. Bīwī kā nām Abījel thā. Wuh zahīn bhī thī aur khūbsūrat bhī. Us ke muqābale meñ Nābāl sakhtimizāj aur kamīnā thā. Ek dīn Nābāl apnī bheroñ ke bāl katarne ke lie Karmil āyā.

Jab Dāūd ko khabar milī ⁵ to us ne 10 jawānoñ ko bhej kar kahā, “Karmil jā kar Nābāl se mileñ aur use merā salām deñ. ⁶ Use batānā, ‘Allāh āp ko tawīl zindagī atā kare. Āp kī, āp ke khandān kī aur āp kī tamām milkiyat kī salāmatī ho.

⁷ Sunā hai ki bheṛoṅ ke bāl katarne kā waqt ā gayā hai. Karmil meṅ āp ke charwāhe hameshā hamāre sāth rahe. Us pūre arse meṅ na unheṅ hamārī taraf se koī nuqsān pahuṅchā, na koī chīz chorī huī. ⁸ Apne logoṅ se ḳhud pūchh leṅ! Wuh is kī tasdīq kareṅge. Āj āp ḳhushī manā rahe haiṅ, is lie mere jawānoṅ par mehrbānī kareṅ. Jo kuchh āp ḳhushī se de sakte haiṅ wuh unheṅ aur apne beṭe Dāūd ko de deṅ.’”

⁹ Dāūd ke ādmī Nābāl ke pās gae. Use Dāūd kā salām de kar unhoṅ ne us kā paighām diyā aur phir jawāb kā intazār kiyā. ¹⁰ Lekin Nābāl ne karaḳht lahe meṅ kahā, “Yih Dāūd kaun hai? Kaun hai Yassī kā beṭā? Ājkal bahut-se aise ḡhulām haiṅ jo apne mālik se bhāge hue haiṅ. ¹¹ Maiṅ apnī roṭī, apnā pānī aur katarne wāloṅ ke lie zabah kiyā gayā gosht le kar aise āwārā phirne wāloṅ ko kyoṅ de dūṅ? Kyā patā hai ki yih kahāṅ se āe haiṅ.”

¹² Dāūd ke ādmī chale gae aur Dāūd ko sab kuchh batā diyā. ¹³ Tab Dāūd ne hukm diyā, “Apnī talwāreṅ bāndh lo!” Sab ne apnī talwāreṅ bāndh līṅ. Us ne bhī aisā kiyā aur phir 400 afrād ke sāth Karmil ke lie rawānā huā. Bāqī 200 mard sāmān ke pās rahe.

Abjēl Dāūd kā Ḡhussā Ṭhanḍā Kartī Hai

¹⁴ Itne meṅ Nābāl ke ek naukar ne us kī bīwī ko ittalā dī, “Dāūd ne registān meṅ se apne qāsidoṅ ko Nābāl ke pās bhejā tāki use mubārakbād deṅ. Lekin us ne jawāb meṅ garaj kar unheṅ ḡaliyāṅ dī haiṅ, ¹⁵ hālāṅki un logoṅ kā hamāre sāth sulūk hameshā achchhā rahā hai. Ham aksar

rewarõn ko charāne ke lie un ke qarīb phirte rahe, to bhī unhoñ ne hameñ kabhī nuqsān na pahuñchāyā, na koī chīz chorī kī. ¹⁶ Jab bhī ham un ke qarīb the to wuh din rāt chārdīwārī kī tarah hamārī hifāzat karte rahe. ¹⁷ Ab soch leñ kī kyā kiyā jāe! Kyoñki hamārā mālik aur us ke tamām ghar wāle baṛe khatre meñ haiñ. Wuh khud itnā sharīr hai kī us se bāt karne kā koī fāydā nahīñ.”

¹⁸ Jitnī jaldī ho sakā Abījel ne kuchh sāmān ikatthā kiyā jis meñ 200 roṭiyāñ, mai kī do mashkeñ, khāne ke lie taiyār kī gaī pāñch bhereñ, bhune hue anāj ke sārhe 27 kilogrām, kishmish kī 100 aur anjīr kī 200 ṭikkīyāñ shāmil thīñ. Sab kuchh gadhoñ par lād kar ¹⁹ us ne apne naukaroñ ko hukm diyā, “Mere āge nikal jāo, main tumhāre pīchhe pīchhe āūngī.” Apne shauhar ko us ne kuchh na batāyā. ²⁰ Jab Abījel pahār kī āṛ meñ utarne lagī to Dāūd apne ādmiyoñ samet us kī taraf baṛhte hue nazar āyā. Phir un kī mulāqāt huī. ²¹ Dāūd to abhī tak baṛe ḡhusse meñ thā, kyoñki wuh soch rahā thā, “Is ādmī kī madad karne kā kyā fāydā thā! Ham registān meñ us ke rewarõn kī hifāzat karte rahe aur us kī koī bhī chīz gum na hone dī. To bhī us ne hamārī nekī ke jawāb meñ hamārī be'izzatī kī hai. ²² Allāh mujhe saḡht sazā de agar main kal subah tak us ke ek ādmī ko bhī zindā chhoṛ dūñ!”

²³⁻²⁴ Dāūd ko dekh kar Abījel jaldī se gadhe par se utar kar us ke sāmne muñh ke bal jhuk gaī. Us ne kahā, “Mere āqā, mujhe hī qusūrwar ṭhahrāeñ. Mehrbānī karke apnī khādimā ko

bolne deñ aur us kī bāt suneñ. ²⁵ Mere mālik us sharīr ādmī Nābāl par zyādā dhyān na deñ. Us ke nām kā matlab ahmaq hai aur wuh hai hī ahmaq. Afsos, merī un ādmiyoñ se mulāqāt nahīn huī jo āp ne hamāre pās bheje the. ²⁶ Lekin Rab kī aur āp kī hayāt kī qasam, Rab ne āp ko apne hāthoñ se badlā lene aur qātil banane se bachāyā hai. Aur Allāh kare ki jo bhī āp se dushmanī rakhte aur āp ko nuqsān pahuñchānā chāhte haiñ unheñ Nābāl kī-sī sazā mil jāe. ²⁷ Ab guzārish hai ki jo barkat hameñ milī hai us meñ āp bhī sharīk hoñ. Jo chīzeñ āp kī khādīmā lāī hai unheñ qabūl karke un jawānoñ meñ taqsīm kar deñ jo mere āqā ke pīchhe ho lie haiñ. ²⁸ Jo bhī ghaltī huī hai apnī khādīmā ko muāf kijie. Rab zarūr mere āqā kā gharānā hameshā tak qāym rakhegā, kyoñki āp Rab ke dushmanoñ se lar̄te haiñ. Wuh āp ko jīte-jī ghaltiyāñ karne se bachāe rakhe. ²⁹ Jab koī āp kā tāqqub karke āp ko mār dene kī koshish kare to Rab āp kā Khudā āp kī jān jāndāroñ kī thailī meñ mahfūz rakhegā. Lekin āp ke dushmanoñ kī jān wuh falākhān ke patthar kī tarah dūr phaiñk kar halāk kar degā. ³⁰ Jab Rab apne tamām wāde pūre karke āp ko Isrāīl kā bādshāh banā degā ³¹ to koī aisī bāt sāmne nahīn āegī jo thokar kā bāis ho. Mere āqā kā zamīr sāf hogā, kyoñki āp badlā le kar qātil nahīn bane hoñge. Guzārish hai ki jab Rab āp ko kāmyābī de to apnī khādīmā ko bhī yād karen.”

³² Dāūd bahut khush huā. “Rab Isrāīl ke Khudā kī tārif ho jis ne āj āp ko mujh se milne ke lie bhej diyā. ³³ Āp kī basīrat mubāarak hai! Āp

mubārak haiñ, kyonki āp ne mujhe is din apne hāthoñ se badlā le kar qātil banane se rok diyā hai. ³⁴ Rab Isrāīl ke Ḳhudā kī qasam jis ne mujhe āp ko nuqsān pahuñchāne se rok diyā, kal subah Nābāl ke tamām ādmī halāk hote agar āp itnī jaldī se mujh se milne na ātiñ.”

³⁵ Dāūd ne Abījel kī peshkardā chīzeñ qabūl karke use ruḳhsat kiyā aur kahā, “Salāmatī se jāeñ. Maiñ ne āp kī sunī aur āp kī bāt manzūr kar lī hai.”

Rab Nābāl ko Sazā Detā Hai

³⁶ Jab Abījel apne ghar pahuñchī to dekhā ki bahut raunaq hai, kyonki Nābāl bādshāh kī-sī ziyāfat karke ḳhushiyāñ manā rahā thā. Chūñki wuh nashe meñ dhut thā is lie Abījel ne use us waqt kuchh na batāyā.

³⁷ Aglī subah jab Nābāl hosh meñ ā gayā to Abījel ne use sab kuchh kah sunāyā. Yih sunte hī Nābāl ko daurā paṛ gayā, aur wuh patthar-sā ban gayā. ³⁸ Das din ke bād Rab ne use marne diyā. ³⁹ Jab Dāūd ko Nābāl kī maut kī ḳhabar mil gaī to wuh pukārā, “Rab kī tārif ho jis ne mere lie Nābāl se laṛ kar merī be'izzatī kā badlā liyā hai. Us kī mehrbānī hai ki maiñ ḡhalat kām karne se bach gayā hūñ jabki Nābāl kī burāī us ke apne sar par ā gaī hai.”

Abījel kī Dāūd se Shādī

Kuchh der ke bād Dāūd ne apne logoñ ko Abījel ke pās bhejā tāki wuh Dāūd kī us ke sāth shādī kī darḳhāst pesh kareñ. ⁴⁰ Chunāñche us ke mulāzīm Karmil meñ Abījel ke pās jā kar bole, “Dāūd ne hameñ shādī kā paighām de kar bhejā

hai.” ⁴¹ Abījel kharī huī, phir muñh ke bal jhuk kar bolī, “Main un kī k̄hidmat meñ hāzir hūñ. Main apne mālik ke k̄hādimoñ ke pāñw dhone tak taiyār hūñ.”

⁴² Wuh jaldī se taiyār huī aur gadhe par baiṭh kar Dāūd ke mulāzimoñ ke sāth rawānā huī. Pāñch naukarāniyāñ us ke sāth chalī gañ. Yoñ Abījel Dāūd kī bīwī ban gaī.

⁴³ Ab Dāūd kī do bīwiyāñ thīñ, kyonki pahle us kī shādī Aḳhīnūsam se huī thī jo Yazrael se thī. ⁴⁴ Jahāñ tak Sāul kī beṭī Mīkal kā tālluq thā Sāul ne use Dāūd se le kar us kī dubārā shādī Faltiyel bin Lais se karwāī thī jo Jallīm kā rahne wālā thā.

26

Dāūd Sāul ko Dusrī Bār Bachne Detā Hai

¹ Ek din Dasht-e-Zif ke kuchh bāshinde dubārā Jibiyā meñ Sāul ke pās ā gae. Unhoñ ne bādshāh ko batāyā, “Ham jānte haiñ ki Dāūd kahāñ chhup gayā hai. Wuh us pahārī par hai jo Hakīlā kahlātī hai aur Yashīmon ke muqābil hai.” ² Yih sun kar Sāul Isrāil ke 3,000 chīdā faujiyoñ ko le kar Dasht-e-Zif meñ gayā tāki Dāūd ko dhūñd nikāle. ³ Hakīlā Pahārī par Yashīmon ke muqābil wuh ruk gae. Jo rāstā pahār par se guzartā hai us ke pās unhoñ ne apnā kaimp lagāyā. Dāūd us waqt registān meñ chhup gayā thā. Jab use k̄habar milī ki Sāul merā tāqqub kar rahā hai ⁴ to us ne apne logoñ ko mālūm karne ke lie bhejā. Unhoñ ne wāpas ā kar use ittalā dī ki bādshāh wāqaī apnī fauj samet registān meñ pahuñch gayā hai. ⁵ Yih sun kar Dāūd k̄hud

nikal kar chupke se us jagah gayā jahān Sāul kā kaimp thā. Us ko mālūm huā ki Sāul aur us kā kamānḍar Abinair bin Nair kaimp ke ain bīch meñ so rahe haiñ jabki bāqī admī dāyrā banā kar un ke irdgird so rahe haiñ.

⁶ Do mard Dāūd ke sāth the, Aḵhīmalik Hitti aur Abīshai bin Zarūyāh. Zarūyāh Yoāb kā bhāi thā. Dāūd ne pūchhā, “Kaun mere sāth kaimp meñ ghus kar Sāul ke pās jāegā?” Abīshai ne jawāb diyā, “Maiñ sāth jāūngā.” ⁷ Chunānche donoñ rāt ke waqt kaimp meñ ghus āe. Soe hue faujiyoñ aur Abinair se guzar kar wuh Sāul tak pahuñch gae jo zamīn par leṭā so rahā thā. Us kā nezā sar ke qarīb zamīn meñ gaṛā huā thā. ⁸ Abīshai ne āhistā se Dāūd se kahā, “Āj Allāh ne āp ke dushman ko āp ke qabze meñ kar diyā hai. Agar ijāzat ho to maiñ use us ke apne neze se zamīn ke sāth chhed dūñ. Maiñ use ek hī wār meñ mār dūngā. Dūsre wār kī zarūrat hī nahīn hogī.”

⁹ Dāūd bolā, “Na karo! Use mat mārñā, kyoñki jo Rab ke masah kie hue ḳhādīm ko hāth lagāe wuh qusūrwar ṭhahregā. ¹⁰ Rab kī hayāt kī qasam, Rab ḳhud Sāul kī maut muḳarrar karegā, ḳhāh wuh būrhā ho kar mar jāe, ḳhāh jang meñ larte hue. ¹¹ Rab mujhe is se mahfūz rakhe ki maiñ us ke masah kie hue ḳhādīm ko nuḳsān pahuñchāūñ. Nahīn, ham kuchh aur kareñge. Us kā nezā aur pānī kī surāhī pakaṛ lo. Āo, ham yih chīzeñ apne sāth le kar yahān se nikal jāte haiñ.” ¹² Chunānche wuh donoñ chīzeñ apne sāth le kar chupke se chale gae. Kaimp meñ kisi

ko bhī patā na chalā, koī na jāgā. Sab soe rahe, kyoṅki Rab ne unheñ gahrī nīnd sulā diyā thā.

¹³ Dāūd wādī ko pār karke pahārī par chaṛh gayā. Jab Sāūl se fāsīlā kāfī thā ¹⁴ to Dāūd ne fauj aur Abinair ko ūñchī āwāz se pukār kar kahā, “Ai Abinair, kyā āp mujhe jawāb nahīn deñge?” Abinair pukārā, “Āp kaun haiñ ki bādshāh ko is tarah kī ūñchī āwāz deñ?” ¹⁵ Dāūd ne tanzan jawāb diyā, “Kyā āp mard nahīn haiñ? Aur Isrāīl meñ kaun āp jaisā hai? To phir āp ne apne bādshāh kī sahīh hifāzat kyoñ na kī jab koī use qatl karne ke lie kaimp meñ ghus āyā? ¹⁶ Jo āp ne kiyā wuh ṭhīk nahīn hai. Rab kī hayāt kī qasam, āp aur āp ke admī sazā-e-maut ke lāyq haiñ, kyoṅki āp ne apne mālik kī hifāzat na kī, go wuh Rab kā masah kiyā huā bādshāh hai. Kḥud dekh leñ, jo nezā aur pānī kī surāhī bādshāh ke sar ke pās the wuh kahān haiñ?”

¹⁷ Tab Sāūl ne Dāūd kī āwāz pahchān lī. Wuh pukārā, “Mere beṭe Dāūd, kyā āp kī āwāz hai?”

¹⁸ Dāūd ne jawāb diyā, “Jī, bādshāh salāmat. Mere āqā, āp merā tāqqub kyoñ kar rahe haiñ? Maiñ to āp kā kḥādim hūñ. Maiñ ne kyā kiyā? Mujh se kyā jurm sarzad huā hai? ¹⁹ Guzārish hai ki merā āqā aur bādshāh apne kḥādim kī bāt sune. Agar Rab ne āp ko mere kḥilāf uksāyā ho to wuh merī ghallā kī nazar qabūl kare. Lekin agar insān is ke pīchhe haiñ to Rab ke sāmne un par lānat! Apnī harkatoñ se unhoñ ne mujhe merī maurūsī zamīn se nikāl diyā hai aur natije meñ maiñ Rab kī qaum meñ nahīn rah saktā. Haqīqat meñ wuh kah rahe haiñ, ‘Jāo, dīgar mābūdoñ kī pūjā karo!’ ²⁰ Aisā na ho ki maiñ watan se aur

Rab ke huzūr se dūr mar jāūn. Isrāīl kā bādshāh pissū ko dhūnd nikālne ke lie kyoñ nikal āyā hai? Wuh to pahāron meñ merā shikār tītar ke shikār kī tarah kar rahe haiñ.”

²¹ Tab Sāūl ne iqrār kiyā, “Maiñ ne gunāh kiyā hai. Dāūd mere beṭe, wāpas āeñ. Ab se maiñ āp ko nuqsān pahuñchāne kī koshish nahīn karūnga, kyoñki āj merī jān āp kī nazar meñ qīmtī thī. Maiñ baṛī bewuqūfī kar gayā hūñ, aur mujh se baṛī ḡhaltī huī hai.”

²² Dāūd ne jawāb meñ kahā, “Bādshāh kā nezā yahān mere pās hai. Āp kā koī jawān ā kar use le jāe. ²³ Rab har us shaḡhs ko ajr detā hai jo insāf kartā aur wafādār rahtā hai. Āj Rab ne āp ko mere hawāle kar diyā, lekin maiñ ne us ke masah kie hue bādshāh ko hāth lagāne se inkār kiyā. ²⁴ Aur merī duā hai ki jitnī qīmtī āp kī jān āj merī nazar meñ thī, utnī qīmtī merī jān bhī Rab kī nazar meñ ho. Wuhī mujhe har musībat se bachāe rakhe.” ²⁵ Sāūl ne jawāb diyā, “Mere beṭe Dāūd, Rab āp ko barkat de. Āindā āp ko baṛī kāmyābī hāsīl hogī.”

Is ke bād Dāūd ne apnī rāh lī aur Sāūl apne ghar chalā gayā.

27

Dāūd Dubārā Akīs ke pās

¹ Is tajrabe ke bād Dāūd sochne lagā, “Agar maiñ yihīn ṭhahar jāūn to kisī din Sāūl mujhe mār dālegā. Behtar hai ki apnī hifāzat ke lie Filistiyoñ ke mulk meñ chalā jāūn. Tab Sāūl pūre Isrāīl meñ merā khoj lagāne se bāz āegā, aur

main mahfūz rahūngā.”² Chunānche wuh apne 600 ādmiyoñ ko le kar Jāt ke bādshāh Akīs bin Māok ke pās chalā gayā.³ Un ke khandān sāth the. Dāūd kī do bīwiyañ Akhīnūsam Yazraelī aur Nābāl kī bewā Abijel Karmilī bhī sāth thīn. Akīs ne unheñ Jāt Shahr meñ rahne kī ijāzat dī.⁴ Jab Sāūl ko khabar milī ki Dāūd ne Jāt meñ panāh lī hai to wuh us kā khoj lagāne se bāz āyā.

⁵ Ek din Dāūd ne Akīs se bāt kī, “Agar āp kī nazar-e-karm mujh par hai to mujhe dehāt kī kisī ābādī meñ rahne kī ijāzat deñ. Kyā zarūrat hai ki main yahān āp ke sāth dārul-hukūmat meñ rahūn?”⁶ Akīs muttafiq huā. Us din us ne use Siqlāj Shahr de diyā. Yih shahr us waqt se Yahūdāh ke bādshāhoñ kī milkiyat meñ rahā hai.⁷ Dāūd ek sāl aur chār mahīne Filistī mulk meñ thahrā rahā.

⁸ Siqlāj se Dāūd apne ādmiyoñ ke sāth mukhtalif jaghoñ par hamlā karne ke lie nikaltā rahā. Kabhī wuh Jasūriyoñ par dhāwā bolte, kabhī Jirziyoñ yā Amālīqiyōñ par. Yih qabile qadīm zamāne se Yahūdāh ke junūb meñ Shūr aur Misr kī sarhad tak rahte the.⁹ Jab bhī koī maqām Dāūd ke qabze meñ ā jātā to wuh kisī bhī mard yā aurat ko zindā na rahne detā lekin bheṛ-bakriyoñ, gāy-bailoñ, gadhoñ, ūñṭoñ aur kapṛoñ ko apne sāth Siqlāj le jātā.

Jab bhī Dāūd kisī hamle se wāpas ā kar bādshāh Akīs se miltā¹⁰ to wuh pūchhtā, “Āj āp ne kis par chhāpā mārā?” Phir Dāūd jawāb detā, “Yahūdāh ke junūbī ilāqe par,” yā “Yarah-miyeliyoñ ke junūbī ilāqe par,” yā “Qīniyoñ ke junūbī ilāqe par.”¹¹ Jab bhī Dāūd kisī ābādī par

hamlā kartā to wuh tamām bāshindoñ ko maut ke ghāṭ utār detā aur na mard, na aurat ko zindā chhoṛ kar Jāt lātā. Kyoñki us ne sochā, “Aisā na ho ki Filistiyōñ ko patā chale ki main asal meñ Isrāīlī ābādiyōñ par hamlā nahīn kar rahā.”

Jitnā waqt Dāūd ne Filistī mulk meñ guzārā wuh aisā hī kartā rahā. ¹² Akīs ne Dāūd par pūrā bharosā kiyā, kyoñki us ne sochā, “Ab Dāūd ko hameshā tak merī k̄hidmat meñ rahnā paṛegā, kyoñki aisī harkatoñ se us kī apnī qaum us se saḡht mutanaffir ho gaī hai.”

28

¹ Un dinoñ meñ Filistī Isrāīl se laṛne ke lie apnī faujeñ jamā karne lage. Akīs ne Dāūd se bhī bāt kī, “Tawaqqo hai ki āp apne faujiyōñ samet mere sāth mil kar jang ke lie nikleñge.”

² Dāūd ne jawāb diyā, “Zarūr. Ab āp k̄hud dekheñge ki āp kā k̄hādīm kyā karne ke qābil hai!” Akīs bolā, “Thīk hai. Pūrī jang ke daurān āp mere muhāfiz hoñge.”

Sāul Jādūgarnī kī Taraf Rujū Kartā Hai

³ Us waqt Samuel intaqāl kar chukā thā, aur pūre Isrāīl ne us kā mātām karke use us ke ābāī shahr Rāmā meñ dafnāyā thā.

Un dinoñ meñ Isrāīl meñ murdoñ se rābitā karne wāle aur ḡhaibdān nahīn the, kyoñki Sāul ne unheñ pūre mulk se nikāl diyā thā.

⁴ Ab Filistiyōñ ne apnī lashkargāh Shūnīm ke pās lagāī jabki Sāul ne tamām Isrāīliyōñ ko jamā karke Jilbua ke pās apnā kaimp lagāyā.

⁵ Filistiyōñ kī baṛī fauj dekh kar wuh saḡht dahshat khāne lagā. ⁶ Us ne Rab se hidāyat

hāsil karne kī koshish kī, lekin koī jawāb na milā, na ḳhāb, na muḳaddas qurā ḍālne se aur na nabiyoñ kī mārifat. ⁷ Tab Sāul ne apne mulāzimoñ ko hukm diyā, “Mere lie murdoñ se rābitā karne wālī ḍhūṇḍo tāki maiñ jā kar us se mālūmāt hāsil kar lūñ.” Mulāzimoñ ne jawāb diyā, “Ain-dor meñ aisī aurat hai.”

⁸ Sāul bhes badal kar do ādmiyoñ ke sāth Aindor ke lie rawānā huā.

Rāt ke waqt wuh jādūgarnī ke pās pahuñch gayā aur bolā, “Murdoñ se rābitā karke us rūh ko Pātāl se bulā deñ jis kā nām maiñ āp ko batātā hūñ.” ⁹ Jādūgarnī ne etarāz kiyā, “Kyā āp mujhe marwānā chāhte haiñ? Āp ko patā hai ki Sāul ne tamām ḡhaibdānoñ aur murdoñ se rābitā karne wāloñ ko mulk meñ se miṭā diyā hai. Āp mujhe kyoñ phañsānā chāhte haiñ?” ¹⁰ Tab Sāul ne kahā, “Rab kī hayāt kī ḳasam, āp ko yih karne ke lie sazā nahīñ milegī.” ¹¹ Aurat ne pūchhā, “Maiñ kis ko bulāūñ?” Sāul ne jawāb diyā, “Samuel ko bulā deñ.”

¹² Jab Samuel aurat ko nazar āyā to wuh chīḳh uṭhī, “Āp ne mujhe kyoñ dhokā diyā? Āp to Sāul haiñ!” ¹³ Sāul ne use tasallī de kar kahā, “Ḍareñ mat. Batāeñ to sahī, kyā dekh rahī haiñ?” Aurat ne jawāb diyā, “Mujhe ek rūh nazar ā rahī hai jo chaṛhtī chaṛhtī zamīn meñ se nikal kar ā rahī hai.” ¹⁴ Sāul ne pūchhā, “Us kī shakl-o-sūrat kaisī hai?” Jādūgarnī ne kahā, “Choḡhe meñ liṭṭā huā būṛhā ādmī hai.”

Yih sun kar Sāul ne jān liyā ki Samuel hī hai. Wuh muñh ke bal zamīn par jhuk gayā.

¹⁵ Samuel bolā, “Tū ne mujhe Pātāl se bulwā

kar kyon muztarib kar diyā hai?” Sāul ne jawāb diyā, “Main̄ baṛī musibat̄ meñ hūñ. Filistī mujh se laṛ rahe haiñ, aur Allāh ne mujhe tark kar diyā hai. Na wuh nabiyon̄ kī mārifat̄ mujhe hidāyat̄ detā hai, na ḳhāb ke zariye. Is lie main̄ ne āp ko bulwāyā hai tāki āp mujhe batāen̄ ki main̄ kyā karūñ.”

¹⁶ Lekin Samuel ne kahā, “Rab ḳhud hī tujhe chhoṛ kar terā dushman ban gayā hai to phir mujh se dariyāft karne kā kyā faydā hai? ¹⁷ Rab is waqt tere sāth wuh kuchh kar rahā hai jis kī peshgoī us ne merī mārifat̄ kī thī. Us ne tere hāth se bādshāhī chhīn kar kisī aur yānī Dāūd ko de dī hai. ¹⁸ Jab Rab ne tujhe Amāliqiyon̄ par us kā saḳht ḡhazab nāzil karne kā hukm diyā thā to tū ne us kī na sunī. Ab tujhe is kī sazā bhugatnī paṛegī. ¹⁹ Rab tujhe Isrāil samet Filistiyon̄ ke hawāle kar degā. Kal hī tū aur tere beṭe yahān mere pās pahuñcheṅge. Rab terī pūrī fauj bhī Filistiyon̄ ke qabze meñ kar degā.”

²⁰ Yih sun kar Sāul saḳht ghabrā gayā, aur wuh gir kar zamīn par darāz ho gayā. Jism kī pūrī tāqat ḳhatm ho gāi thī, kyonki us ne pichhle pūre din aur rāt rozā rakhā thā.

²¹ Jab jādūgarnī ne Sāul ke pās jā kar dekhā ki us ke rongṭe khare ho gae haiñ to us ne kahā, “Janāb, main̄ ne āp kā hukm mān kar apnī jān ḳhatre meñ ḍāl dī. ²² Ab zarā merī bhī suneñ. Mujhe ijāzat den̄ ki main̄ āp ko kuchh khānā khilāūñ tāki āp taqwiyat̄ pā kar wāpas jā sakeñ.” ²³ Lekin Sāul ne inkār kiyā, “Main̄ kuchh nahīñ khāūngā.” Tab us ke ādmiyon̄ ne aurat ke sāth mil kar use bahut samjhāyā, aur āḳhirkār us

ne un kī sunī. Wuh zamīn se uṭh kar chārpāi par baiṭh gayā. ²⁴ Jādūgarnī ke pās moṭā-tāzā bachhrā thā. Use us ne jaldī se zabah karwā kar taiyār kiyā. Us ne kuchh āṭa bhī le kar gūndhā aur us se beḳhamīrī roṭī banāi. ²⁵ Phir us ne khānā Sāūl aur us ke mulāzimoṅ ke sāmne rakh diyā, aur unhoṅ ne khāyā. Phir wuh usī rāt dubārā rawānā ho gae.

29

Filistī Dāūd par Shak Karte Haiṅ

¹ Filistiyōṅ ne apnī faujōṅ ko Afīq ke pās jamā kiyā, jabki Isrāīliyoṅ kī lashkargāh Yazrael ke chashme ke pās thī. ² Filistī sardār jang ke lie nikalne lage. Un ke pīchhe sau sau aur hazār hazār sipāhiyoṅ ke guroh ho lie. Aḳhir meṅ Dāūd aur us ke ādmī bhī Akīs ke sāth chalne lage.

³ Yih dekh kar Filistī kamāṅdaroṅ ne pūchhā, “Yih Isrāīlī kyoṅ sāth jā rahe haiṅ?” Akīs ne jawāb diyā, “Yih Dāūd hai, jo pahle Isrāīlī bādshāh Sāūl kā faujī afsar thā aur ab kāfī der se mere sāth hai. Jab se wuh Sāūl ko chhoṛ kar mere pās āyā hai main ne us meṅ aib nahīn dekhā.”

⁴ Lekin Filistī kamāṅdar ḡhusse se bole, “Use us shahr wāpas bhej deṅ jo āp ne us ke lie muqarrar kiyā hai! Kahīn aisā na ho ki wuh hamāre sāth nikal kar achānak ham par hī hamlā kar de. Kyā apne mālik se sulah karāne kā koī behtar tariqā hai ki wuh apne mālik ko hamāre kaṭe hue sar pesh kare?” ⁵ Kyā yih wuhī Dāūd nahīn jis ke bāre meṅ Isrāīlī nāchte hue

gāte the, ‘Sāūl ne hazār halāk kie jabki Dāūd ne das hazār?’”

⁶ Chunānche Akīs ne Dāūd ko bulā kar kahā, “Rab kī hayāt kī qasam, āp diyānatdār haiñ, aur merī khāhish thī ki āp Isrāīl se larne ke lie mere sāth nikleñ, kyonki jab se āp merī khidmat karne lage haiñ main ne āp meñ aib nahīn dekhā. Lekin afsos, āp sardāroñ ko pasand nahīn haiñ. ⁷ Is lie mehrbānī karke salāmātī se lauṭ jāeñ aur kuchh na kareñ jo unheñ burā lage.”

⁸ Dāūd ne pūchhā, “Mujh se kyā ghaltī huī hai? Kyā āp ne us din se mujh meñ nuqs pāyā hai jab se main āp kī khidmat karne lagā hūñ? Main apne mālik aur bādshāh ke dushmanoñ se larne ke lie kyon nahīn nikal saktā?”

⁹ Akīs ne jawāb diyā, “Mere nazdik to āp Allāh ke farishte jaise achchhe haiñ. Lekin Filistī kamāṇḍar is bāt par bazid haiñ ki āp Isrāīl se larne ke lie hamāre sāth na nikleñ. ¹⁰ Chunānche kal subah-sawere uṭh kar apne ādmiyoñ ke sāth rawānā ho jānā. Jab din charhe to der na karnā balki jaldī se apne ghar chale jānā.”

¹¹ Dāūd aur us ke ādmiyoñ ne aisā hī kiyā. Agle din wuh subah-sawere uṭh kar Filistī mulk meñ wāpas chale gae jabki Filistī Yazrael ke lie rawānā hue.

30

Siqḷāj kī Tabāhī aur Dāūd kā Badlā

¹ Tisre din jab Dāūd Siqlāj pahuñchā to dekhā ki shahr kā satyānās ho gayā hai. Un kī

ghairmaujūdagi meñ Amāliqiyon ne Dasht-e-Najab meñ ā kar Siqlāj par bhī hamlā kiyā thā. Shahr ko jalā kar ² wuh tamām bāshindon ko chhoṭon se le kar baṛon tak apne sāth le gae the. Lekin koī halāk nahīn huā thā balki wuh sab ko apne sāth le gae the. ³ Chunānche jab Dāūd aur us ke ādmī wāpas āe to dekhā ki shahr bhasm ho gayā hai aur tamām bāl-bachche chhin gae haiñ. ⁴ Wuh phūṭ phūṭ kar rone lage, itne roe ki ākhirkār rone kī sakat hī na rahī. ⁵ Dāūd kī do bīwiyon Aḥhīnūsam Yazraelī aur Abījel Karmilī ko bhī asir kar liyā gayā thā.

⁶ Dāūd kī jān baṛe khatre meñ ā gaī, kyonki us ke mard gham ke māre āpas meñ use sangsār karne kī bāteñ karne lage. Kyonki beṭe-beṭiyon ke chhin jāne ke bāis sab saḥt ranjīdā the. Lekin Dāūd ne Rab apne Khudā meñ panāh le kar taqwiyaṭ pāī. ⁷ Us ne Abiyātar bin Aḥhīmalik ko hukm diyā, “Qurā ḍālne ke lie imām kā bālāposh le āeñ.” Jab imām bālāposh le āyā ⁸ to Dāūd ne Rab se dariyāft kiyā, “Kyā maiñ luṭeron kā tāqqub karūn? Kyā maiñ un ko jā lūngā?” Rab ne jawāb diyā, “Un kā tāqqub kar! Tū na sirf unheñ jā legā balki apne logon ko bachā bhī legā.” ⁹⁻¹⁰ Tab Dāūd apne 600 mardoñ ke sāth rawānā huā. Chalthe chalthe wuh Basor Nadī ke pās pahuñch gae. 200 afrād itne niḍhāl ho gae the ki wuh wahīn ruk gae. Bāqī 400 mard nadī ko pār karke āge baṛhe.

¹¹ Rāste meñ unheñ khule maidān meñ ek Misrī ādmī milā aur use Dāūd ke pās lā kar kuchh pānī pilāyā aur kuchh roṭī, ¹² anjir kī ṭikkī kā ṭukrā aur kishmish kī do ṭikkīyāñ khilāñ.

Tab us kī jān meñ jān ā gaī. Use tīn din aur rāt se na khānā, na pānī milā thā. ¹³ Dāūd ne pūchhā, “Tumhārā mālik kaun hai, aur tum kahāñ ke ho?” Us ne jawāb diyā, “Maiñ Misrī ġhulām hūñ, aur ek Amālīqī merā mālik hai. Jab maiñ safr ke daurān bīmār ho gayā to us ne mujhe yahāñ chhoṛ diyā. Ab maiñ tīn din se yahāñ paṛā hūñ. ¹⁴ Pahle ham ne Karetiyon yānī Filistiyon ke junūbī ilāqe aur phir Yahūdāh ke ilāqe par hamlā kiyā thā, khāskar Yahūdāh ke junūbī hisse par jahāñ Kālib kī aulād ābād hai. Shahr Siqlāj ko ham ne bhasm kar diyā thā.”

¹⁵ Dāūd ne sawāl kiyā, “Kyā tum mujhe batā sakte ho ki yih luṭere kis taraf gae haiñ?” Misrī ne jawāb diyā, “Pahle Allāh kī qasam khā kar wādā karen ki āp mujhe na halāk karenge, na mere mālik ke hawāle karenge. Phir maiñ āp ko un ke pās le jāūngā.” ¹⁶ Chunāñche wuh Dāūd ko Amālīqī luṭeron ke pās le gayā. Jab wahāñ pahuñche to dekhā ki Amālīqī idhar-udhar bikhre hue baṛā jashn manā rahe haiñ. Wuh har taraf khānā khāte aur mai pīte hue nazar ā rahe the, kyonki jo māl unhoñ ne Filistiyon aur Yahūdāh ke ilāqe se luṭ liyā thā wuh bahut zyādā thā.

¹⁷ Subah-sawere jab abhī thoṛī raushnī thī Dāūd ne un par hamlā kiyā. Laṛte laṛte agle din kī shām ho gaī. Dushman hār gayā aur sab ke sab halāk hue. Sirf 400 jawān bach gae jo ūñton par sawār ho kar farār ho gae. ¹⁸ Dāūd ne sab kuchh chhurā liyā jo Amālīqiyon ne luṭ liyā thā. Us kī do bīwiyāñ bhī sahīh-salāmat

mil gaīn. ¹⁹ Na bachchā na buzburg, na beṭā na beṭī, na māl yā koī aur lūṭī huī chīz rahī jo Dāūd wāpas na lāyā. ²⁰ Amālīqiyōn ke gāy-bail aur bheṛ-bakriyān Dāūd kā hissā ban gaīn, aur us ke logoñ ne unheñ apne rewaṛoñ ke āge āge hānk kar kahā, “Yih lūṭe hue māl meñ se Dāūd kā hissā hai.”

Māl-e-Ġhanīmat kī Taq̄sīm

²¹ Jab Dāūd apne ādmiyoñ ke sāth wāpas ā rahā thā to jo 200 ādmī niḍhāl hone ke bāis Basor Nadī se āge na jā sake wuh bhī un se ā mile. Dāūd ne salām karke un kā hāl pūchhā. ²² Lekin bāqī ādmiyoñ meñ kuchh sharāratī log buṛbuṛāne lage, “Yih hamāre sāth laṛne ke lie āge na nikle, is lie inheñ lūṭe hue māl kā hissā pāne kā haq nahīn. Bas wuh apne bāl-bachchoñ ko le kar chale jāeñ.”

²³ Lekin Dāūd ne inkār kiyā. “Nahīn, mere bhāiyo, aisā mat karnā! Yih sab kuchh Rab kī taraf se hai. Usī ne hameñ mahfūz rakh kar hamlā-āwar luṭeroñ par fatah baḳhshī. ²⁴ To phir ham āp kī bāt kis tarah māneñ? Jo pīchhe rah kar sāmān kī hifāzat kar rahā thā use bhī utnā hī milegā jitnā kī use jo dushman se laṛne gayā thā. Ham yih sab kuchh barābar barābar taq̄sīm kareñge.”

²⁵ Us waqt se yih usūl ban gayā. Dāūd ne ise Isrāīlī qānūn kā hissā banā diyā jo āj tak jāri hai. ²⁶ Siqlāj wāpas pahuñchne par Dāūd ne lūṭe hue māl kā ek hissā Yahūdāh ke buzurgoñ ke pās bhej diyā jo us ke dost the. Sāth sāth us ne paighām bhejā, “Āp ke lie yih tohfā Rab ke

dushmanon se lūṭ liyā gayā hai.” ²⁷ Yih tohfe us ne zail ke shahron meñ bhej die: Baitel, Rāmāt-najab, Yattīr, ²⁸ Aroīr, Sifmot, Istimua, ²⁹⁻³¹ Rakal, Hurmā, Bor-asān, Atāq aur Habrūn. Is ke alāwā us ne tohfe Yarahmiyeliyon, Qīniyon aur bāqī un tamām shahron ko bhej die jin meñ wuh kabhī ṭhahrā thā.

31

Sāul aur Us ke Beṭon kā Anjām

¹ Itne meñ Filistiyon aur Isrāiliyon ke darmiyān jang chhiṛ gaī thī. Laṛte laṛte Isrāilī farār hone lage, lekin bahut-se log Jilbua ke pahārī silsile par shahīd ho gae.

² Phir Filistī Sāul aur us ke beṭon Yūnatan, Abīnadāb aur Malkīshua ke pās jā pahuñche. Tīnon beṭe halāk ho gae ³ jabki laṛāī Sāul ke ird-gird urūj tak pahuñch gaī. Phir wuh tīrandāzon kā nishānā ban kar burī tarah zaḥmī ho gayā.

⁴ Us ne apne silāhbardār ko hukm diyā, “Apnī talwār miyān se khīnch kar mujhe mār ḍāl, warnā yih nāmaḥṭūn mujhe chhed kar be'izzat kareñge.” Lekin silāhbardār ne inkār kiyā, kyonki wuh bahut ḍarā huā thā. Aḥhir meñ Sāul apnī talwār le kar ḳhud us par gir gayā.

⁵ Jab silāhbardār ne dekhā ki merā mālik mar gayā hai to wuh bhī apnī talwār par gir kar mar gayā. ⁶ Yon us din Sāul, us ke tīn beṭe, us kā silāhbardār aur us ke tamām admī halāk ho gae.

⁷ Jab Maidān-e-Yazrael ke pār aur Dariyā-e-Yardan ke pār rahne wāle Isrāiliyon ko ḳhabar milī ki Isrāilī fauj bhāg gaī aur Sāul apne beṭon

samet mārā gayā hai to wuh apne shahron ko chhoṛ kar bhāg nikle, aur Filistī chhoṛe hue shahron par qabzā karke un meñ basne lage.

⁸ Agle din Filistī lāshon ko lūṭne ke lie dubārā maidān-e-jang meñ ā gae. Jab unheñ Jilbua ke pahārī silsile par Sāul aur us ke tīnon beṭe murdā mile ⁹ to unhoñ ne Sāul kā sar kāt kar us kā zirābaktar utār liyā aur qāsidoñ ko apne pūre mulk meñ bhej kar apne buton ke mandir meñ aur apnī qaum ko fatah kī italā dī. ¹⁰ Sāul kā zirābaktar unhoñ ne Astārāt Dewī ke mandir meñ mahfūz kar liyā aur us kī lāsh ko Bait-shān kī fasīl se laṭkā diyā.

¹¹ Jab Yabīs-jiliyād ke bāshindoñ ko ḵhabar milī ki Filistiyon ne Sāul kī lāsh ke sāth kyā kuchh kiyā hai ¹² to shahr ke tamām laṛne ke qābil admī Bait-shān ke lie rawānā hue. Pūrī rāt chalte hue wuh shahr ke pās pahuñch gae. Sāul aur us ke beṭon kī lāshon ko fasīl se utār kar wuh unheñ Yabīs ko le gae. Wahān unhoñ ne lāshon ko bhasm kar diyā ¹³ aur bachī huī haḍḍiyon ko shahr meñ jhāu ke daraḳht ke sāy meñ dafnāyā. Unhoñ ne rozā rakh kar pūre hafte tak un kā mātam kiyā.

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30